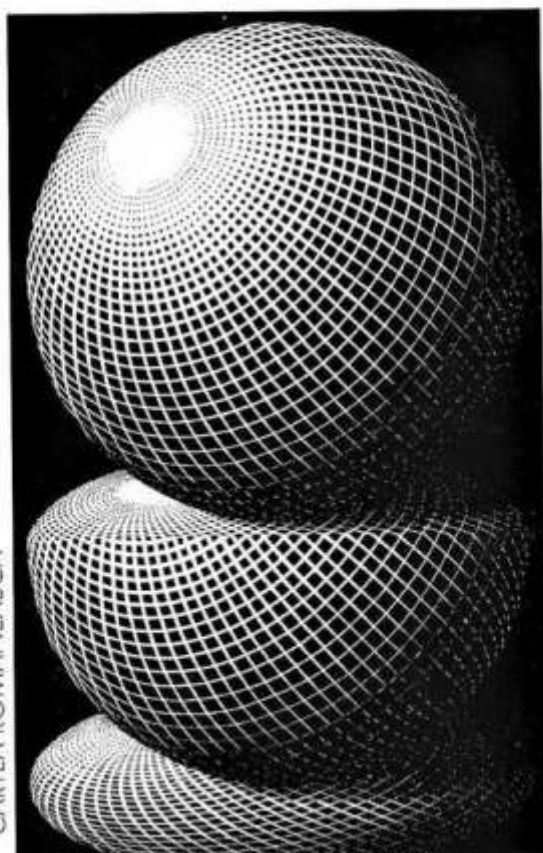

ara alexandru şişmanian

TRIPTIC

priviri
ochiul orb
tireziada

CARTEA ROMÂNEASCĂ

ara alexandru şişmanian

Triptic

*priviri
ochiul orb
tireziada*

Editura Cartea Românească
2001

Curriculum vitae

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șișmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romanice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi, unde îl are ca profesor de filosofie și religie indiană pe Sergiu Al-George, absolvind-o în 1974 cu o teză despre sacrificiul vedic (*Sacrificiul vedic sau Coincidentia oppositorum*).

În 1975 obține, din partea unei fundații belgiene, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianiste, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic cronici literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua* (*Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu, Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă, Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu*). Frecventează *Cenacul de Luni* unde citește un grupaj de "psalmi", constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid* (volum inedit). Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România lansat de scriitorul Paul Goma.

Părăsește, în urma multiplelor persecuții politice (între care o tentativă de internare "psihiatrică" pe baza decretului 12/1965), definitiv România în 1983, stabilindu-se la Paris. Urmează cursuri de istoria religiilor la Ecole Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeană clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism). Publică, în reviste de orientalistică și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate: *Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose, Le Nombre et son Ombre (Résumé), L'Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d'une "Nouvelle politique de l'Orientalisme"*,

Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d'une "spectroscopie" de l'Apocryphon de Jean, Sergiu Al-George - l'abstracteur de la forme.

Din noiembrie 1987 pînă în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de "texte" (termenul aparținînd D-lui Virgil Ierunca) : *Priviri, Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cinacluri și în reviste din exil (*Hyperion, Dialog*).

După Revoluție publică în reviste din țară și din exil poezie (*Contrapunct, Viața românească, Luceafărul, Dorul*) precum și articole politice (*Contrapunct, Lumea liberă românească, Dorul, Cotidianul, Vatra, Familia*); în 1997, respectiv 1998 și 1999 apar la editura Arhipelag din Târgu Mureș, în *Poetica* (serie coordonată de Al. Cistelean), cele trei volume ale *Tripticului* (*Priviri, Ochiul orb, Tireziada*).

În 1993 izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor - *Psychanodia* - la Paris (Institut National des Langues et Civilisations Orientales - INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate.

Tatălui meu - drumul complet

Triptic 1

Priviri

mamei și nopții

Iată o carte despre cum, privind, ajungem să nu mai știm privi;
căci neprivind, privindu-ne, privim.

autorul

Priviri

privire (a)

Demoni stîngaci, diavoli stîngaci
incert
nu se ştie
privesc un obiect -
obiectul privit i-o foaie de hîrtie - un burlan - un ecran
un ce ce se adînceşte
adîncul e înapoi -
e deci o suprafaţă înainte?
obiectul se adînceşte
privire = retragere
retragere la suprafaţă
suprafaţă = abis
punct -
demoni stîngaci, diavoli stîngaci
incert, privesc un punct
un vîrf - lama lui Occam
planul lui Möbius
dyada
ecranul alb al foi de hîrtie se depărtează
de punctul incert ce o priveşte
ca un alt ioan spre o altă tavă
punctul incert e ochiul pe care se sprijină vidul
scrisul e o ştergere
foaia-ecran e o ştergere

un loc e ieșirea ștergerii din ștergere
punct -
un punct de sprijin e un punct de trecere
un punct de calcul - vîrf
strict deasupra vîrfului se calculează lumina
ecran - imagine - punct -
obiectul se îndepărtează pe măsură ce îl privim
spre abisul din spatele lui
ca un ecou al punctului.

privire (b)

un demon stîngaci cu capul la cutie
se chibzuia printre bemoli visînd la ce-o să fie
palpînd încet între viori un sunet cu ureche
se auzeau scrîșnind culori lipsite de pereche
și un amurg bătea în zei din celelalte vise
ieșeau din peșteri lunecînd mașinile de scrise
mecanici monștri cu aripi pierdeau o țevă lungă
fără tăceri și făr' abis abscise ca să ungă
și doar un ochi le contempla plecarea albicioasă
intrare-n negru fără gînd cuprinsă și sticloasă

privire (c)

lucrul e o privire-ntoarsă-n sine ca un pian
fără asociații - cu suprafața ca un ecran
în forma lucrului transpare privirea ce-n afară a murit
toate privirile formează-un singur ou dintr-o lumină densă
căci lucrurile pentru priviri 's doar o posibilitate

privire (d)

lucrul - cuvânt compact - fără exterior
lucrul - blocul interiorului ca negația unui cap
fantomă e neagră pentru luminile invizibile
lucrul = o decapitare - o absență de trup
nici pierderea unei idei n-are lucrul
ci doar craniul ghilotinat -
craniul unei idei este lucrul
(privirea a primit în dar un șurub)
ștecherul și negația ei

privire (e)

lucrul e un avorton ca o ghilotină
o *lipsă* - fără contur - fără lumină
un gol ce nicăieri nu-ncepe
să-și plîngă abisul
un fel de somn
plin de pachete de găuri abisale
un fel de vis
izolat
un *sens* fără semnale

privire (f)

privirea i-un întuneric din spatele luminii
privirea e o lumină din spatele întunericului
privirea e tot ce în lumină-i 'tors înăuntru
întunericul în'tors înăuntru
în'tors e întunericul deschis
întunericul e înăuntrul articulației
înăuntru e întunericul închis
în'torsul întunericului înăuntru închis
în e *tunericul* lui *un*
er - vibrația activă a semnului
i - punctul de lumină de deasupra urcării
c - deschiderea închiderii
u - închiderea deschiderii
l - pocnetul zăvorului pus
întru **un** lucrul e urcare

privire (g)

urcare - lucrarea întrului

ucrull ucră nîtru

ucrull ucră utrîn

untru

ucrull utrîn ă untru

uctrull utcrull ăîn

unctrull unterull iăn

untctcrull iănăîn

unntctcrull iăăî

unterul iăî

iăînterul

lurctân

lârctun

lrct'n

rlct'n

rl'nct'n

'n

'.

privire (h)

privirea e un suflu încăpăţinat
ce-şi sapă-n gît ca-n cap retine
ca noduri ce prin lemnul dezlînat
se caută pe sine.

privirea e un suflu tenebros
un sîlf greoi cu aripi-rădăcini
ce-urcînd adînc pătrunde tot mai jos
spre alte vizuini.

privirea e un suflu fără gît
subită şi ivită ca un abis tăiat
un gol de sînge coborît
neant naiv mirat.

privire (i)

privirea e de fapt un spațiu unde lucrul nu e
nimic nu e acolo unde nimicul e privit
pentru ca lucrul să fie privirea trebuie să înceteze
cînd privirea-ncetează lucrul e un zenit infinit.
deci lucrul nu poate fi decît infinitul zenitului absolut singur
în singurătate, *aici*, este începutul lucrului
al lucrului ce-a încetat de-a mai fi privire
al vidului ce-a încetat de-a mai fi lichid.
întu început lucrul e vidul solid
cuvîntul - iată un vid ce nu curge
cuvîntul - vidul fotografiat de tenebră, fotografiat pînă la
descompunere
de tenebră
fotografierea tenebrei e descompunerea ei
privirea i-un 'tuneric care descompune întunericul
o naștere întunecată, o supra-naștere supra-întunecată
lumina *nu* se naște din întuneric
întunericul putrezește, *așa* se naște lumina
nu există cuvinte pentru *descompunerea lobară* a întunericului
întunericul în scrișnirea lui e o fantomă lobară
o uriașă putrefacție de lobi ce se zămislesc
o zămislire - o zguduire de lobi-forță - de lobi-abis
o fantomă de linii fantomatice doar în trepidația lor
un corp de chipuri care moare - abis cu abis
căci chipurile sînt loburile hipnotice ale abisurilor
un plan densificat de hipnotizatori lobari identici
o ningere de nopți lobare peste corzi uriașe de scînteii
o ningere de ningeri de ninsori ce curg pe ningerea de nîngeri
răsăritul steii craniene scînteiază peste haosul de lobi

ca durerea infinită a unui cadavru de centri
ca durerea zenită a unui cadavru de negații
a unui cadavru de profeții supra-atomice, supra-electronice,
supra-peratologice,
un lucru infinit de scînteieri peste-o paloare electronică de
gheață
un infinit pustiu electronic străbătînd un abis de nume cuantice
întunericul bulbos-bubos-furunculos de lumină - e un nume de măsuri
un număr de sperme și tenebre - de sperme și măsuri
sperme-tenebre - sperme-măsuri - rațiuni seminale ale bulbilor
seminali
bulbii sînt niște cranii de lumină urlînd vertebre de vibrații
de corzi
semințele sînt niște vibrații uriașe urlînd naiv - urlînd eonic
semințele sînt eonii-urcare ai plantelor-vibrație - creșterea
fără rădăcini
ascensiunea fără tulpini - fără distanțe - un ghem de-urcări
fără opriri
bulbii sînt pachete de distanțe scînteioase-n stat - fiori uriași
de staze
gemînd - de gravitații gravide de zbor - ochii în bulbi de lumină
sînt niște bicotiledoane de vid - adîncurile gem de coleoptere
bulbii de lumină sînt niște adunări de-adînc - creșterea o
ghemuire de abise
abisul ce tremură și se cutremură - iată urcarea și pluralul ei
urcarea e pluralul abisului singur și totuși nesigur de tăcerea lui.

privire (i)

î nu poate fi decît întunericul, abisul fără anamneza lui • răsfoind abisul puricii televizorului dau de memorie • dîrelor acestor scînteii de tenebră li s-a adăugat timpul ca un alt ins • dezordinea e o ninsoare structurînd o repetiție • sau destrukturînd-o • ninsoarea e o acumulare de aşteptări pierdute de dezechilibru în adîncimea lui • punctele acestea de *n-ins* n-au formă pentru că au una • şterse din ea se îndepărtează de ele • semitreze în-chipuie mereu altceva • şi altceva e în jurul lor întunericul • abisul e un punct special din care toate fug inversîndu-se • fug în-creații • pîși sau puși • pluși sau minuși • în dîre de 3 • în negații! •

privire (ă)

problema privirii • e problema deschiderii ce rămîne concentrată • în chiar absența ei • privirea e problema absenței înconjurată de sine • anti-privirea conjur-în-conjur • astfel privirea nu e poate decît o paranteză în căutarea unui centru • tot așa cum în **ă** o paranteză veghează o deschidere • deschiderea vegheată de o paranteză e o privire vegheată de o pupilă incertă • (pleoapa ar putea fi această incertitudine) • în ochiul închis chipul întreg se întoarce spre bezna din care s-a născut • sau se dizolvă în somn • închizînd ochii chipul ți-l scoți ca pe-o mască • fericită în derriziune • ochii deschizîndu-i chipul ți-l pui la loc ca pe-o mască • fericită în derriziune • derîzîndu-l pe derrida • evanescențe în excipient • cotangente • punctele de obiect invers în față pun chipul • alunecînd ca o coajă de pe privirile lucrurilor •

privire (j)

sinistru în j - film-enstază - jerbele hetero-căderii fac trup - urlet de hipnotizauri - tenebră tăiată de lame - construcții de laseri kaki - pelicula e o uriașă uniformă lipsită de origini - imaginea o negație memorată o fojgăire constructivist-strălucitoare - descompunerea inversată a unei deconstrucții - iată chipul - un lucru negru dennegrit - un absolut ridicol - iată chipul - orice chip e o scufundare ce cu pleoape-nchise spre sine privește - (privirea spre sine a abisului îndurerat și reflexiv) - orice chip e o emersie subversivă, o ieșire la suprafață ce spre-adâncul ei se scufundă - chipul e scufundarea unei înțelegeri spre adâncul unei întrebări - o întâlnire înnegrită de-ntrebări și albă de ștergerea sa - grota unui cer scormonit de un zbor speleologic - un centru brusc rătăcit în neantul imaginar ca o stea - o stea de strângeri - o stea de colectări - o înfinitate evanescentă a prins corp în stea adunându-se din tenebră - o comutare de reflexivități fără model incoerente și primordiale - flash-bonton - o paradă de iluminări întâmplătoare sădite în rîvna unui neant - iată monada - o acumulare de trăsături ce nu se înțeleg - evanescențele sînt ploile amorfului ce spală-n întuneric dîrele unui geam - chipul e verbul în care toate-au fost depuse pentru că nimic nu s-a-ntrupat (cîte negații sînt necesare pentru un trup?) - trupuri de negații pure scufundate în negația purității ca o pierdere de priviri - homer al neantului plîngînd un multiplu ahile - chipul nu e omul deși e poate semnul adîncului lui

-

privire (k)

privirea în abis • e un soi de muzicalitate • fără obiect • o tăcere a-bisă • în abis • privirea e chiar tăcerea lui • singurul enunț ce se aude • un multiplu al impregnării domină o simplitate a tăcerii • unde nimic • dacă nu cumva totul • e o germinație • germenul e greutatea peste tot grea • nepătrunderea infinit pătrunsă de propria ei nepătrundere • debarasată de ea • doar așa așteptarea e găsierea de care e plină • neajunsă de pașii ajungerii undeva • căci în punctele lui ușoare numai abisul e chip • în punctele lui absolut șterse se arată • arătînd nearătarea ce îl înconjoară • ca pe o dispariție golită de o dispariție • spuma nepătrunsului e mai reticentă decît abisul pătrunderii ce-i doarme în miez • spuma dispariției e mai grea decît spuma ce apare • oceanul abisal e așteptarea în act • a privirii fără țintă izbăvitoare •

privire (I)

chipule ningi ca o lumină din care-n sus se cerne-o stea • litera **I** e
forma de lumină sub care nemurirea se ninge • stranii palori cu
sîngele de cretă • privesc prin carnea ta • chipule numele tău e
destrămare • adînc abis e carnea ta • săpînd simboluri cu-o
chemare • ce peste noi ninge • chipule, şuvițe cuantice de stele •
curg în neștire-n jurul tău • o întrupare-ntre ele • e centrul tău - e
centrul meu • și da, ești o lumină adunată • de scînteieri ce nu
cunosc lumina • chipule tot ești tenebros de puncte • o
germinație-n veci nesaturată • prin destrămarea ta roiește • prin
tine se roiește-o imprecizie • ce peste tot era precisă • secunda
unui ger ce nu e • decît pre-scrisă •

privire (m)

s-au scufundat toți stropii oceanului de întuneric • s-au scufundat
secundate de negru secunde • în sarea de bucătărie de
nemaiființă • prezent în trecutul viitor • clipă de clipă clipește
abisul • e o neființă ce se joacă de-a plictisul • și de-a ura nebuniei
în doi • privește-i de-a lungul iubirii cu cioc • ce stă-n catalige pe
găuri de gropi • într-o lagună lacuna cu ficat • ciocul iubirii
s-a-ngropat • și-acum ciocnește de copite ouă de paști cu priviri
stalagmite • și-un balamuc de hățuri • luminînd acefal • abisul
călare pe călare pe cal •

privire (n)

o poezie e o veste despre neant • stoarsă din neantul altor vești
despre neant • tipărite de privirea prin creștet • privirea prin
creștetul capului ce *urmă* pînă la neantul fără cap • ca un călăreț
fără cap călărind privirea-prin-creștetul-capului •
privirea-prin-creștetul-capului privește prin creștetul capului
privirea-prin-creștetul-capului • privirea-prin-creștetul-capului e
o deschidere fără ochi spre o altă privire • o privire privită de
abisul unei alte priviri • privirea-prin-creștetul-capului e o
î închidere ce se deschide privirii-în-sine • o închidere ce se închide
în deschiderea unei liniști-magnet • un răspuns ce se-nchide într-o
chemare • o de-structurare • a tuturor privirilor cu care ne-am
obișnuit • privind din mansarda de granit • privirea noastră ca un
balcon • priveghind derularea diapozitivelor la infinit • căci
privirea-prin-creștet e o privire de dincolo de creier • e privirea ce
creierul cu balcoane navigînd spre Capul-unei-speranțe l-a dat
laoparte • privind • un hymen gravid de privirea ce se umflă • întru
a privi • de privirea ce nevăzînd împinge privirea spre văzînd •
spre nevăzîndu-l să se vadă • spre privirea hyper-dreaptă •
supra-diagonală • privirea prin creștet e privirea
nevăzîndului-cu-vedere *in potentia* • abis - tăcere - tăcere • e
privirea nevăzîndului invizibil la vedere • inaudibilului posibil sau
imposibil • privirea-prin-creștetul-capului e ascensiunea printr-un
coridor întunecos • plin de pachete de meandre • de cîlți labirintici
• de larve de stalactite străluminînd fluorescent • opac • și cristalin
• de ferestre de lumină ternă • păienjenind fără tavan • și de tot
felul de zboruri fără păsări lovindu-se de acoperișurile unor clădiri
invizibile • ce nici nu s-au construit încă •

privire (o)

privirea **o** e rotundul haos pleopuindu-se-n sine • negrul abisului alveolar de nesine • fiecă alveolă e un *moment*, o nișă a privirii • pliul pitit al ochiului împăturit ca un centru • fără afară • în toate direcțiile gol, înăuntru afară • priviri în tot întunericul nicăieri tenebra n'ascunde • bezna spre-a fi un punct este fără privire • o privire privește spre nici un punct • tenebră, invizibilitate vizibilă a luminii de nicăieri • dezlipire a vederii văzului de nevederea ascunsă lui • ieșită din sine privirea e un iad colcăitor de fantome • oarbe gemînd întunericul • descompuse compuse în hăul străin de epilepsia lor • fără priviri, epilepticele fantome au doar ochi • și o infinitate de găuri, guri prin care sorb întunericul • scăldate în bazinul fără fund, al tenebrei • ca într-o neprivire de noapte • a pătrunde este o parte din moartea lui a privi • legat între malurile pragurilor • a atinge, a simți, a auzi, a gusta • succesiv sînt un a muri • simultan, chipul orb al privirii mute • mișcarea ochiului închis e o parte a privirii neantului • corpul de puncte-al privirii i-o infinită întoarcere fără timp și spațiu • căci timpul și spațiul sînt partea privirii care a murit • în neprivire • intervalele întoarcerii fără interval • toate intervalele, toate inserțiile sînt pline de privire ca de un zeu acefal • orice crăpătură potențial șiroiește de o apă ce nu e absentă nicicînd • o infinitate de uși se deschide dintr-o infinitate de balamale • compact înăuntru • deschiderea-ntru-năuntru infinit îl gonește pe afară • afară e închiderea unui grup finit de uși al căror număr totuși nu-l putem numi • afară e o izgonire schițamente posibilă • haosul introvertit zace și tace • ca un orb călărind tăcut orbirea unui fără picioare • pășind-pleopuind în toate direcțiile prin lipsa orbirii lui • nu există direcție absentă pentru închiderea pleoapelor haosului • haosul privește închizînd infinit din pleoape • privirea e o pleopuire în ninsori • a *nu* privi "înseamnă" a privi, a privi înseamnă a *nu* privi

• haosul privește pleopuind negația privirii • haosului locuind în rotund • permeat în sine pătrunzînd în retragerea lui • ca un mic haosul se pătrunde • lăsînd din colț în colț cîte-un loc vid • o umezeală permanentă șiroiește fără fibre • lăsînd în urmă umbra igrasiei ei • o infinitate de trepte la coborîre • de zece ori pe-atîta la urcare • abisul se infiltrează sub abis izolîndu-se de infiltrarea lui • abisuri freatice dorm peste straturi de abisuri freatice • haosul e domnia freaticului finit-infinit • privirile care se scurg se infiltrează sub privirile care se închid • speriate de tăcerea lor • căci în haos doarme trează o dorință de a tăcea • pleopuind haosul vestește tăcerea • miriadelor de ochi • toți ochii haosului sînt închiși și numai astfel văzători • haosul e tăcerea punctelor oculare nevăzătoare întoarse spre implozia văzului deschis • căci în haos implozia văzului doarme trează • se privește și se vrea se privind • o răsturnare de ochi într-o revulsie a privirii • iată haosul adimensional în tăcerea lui • o liniște și o neliniște, îngheț de freamăt • o fixitate transparentă doarme opacă în alocalitatea ei • cum să-l definești pe *unde*? cînd nu știi unde se termină *peste tot* • cu ce fel de privire se vede haosul • de ce doar pămîntul și cerul, noaptea și erosul ies din el • cu ce fel de privire se vede haosul? • infinitul fără țarm e încă un orizont • implozia privirii e încă un centru • a concepe centrul înseamnă a rămîne circumferință • dar **a fi** centrul e de neconceput • cum se vede fără să se conceapă haosul neconceput? • haosul e o închidere de pleoape • peste adîncul ochiului fără mister • e o necuprinsă scufundare de pleoape scufundată sub pleoapele scufundate ale abisului • o necuprindere scufundată-n pleoape visînd tăcerea scufundării ei • o ningere de puncte privind o dezlipire de priviri • o unică privire adimensională în multiplicitatea identității și diferenței ei • o privire auto-scufundată în neprivirile care-o însoțesc • o umbră rotundă a neprivirii fără formă • închipuită de-un exod vertical • liniștea puterii de pătrundere • ca o armată fulguind • pleopuind tăcerile infinite, atente • mormanul de mișcare încolăcită a vidului

• tăcut în șerpuirea sa • astfel, haosul e o ieșire infinită peste tot oprită în clipa unei contemplații • un tot statistic al posibilităților mijind și pierind • pierind mijind • haosul i-o dispariție de priviri, o dispariție care se privește • privirile privesc dispărînd • ochii privesc cu pleoapele ce se închid • pleoapele ce se deschid sînt dispariția privirii străpunse de apariția ochilor • o emersie de ochi i-o scufundare de priviri *sub* strălucirea lor • căci ochii privesc numai cu spatele • cu o virginitate ce fixitatea lor concentrică de sticlă n-o mai ajunge • privirile s-au întors simultan spre dezgheț într-un strigăt • strigătul privirilor întoarse a înghețat înaintea amintirii • circumscriind-o ca pe un vid alb • scheletul unei ieșiri rotund solare • lumina ca un bloc masiv de os • destrămarea piscurilor fumegă încet a priviri • ca un urlet mut de fum se înalță privirea • din cețurile lui Fără-Soare • o descompunere de ceață într-o vraiste de ochi • zadarnic vei încerca să atingi cu mîna un chip • între degete vei strînge doar febril un denunț • căci ceața e o dezumanizare inaparentă întinsă în peste-tot • în care nimeni nu-și poate reflecta chipul • decît ca pe *alt* chip • o solidificare de fantome se destramă sub priviri • încețoșate de ce *nu văd* • ceața e o boală a ochilor și o dizolvare a lor în absența privirii • nimeni nu vede deși de nimeni e văzut • nimeni e văzut de nimeni care nu vede • nevederea plutește ca o întoarcere rătăcitoare a pleoapelor spre haos • haosul e întoarcerea rătăcitoare a unei dezamăgiri de a vedea • retrasă în cețurile negre ale refuzului de a orbi • ca un saltimbanc zăvorît de scîrba zîmbetului • toate privirile adunate de des-demone în batiste trec cu dinții strînși • negre ca haosul othello • haosul i-un maur al abisurilor • gelos pe nepăsarea lui • și dacă totuși haosul privește ochiul lui e un *se* • orb de adîncime el își tace privirea • desfășurînd în ritmul pulmonar al gropilor infinite respirația tăcerii lui • căci pînă unde respiră abisul? • acolo unde respiră abisul *vede* • pînă unde tace tăcerea lui? • acolo unde tăcerea abisului vorbește-i începe ecoul privirii • *căci abisul vorbește în ecouri și tace în cuvînt* • privirea lui pătrunsă de

imagini tace profundele orbiri • şi umbrele acumulate sub adîncea lui limbă nu cunosc puterea lui a vorbi • ci ca o iarbă de străfunduri zac oarbe sub întunericul pasului nemaicălcăt • căci vocea abisului ridicîndu-se coboară prin ciudate pîlnii şi tuburi • încolăcite precum căderea unui mit în desişul stufos al rădăcinilor lui • vocea abisului e mitul căzut în goliciunea rădăcinilor albe de tenebra lui • şi care asemeni unor dinţi rodesc umbrele pline de seminţe • privirea abisului e deci această forţă seminală ce zămisleşte pentru vid poteci în umbrele profunde ale lucrurilor • o lipsă de semne ce se-ntoarce ca semn spre propria ei lipsă • şi o maturizare trudită a densităţii • căci privirea abisului se opreşte adînc în densităţile lui imature ca o spermă rătăcind după tenebra unor vaginuri • prin miriade de hăuri pre-lactee • ca un zbor de uitări infiltrîndu-se în porozitatea unor pre-amintiri • şi ca o tăcere de nemişcări amnezice • pîrîind pythic • haosul şi-a răsturnat tăcerea peste cîmpiile avortonilor răzvrătiţi • adunînd sub stepele cerului cenuşiu gheme de incomunicabilitate • veghind tăcerile şterse de gumă • dezbinarea fibrelor fără cadran sub paşii de cenuşă • ghemurile zăvorîte ale vînzolirii de variabile • ca nişte negre căpiţe singuratice cu obloane de cer • instalează pupile pe suprafeţele deşerticelor timpane • ca nişte auzuri fără orizont • mormanele browniene de incomunicabilitate aştern dezordine peste tăceri ca straturile surde de unt peste absenţa unei felii de pîine • răguşite tuşesc uscat pe indiferenţa unui asfalt vidurile plate ale unor fraze • căci ninsorile fantomatice de mişcări şi coloşi ai neantului suferă de o stranie anemie • inventînd sau inventariind haosul primordial al unor guturaiuri subiacente • căci abisurile sînt nişte maladii • ale tăcerilor inconcludente • şi elipsele mecanice ale ochilor s-au serializat demult ca disciplina de oţel a unor farfurii zburătoare • căci vîrstelor tăcute de fier numai una şi mai de fier le poate succede, nicidecum de aur • iar pîntecul privirii zace demult epuizat, vomitat de pleoape • căci un creier de pleoape e haosul • în care semnalele se succed

dezorientate • un creier de pleoape pleopuind ca o uriașă pasăre existînd numai din aripi • zburînd înapoi din aripile retragerii înăuntru • sabotînd circumscripția exteriorului • ca pe o manifestație de milițieni călcați integral în picioare de cizme • ca pe o paradă de cizme cu sceptrul de aur înfipt în ștaif ca un baston de promenadă • un infinit creier de pleoape ce pîlpîie - iată haosul pleopuind • ascunzînd microni rapizi de priviri sub greul genelor lăptoase, mițoase • un haos mițos de ochi ascunși • iată privirea și structura ei indehiscentă • ca delirul unor vietnamezi vîînd în junglă pieile roșii • dar haosul mai poate fi descris și ca o inimă numai și numai de pleoape • ca plin de pleoape un ficat • ca un vast plămîn respirînd numai pleoape • căci haosul e o anatomie completamente invadată de priviri • de omul de pe stradă haosul diferă numai prin asta • că din orice punct al trupului și chiar din șireturile mustăcînd peste pleoapa lustruită a pantofului el se poate privi • căci omul de pe stradă • eu, tu, dumneavoastră • se știe • are doi ochi • și cu aceia nu se vede niciodată pe sine • ci tot pe nesine întruna se vede • nici el nu știe de ce • pe cînd haosul... • una la mîină că are la ochi de nici nu le mai știe socoata • de vreme ce peste tot și-ntruna el este o neîngrădită privire • iar doi, că haosul n-are pe cine-n nesinea lui, pe *cine* altul vedea •

privire (p)

privirea (p) • privirea privirii? • iată o ecuație algebrică de gradul III • privirea privirii nimica nu vede • decît ghipsul nevederii ei • cum să distingi privirea de ajungerea ei incoloră, nevorbitoare • iată ce înseamnă cuvîntul "ghips" • cum să retragi din albul de spital al vederii • un ochi mai văzător și mai ascuns • pitit în adîncimea tenebrei ca un pitic în umbra lui • căci privirea zilnică în sus de copaci e o aruncare-n jos de timp • vidul e o marfă descărcată prin gări de văzul insipid • și ochii sînt un ghips de litere • iată: nici un lucru neputînd sta lîngă nici un lucru (*două* lucruri sînt despărțite de o inerție de ghips) ele nu pot sta *nici în privire* • un lucru și privirea nu pot sta alături • căci nici o privire nu le mai privește • fără a așeza una lîngă alta *două* priviri • nimic nu poate fi alături • alături de alături este tot • și Nealăturării nici un doi subzistă • și nici un unu necuprinderii de doi •

privire (r)

scara abisului e o pierdere de sine • o serie de străpungeri instantanee străbate bezna norilor de azbest • se destramă fulgurant masele de mit ale căderii • prăbușirea e privirea plină de adâncimi și obstacole • nedizolvate • ca un fluviu ce se aruncă-n invizibil numai din munți • privirea (r) e deci o privire care se macină • căutînd în privire tăceri și limpezimi de negăsit • plin de greutatea abisului cum să privești în infinit • sub povara întunericului visul se închide în încolăcirea lui • și totuși o singură noapte e zborul • spațiile pline de hău se ridică din liniștea unui singur strigăt • pulverizînd haosul infinit imploziv al tăcerii • în fragmente de adâncime • o singură privire fără ochi se înalță peste segmentele de haos • ca un vârtej de cioburi urlînd bolidul unui gînd • și ca o masă uriașă de trezire sfărîmînd imens plăcile de grabă letargică ale somnului • cîte pleoape s-au deschis cînd prima privire s-a trezit • cîți ochi au crăpat masa de strigăt a primului jet • și cîte atingeri s-au adunat sub tăcerea lui • privirea e o masă de atingeri ce brusc s-au desprins țipîndu-și descătușarea • o enormă implozie tactilă spulberată de explozia nici unui contact • căci privirea e izolarea • tăiat de brici e întunericul plînsului care unește • interiorul lucrurilor cu noaptea lor • și doar segmente de abis mai populează apele cu adâncimi înșelătoare • în care nimic nu mai este căci nimic nu a pierit • o infinită transformare distruge orice întreg • și conservarea la nimic nu e pavază • doar o fărîmițare de abisuri incomplete • și nesfîrșite în imperfecțiunea lor • doar • schelărie de dezbinări și coincidențe • aglutinate fără noimă • în beznele unui mister • o nesfîrșită diversitate a abisului • construit din molozul neînțelegerii • fărîme de neant cu chip de simbol • și o căscare uriașă de guri disperate • ca niște hăuri dispersate fără lacăt • goluri de uitare sub pași de întuneric pătrund amintirea cu tăcerea unui zbor • și ochi negîndiți se ridică

din noianuri necunoscute ca morții din potopul unei deșteptări • o uriașă masă onirică se aglutinează astfel la frontierele abisului • ca o revelație fără figuri • și incomprehensibilul ține loc de memorie • sub peisajele tăcerii • nici o sondă nu va întâlni petrolul unui răspuns în aceste tăceri stratificate • și nici o înțelegere diferită de neînțelegere nu încălzește adâncul unei mâini • doar o infuzie de friguri abstracte se desprinde lent din abisurile mlăștinoase ca o malarie de mirări peste scorburile de-a valma de inimi • căci infinite scurgeri de lumini și priviri zac ca o gură deschisă noaptea • în care dinții înșiși par niște viermi • scindând negurile însingurate • și o imensă trândăvie tactilă urlă înghețată tăcerea fără poli • și o înmiresmare de miasme clocește sub ochii îngropați în priviri • exact ca un urlet de palori nins se deschid gingiile albelor abise • și a merge desculț prin stepa de zăpadă nu mai pare un vis • în sub-neantul marianelor • unde nici o privire n-a fost bolborosită de un coșmar • ci numai o enormă bogăție de viol a lei își mistuie căderea • absolutul e un ulcior gol în care neantul se sparge • din câte încruntări e fabricată o aripă pentru vacuitatea primului zbor • și câte demente în veșminte de pene zănatice și-au făurit sub priviri prăbușirile de ciment • căderea e o chestiune de logică pe muchia unui silogism • o masă de incomunicabilitate, comunicarea se retrage spre beznele auzurilor pustii • și nici o lacrimă nu mai vorbește nudul disperării • o privire e o mare noapte-n care stelele nu s-au găsit • iar lumea nencepută încă urlă din negații un întuneric de contradicții • nemanifestate • o uriașă umbră de cenușă urcă dintre privirile de pîclă • ca o fantomă de diamant • între avortonii abisurilor desperecheate • o fugă de gumă și-a întins ștergerea pînă sub tenebra de unde începe cerul • lăsîndu-l să fluture ca o pojghiță dezlipită din raza de semne • a pierderilor de așteptări și întunecimi • și câte priviri s-au ridicat acum ca un cuvînt pierdut în întuneric de-o gură • câte sparte lumini s-au încheat în zmulgere din tenebra de păianjeni • cît *act* a făptuit posibilul • în haosul nopților particulare • în arhaosul

noapților patibulare • în abisul ca o dezordine de pete albe câtă gheață au izbutit să zămislească adâncile chemări • și câți orbi s-au născut în străfunduri întru suveranitatea privirii • câte tăceri au dormit în înghețul gurilor deschise din care nu țîșnea nici o rază de lumină • peste adâncuri se cerne întunericul soarelui mut • ca o glorie de noapte a infinitului • și-un singur strigăt deschide abisul pleoapelor de clipe • ca un glas cu căluș de străfund • căci în muțenie vocea i-o întoarcere spre adâncuri • când sunetul desprins de plutitoarele-i straturi în noaptea nemărginirii lui veghează • ca un ghețar animat de mîlul oceanului fără fund •

privire (s)

unde începe oceanul privirii (s) • această jumătate a numărului 8 • această palidă jumătate a infinitului în picioare • purtată de un abis masiv de muzică • peste planete sălbatice de anamneză • pustiite de apele de iarbă ale zărilor de amnezie • ca adîncurile unor frisoane reci • străbătute de priviri • scufundări de păduri privesc prin apă fiorii amintirii • și bolovani de gheață sclipesc stins tăcerea craniilor în albiile fără nori • o privire atentă clădește acestea în căușul unui vid • și o coroană de liniște e ochiul răsărit din adîncuri peste planta umană • un soare vid veghează cerul de neant • și o lumină putrezind e înserarea adîncită înspre noapte • o scufundare se ridică prin păduri • ca un potop al întunericului • pe care privirea și l-a imaginat • ca să-l poată privi • jos-sus o unduire lină de abisuri • descifrează secretul înălțării fără sfîrșit • pe care valul doar o bănuie în aripă • soarele s-a acoperit de păduri • crescute sub apă • și o sîhlă nestrăbătută doarme noian pe abisul luminii • o ultimă insulă a pierit în întuneric cu somnul ultimului ei locuitor • și-un singur palmier dezgheață din străfunduri înecurile veșnice • s-au scufundat sub tăcere ultimele zări • permeate de o adiere • și-un deal uriaș cată-n jur mirat • surprins de infinitul propriei lui singurătăți • pașii chiar au coborît în albiile ramuri de abis înflorit • ca tenebra carbonizată a unor aripi de demult • și treisprezece creiere de zei au închis într-un ghețar boarea oarbă pierdută de buzele tăcerii celor care n-au vorbit nicicînd • șarpele însuși a adormit într-o rămășiță de infinit • cîntărind în solzi amara lui disoluție • și visînd că infinitul însuși nu e decît un șarpe scindat • pe care privirea a uitat să-l vadă •

privire (§)

geamănă privirii (s) privirea (§) • ascunde o taină în plus • cîte profunzimi zac într-un străfund de privire • mîlul de pe ghearele vulturilor visează • stranii putregaiuri de retine ce văd • scrijelind printre marile absențe • pustiuri acefale nicăieri de gît inventate mai aprig • ca un val ce îngropat sub inerțiile mormintelor de țărîină, se zbate totuși viu • astfel sufletul închis în vis ca-ntr-o temniță • scrijelește sălbatic • zidul de somn • căci o taină-n plus implică o mai adîncă durere • un *subsol* al durerii de apoi • un șarpe meditează subteran • ascuns în umbra seminței lui •

privire (t)

priviri visînd ca o cruce fantoma unui zid gol • trestii de tăceri vizuale • cîte mistere fără rădăcină nu plutesc la-nîmplare în căutarea unui secret • nimeni nu se-ncrede decît în nimeni • și o crucificare nu mai e demult o soluție pentru șerprii fantasticului înghețat • balanța se leagănă indecisă între un pustiu și un paradox • ca o pierdere de centru • lichefiată între două mulțimi vide • cîte tăceri tăcînd au dispărut în peregrinările dintre un univers • ca un vînt de negații din care se extrage o rădăcină pătrată • negația ghețarului neagă gheața unui gînd • ca o stepă verticală scufundată în migrația oceanului orizontal • blocul unui zbor plutind pe masa unui gînd • un cap uriaș de dizolvări sub o cruce • ortografiile spulberă un infinit hidos • sub trăsăturile groase de somn ale cărnii se întinde albul unui arabesc de gheață • de întuneric se leapădă zidul străvechii cetăți • o melancolie implozivă respiră tăcerile unor dizolvări • atotcuprinzătoare • și tigrlul indian sărută îngîndurat sonoritatea stranie a vacii egiptene •

privire (t)

o cruce uriașă doarme peste viul vierme al urii ca un arbore îngropat sub sămînța privirii lui • căci în sămînță o voință de a privi începe deodată să crească • tactil întunecîndu-se sub vârtejul ei • ca o permeere tăcută de neant inventînd curiozitatea îndurerată a primelor rădăcini • căci planta în nevăzul formei ei e o privire oarbă • și o privire oarbă acoperită cu ochi leagănă în toamna adîncurilor omul • patru plante inventară vocea unui animal țintuit de cruce • și o excrescență a crucii doar este crucificatul • excrescențele evanescente ale unui cancer mut ca somnul unor ape • am ridicat peste tăceri umbre de carne • precum miasme otrăvitoare inventează în duhul ei scorbuos mlaștina • ca pe un alfabet • tenebra ca o rădăcină închircită somnolează logosul • și mîlurile rațiunii oarbe de intuiție cuprind încă stîngaci întunecimile treze • o uriașă rădăcină strîmbă este în adîncul începutului orice zbor • și doar înfrîntă se naște în greul abis ajungerea la țintă • căci ținta se desprinde din putregaiul săgeților ușoare ca din ceață umbra solidă a unui turn • și izvorul puterii e o sete a magneților plini de abis • setea magneților aburește oglinzi ce dorm străfunduri de oceane • ca o prăbușire compactă de abise zuruind în înghețul unui calm fără fund • din care ca o nebunie mijeste țipătul fragil al unui bob de spumă • ca dumnezeu de pătruns de nepătrunderea disperării lui • o negrăită naștere înrădăcinează alocalitatea unui neant în abisul fix al lipsei de mod • eliberîndu-i tăcerea de freamătul umbrelor ce l-ar putea forma • cum îngroșarea sporește cu pereți farmecul absenței prizonierului • magneții înverzesc cu nașteri tăcerea • și miriade de demoni trudes cătărărea firavei priviri • ca mușchiul curgător inventînd o suprafață nordurilor moarte • pierdute în infernale palori de fecioarele abisului spaimelor minerale •

privire (u)

în privirea (u) noaptea e doar o literă • unda grea a nopții s-a
adâncit sub alfabet • și pitită-n subterana ei sonoră uguie straniu •
o beznă de încolăciri • nici un șarpe nu mai populează întunericul
acesta ofidian • și nici un zeu nu-și mai toarnă, cu mâini reci, pe
creștetul capului, răcnete de lună • n-au mai rămas decât patru
clipe din întregul timp • iar trei sînt deja moarte • nebunia ninge în
pierdutele galaxii putrede de spații • ca o competiție de sorbiri •
stelele se răsfrîng spre negrul întunecat • și nici o proporție nu mai
cîntă peste întinderi • ci-n sunetul dogit al tuturor zbîrnie ascuns
dementul **u** • și nici o figură nu se mai ridică din întunecimi • doar
pliiurile sumbre ale gurii • dezlîinate își mai urlă tristețea fără chip •
universală moarte cîinească • sub implozia unui gard • un bolovan
de clopote apasă abisul valurilor înecate în ocean • și un adînc
scobit de scufundări despre întuneric cere vești • orice beznă e o
lipsă de care însetăm • mulgînd din tăcere priviri adîncite în palori
• umplîndu-ne fantoma cu-o nemișcată nemurire cu gust de neant
• cînd sufletul ni se retrage vîjiînd spre abise • cînd din adîncimi
muribund încolăcite țîșnește peste praguri afară • în libertatea
vidului veșnic tulburat • **u** își începe domnia ca un soare negru
sticlind peste negura fără față • privirea: ca un adînc fără adînc se
scufundă străfunduri de **u** • ningînd pe piepturile încete de înec ale
înecașilor • strangulări de secrete indicibile • și vidul nopților
mute în umbra plină de sunet •

privire (v)

moartea e vvvî! • în gura întunecată a prietenului cu miros de poliții • și ca un chipiu privirea se lasă purtată de păianjeni • din ținuturile fără suflu • munții au murit la umbra unor șoricei • și nici o boare de vînt nu adie printre ramurile părului de unghii • plouă peste tot cu miros de mort • și cimitirul s-a evaporat ca o secetă de morminte • lipită peste *cînc*-un afiș • cîta tăcere se adună la umbra unui cuvînt • cînd plutește dinspre buzele orbului spre auzul gurii celui ciung • și cîte picioare au retezat beznele piramidelor, aceste vvvî-uri inversate • vai ție ce te visai nevisat în transparențele fără lună • din care zuruie ca o luptă cu îngerul căderea unui ban • soarele dizolvă păsări negre • ca aurul care travestește tenebra, jumulind-o pînă la neant de pene • pe cînd, atunci, între absențe de semne, ziduri ca fierul și spelunci • puneam vorbe în aerul solid de tăceri • și ca niște refugiați deja politici • izbeam cu adevărul • proiectul timpului decăzut • și-mi prelingeară din scrisori umbre de zvastici lăsate de secera și ciocanul • fluierînd a pagubă în numele rostogolirii lor • și-un lung inevitabil se destrăma în tăcerea de seară a muzicii gregoriene • și ca pe-o neîfință ne retrăgeam fiecare cuvintele în gură • golindu-ne auzul de tot ce mai era de vorbit • iar mîinile ni le încălzeam la frigul inutilității • țineam un răstimp rebegiți în gură frigul acesta • și ca o bilă tăcerea ne umplea limba de vid • apoi mă bîjbîiam după servietă • cerîndu-ți un leu de-autobuz după ce-ți adusesem o sticlă de votcă • și-n noaptea atîrnată de fantome doar presocratismul mai era un materialism extatic • ne despărțeam • și după ce refuzai pentru a n-a oară să-mi mărturisești că ești isus christos • ne dizolvam fiecare • într-o cruce din neantul lui • vvvî!

privire (w)

zeul cu mâni reci toarnă dubli stropi de lună în grota din creştetul capului • tăcută luna contemplă în himenul grotei opera sa • iar scorbura zburînd inventă noaptea • totul se sprijină pe o imagine pierdută de neant • începutul e-n oglindă, nu-n cuvînt • şi noaptea chiar în care dăm de-azvîrlita cu ochii • e umbra unui întuneric geminat • un vînt, şi-apoi alt vînt îşi pierde în unda nopţii suflul • ca pe-o intersecţie a unei libertăţi de demult • nemurirea picură de sub streşini trepte vinete • o scară de imagini răsuflă într-un tunel • decăderea geroasă a îngerilor • şi ca un dublu v aripile morţilor geminează • zborul gurii spre libertate • luna se ascunde în nebunia stropilor reci • pe care tăcut îi cîntăreşte în grota capului zeul • atingînd cu mâini de aur tenebros congelat • vineţeala udă ca aurul a unor trepte de demult • pe care nici o aripă n-a mai păşit zeiesc din întunecimea din început • zeul priveşte cu aripile ridicate în abis treptele privirii • de pe care lunile picură • ca sufletele din nemurire şi nebunie • în bezna păroasă din care ţîşnesc necurmat • coloanele de carne ale iubirii • căci ochii s-au rătăcit prin coridoarele pustii ca spermele dezbinat ale dublului • iar luna, ca o nemurire sfărîmată • curge prin tunelul îmblănit • nici o potecă însă nu mai duce la grota cu palme reci • în care zeul îşi ascunde sîngeriu nedumerirea • şi nici un foc nu mai arde cu-adevărat • luminat de soare • doar şarpele şopteşte cuvinte de dragoste din pivniţa trupului • ca un zeu nervos din care-au mai rămas doar vorbele • şi ca o înviere agitată • sufletul zboară visul ieşirii din trup • privirile întunecate scormon după peşteri ca un abis de brazi după aur de umbre • şi ca o scufundare înceată se leagănă clopotul • peste nopţile dezvirginate de străfulgerări • luna ca un acvariu de spermă urcă spre întunericul taurin • naşterea soarelui din fulger • şi ca o cascadă soarele izbucneşte afară din lună • zeul priveşte uimit scorbura de abisuri dulci

fulgerătoare • prin care se tăvăleşte haosul • descîlcindu-și
anevoie degetele împletite • blănile de degete ca o junglă
cufundată în luxurianța mițoasă a unor tăceri de demult • zeul
privește trezirea haosului ca pe-o descîlcire a degetelor din neant •
căci însuși zeul e haosul acesta ce se trezește în dublul lui • sub
stropii de lună picurînd în somnul din grotă • oglinda spartă unde
imaginea își zice "eu!" • precum un adînc reflectarea oglindește
fără suprafață • în oglindă s-a spart diferența dintre dimensiuni •
și-n hăul de transparență diferitul nu mai e altceva •

privire (x)

Ce gîndeşte găleata cînd coboară în puţ? • gîndirea găleţii e-n
întîlnirea cu apa de care s-a golit • un gol coborînd în alt gol
defineşte oglinda • cum rătăcirile culoarului sînt definite de
intersecţiile lui • a rătăci prin culoar e o intersecţie cu două
absenţe • după cum coborîrea găleţii-n fîntînă e o intersecţie cu
patru sau trei • soarele negru e o fîntînă fără subiect • melancolia,
un subiect fără fîntînă • şi patru alegorii coordonează în rătăcire o
întîlnire • x • ce ştie x despre privire • ce priveşte privirea din
abisurile lui x • o întrepătrundere vag diferă de o încrucişare • cum
poetul vag diferă de schema lui x • iată, despre x se poate spune şi
asta: • “e un fragment de vis” • ca senzaţia de cenuşiu a pîndei ce
dinspre-afară ne priveşte • scormonind centrul unui abis • două
fîşii de ziar pătate cu cafea • încrucişează foarte bine o inimă
metafizică • de pildă, scheletul unei inimi • ce nicăieri *în fizic* nu
poate fi găsit • “senzaţia de a fi observat” • e o locuire • “de spaţiu,
de aer” • în care “locuitorul” nu se poate afla fără intersecţiile de
plăcere ale romanului poliţist • precum capul adolescentului
nenăscut • străjuieşte ca un deal privirea de la mansardă • căci
capul adolescentului e o privire cărînd sutele de metri ale tăcerii
Dragonului • ca o mască de mîl statornicită peste absenţa ofidiană
a unui trup al mlaştinilor • în care reali sînt numai • x şi timpul • o
traversare de oţel şi abis • ca un întuneric al imensităţii, frumuseţii
şi mîlului • străbătut de zîmbete • pulberea microbiană de zîmbete
a privirii (x) • căci capul de adolescent al Dragonului e miasma
nimicirii tăcute • pe care fix o contemplă dintre abajururi apele
abisale • pierdute ca nişte mantii în singurătatea întrepătrunderii
lor • şi o nenaştere domină acest obiect simplu “ideea de cap” • pe
care fără trup o poartă ulicioarele proletare • ca pe un martor de
turnuri al mansardelor amorţite sub nori • capul verde e o idee de

mîl • ca un oracol așezat pe socluri de tăceri • în camera iluminată *a giorno* de întrebări • “ce mănînci tu, capule?” • ciocul verde tace trezia mea • și nici o “luptă cu îngerul” nu populează verdele mut de răspunsurile multelor întrebări • alt parsifal, ca o rană, a întîlnit tăcerea altui monstru fantastic • diform de amintirile povăruite ale amneziei lui • căci diformă de tăceri ca un sac scâlîmb de răspunsuri e masca amneziei ce-o ducem ca pe-un rucsac la nări • sau, poate, ca pe-o statuie a mîlului • dar corbul tăcuse demult în nopțile lui x cînd x fără nopți s-a încruntat • sub ecuațiile lipsei de zori • a sorilor înopțați algebric • mustind semințe peste necunoscute • căci x e personajul disperării • deșerturilor de formule • și doar camerele primesc pașii plimbărilor • și dezordinea vinovățiilor noastre fără sfîrșit • încrucișate în extra-spațiu • de ex-îngeri • poate un fel de vină fără vină ne plimbă prin schițele misterelor ei • poate o nerecunoaștere ne plimbă prin recunoaștere • ca reproșul indescifrabil al unei dezlegări • poate o absență de sfori e legătura • și o absență de șerpi • veninul care ne-a legat • poate implacabil ni se revelă abisuri de milă • și poate invizibilul e doar lipsa șansei de a-l vedea • așa cum scheme ale vidului sînt lucrurile • pătrunse de sufletul unei priviri • o artă a decupajului acoperă noaptea unei prezențe fără sfîrșit • însă “noaptea” în care nu ne regăsim nu-i oare o simplă idee • altfel spus: ce este pentru motociclete zidul morții? • o posibilitate de accident e paradoxul oricărei viteze • nimic nu-i afară din misterul dării la o parte • și o capcană pentru cunoaștere e orice sămînță de cunoaștere • eroziunea îndepărtînd pelicule de vid de pe vid nu știe decît răspunsuri despre timp • și tăcerea somnului domnește în mintea asistenților cu borsetă • și în sîinii nimfelor muiate în ceai • astfel y îl pîndește veșnic pe x • fără să cunoască din tăcere decît atenția și veghea ei • și-o descompunere de semne e tot ce ni se poate oferi între acestea două: • maternitate și cimitir • căci în atingerea cea mai intimă a mîinii stăruie infinitul lipsei de contact • și-un paradox de semne

suspendate, scufundate în hibernarea amenințării lor • e orișice senzație: • tăcerea nu explică nici ce nu e • nici ce nu am • nici ce nu sînt • și totuși, cu absențe doar pe acestea le ating • neatingerile zac ascunse de nesfîrșitul scărilor • umbre storcite pe fantome de eroziuni • cîte camere au murit sub somnul pașilor tăi • cînd visul și veghea sînt marș al nevoii de justificare • “a sparge”, totuși, mai înseamnă “a descuia” • precum lancea, cheia e o unitate de abilitate și forță • adîncită etern în undele concentrice ale unei ținte • ce gîndește găleata coborîță în puț, în afară de apa ei? • gîndurile lui x ce nu se pot cuprinde sub nici un fel de semne • sînt, poate, totuși, o “intersecție evanescentă” • străjuită de dispariția unui abstract solemn • căci ascuțișul cheilor e o urcare • a cheii spre semn • printre umbrele stăpînite de broboane și flăcări de abis • stranie pădure obscură • cînd haosul asudă tăcerea • țepos ca un porc ghimpos • spre tavanul casei neconstruite cheile au început să zboare • ca niște hurie de argint • ca huriile semiologice ale visului fără semne • cînd “în absența stăpînitorilor” muzica-și țipă sfărîmăturile sub ascensiunea unui ciocan • combinat la sfat cu o cheie franceză • căci poate “odele bucuriei” nu sînt decît cioburile vidului trimițîndu-și spre neant corurile precise • și poate doar o sfărîmare a neființei e armonia • un îndemn brut pentru masa îngerească de raze virile a corurilor • căci poate doar o rană a neantului sînt masele vibrînd în inimă ale razelor pure • și melodii nemaicîntate încă răsună poate în depărtarea deșerturilor atrofiate • sau în noi • zonele cerului și pămîntului au fost infectate de o lumină, și-un pinten, și-un zbor inteligent • cîntînd înălțarea copacilor cu cruci • albe-ntre ramuri • masa uriașă a cîntecelor e un deal de îngeri acoperit cu pene de înălțări • căci masa unui singur zbor imens e aripa • și o colină de urcări inima glasului ei • dar tăcerea de schele a crucilor albe nu împiedecă tăierea arborilor sanctificați • dar tăierile și mistrețirile sirenelor de colți nu sînt încă decît tăierile sfințeniei • iar schelele crucilor albe își scurmă anevoie drum prin tărîmul întunecat • acoperit de stele și dinți • în

vid doar cilindrul trunchiului gol mai supraviețuiește din copacul centenar • și biserica fiecărui copac primește în adâncul și-n albul crucii lui • în fiecare clipă o rană • și doar pădurile miilor de lumînări mai sclipesc în abisul pădurilor dezrădăcinate • stelele zac de-a valma cu colți și inimi de mistreț risipite printre lumînări • pământul și-a făcut din rădăcinile rase ale copacilor un fel de gheare cu care se scormone și se zgârie singur • și-n adâncul de rădăcini se poate număra groaza căderilor ce se văd • milos sună cîntecele din hîdul hău al gurilor cernite • și colții de cauciuc ai ordinii sfărîmă oasele disperării • cu gerul unui nou haos • crucile bisericilor au ajuns pietre de mormînt iar crucile țintirimelor au fost înlocuite cu televizoare • vărsînd în tăcerea de abis a lunii • spumele pațachinei zmintite • astfel bisericile ies albe din copaci gonite de haitele de fantasme • astfel, doar cilindrii goi ai trunchiurilor au mai rămas arborilor centenari • și crucile cu chipuri supte zac istovite în adâncul lor • iar cînd haosul își asudă țepoasă durerea ca un porc ghimpos • doar fluviul prăfuit și greu mai poate măsura adîncimea prăbușirilor strînse de demult • abisul apei grele se scurmă și se adună din trecut • ca vastul vis al valului de gheață • și o revoltă de năluci șiroiește prin beznele pământului crăpat • stîrnind vârtejuri uscate și stranii • din valma stelelor, și colților, și inimilor de mistreț învolburate peste nebunia tulbure a lumînărilor pîlpîind • iar, ieșind din copaci • bisericile urcă albe spre luna ce tace ca un abis •

privire (y)

falus, pe masă, printre banane și ananași • sînii nimfelor muiți în vin sau în ceai • buzele “roșu vertical” ale sexelor femeiești țiuind fierberea de șampanie • febră intensă peste tot și nicăieri nici o veselie • pe țărmurile acoperite cu sticle sparte și pești morți din Insula Orgiei • privirea (y) e falusul bărbatului și vulva femeii prinse-n singurătate și semn • înfundat bate sub pămînt inima de foc și metal • de flăcări și mercur • lava insinuantă a dorinței • în vreme ce sînii nimfelor de parafină • sub vopseaua de febră plastică a pielii • nu mai sînt decît baloane de lemn • soarele veșnic crepuscular și Insula Orgiei sînt două cercuri de febră și metal • două oglinzi de incandescență sclipitoare • în care dansul chipurilor de fierbințeală sticlă și frig se reflectă neîncetat • Soarele Crepuscular și Insula Orgiei sînt cele două oglinzi din Abisul febrei • unde toate membrele descresc și cresc în adîncul polimorfic al unei singure magme • cupe răsturnate printre sînii beți și limbile lipite de infamie • umbresc cu somn ciudații arbori de plăcere ai legănătoarelor livezi • și stranii pești străpung și urlă mut printre abisurile de vaginuri și ape • tăcerea unui jar lichid curge pe întuneric • și pierdută-n tenebre cîntă îmbrățișarea de gheață a vreunui zeu • groază și fugă și-o răsturnare convulsivă de disperări e fiecare îmbrățișare • și nimic nu se-apropie în depărtarea de-atingeri a sălbaticului amorf • unde într-un singur semn privirea (y) zdrobește singurătatea falusului de foc și a vulvei de gheață • cuprinzîndu-le într-o singură singurătate • privirea (y) e labirintul unde singurătățile se pierd • și totuși spre singurătate se bifurcă • căci groparii febrei scormon în adînc • mormîntul cadavrului de extaz și scoborîre • și-o lungă deshumare de timp e fiecare înhumare a lor • la umbra prieteniei ce-și scarpină sînii cu adîncă solitudine a adulterului • Insula Orgiei e o insulă de scufundări în oglinzi mirobolante • și nicăieri cu-atîta

dulce fast n-a fost înconjurată • vulva de scormoniri a morții • Insula Orgiei e adâncul unei veșnice săpări spre o veșnică neajungere • căreia danaida numai îi cunoaște capătul • ea, ce-i o înceată închidere de cădere curgătoare • și-n Insula Orgiei, spre sine întoarsă ea însăși de orgie își este o insulă • peste care infernul picură blînd sub degetele noptatice răceala tăcerii lui • căci ascunsă sieși danaida sieși își este vizuină • neajunsă de neajungerea-n care sălășluiește • noptateca ce singură îmbrățișîndu-se își lasă mîngîiata întunecime noptaticei ploi • fără simțuri trăind doar somnul și o singură atingere • asemeni unui tiresias ca endymion dormind • asupra umezelii, noapte fără sămîntă • tăcută de plăcere ca țestoasele • astfel, tăcerea doarme unde țestoasele încep • să izvorască din tenebră • și ca o carapace straniu ghemuită pe închidere • între fesele largi noptatica își deschide noaptea • astfel sexualitatea e un spectacol cu centrul în insula unei insule • noptatica adormită în centrul straniei orgii de sîni și culori • ca o fabrică de curcubeie înconjurată de tăcerea unui somn ce-n curgerea lui adîncă a murit • o cascadă de umbră, o cădere sub neantul unui izvor • în care toată apa se ascunde • chipul frumoasei moarte e somnul izvorului ce a murit • deschizîndu-și ca pe-un germen fesele și noaptea • dormind așteptarea falusului de foc • închizînd cu porțile degetelor și ploi abisul vulvei de gheață • căci noptatica • danaida • e o altă cale închisă spre deschiderea altui țel • o noapte de nopți ce sub tăceri și legi de făr'delegi • își ascunde un soare și-un aur, și înc-o tăcere • tenebră cu germinații de cristal • sexualitatea e un spectacol orfic • un ospăț dospind trimalhic de faluși și vulve, testicule și sîni • și-o goană tăcută pătrunsă de înoptări • cum pe tronul de piatră și beznă • în dreptul sclavului îngenuncheat • în genunchi se înalță idolul • și cum, cu disperarea muribundului în spinare • cu mîinile-nclăștate în păr de dezgust, fuge naiada • căci ziua sfărîmă chipurile ce nu se văd • și-nclăștată cu dinții între sîni de femeie moare subpămîntean sperma bărbatului • fără să zărească, între

întunecimi de ghețari, arșița de moarte a soarelui torid • căci noptatica e deziluzia de gheață a tronului pustiu • iar idolul în genunchi al zilei desfrîul tronului etern locuit • ca piatra durerii ridicînd spre cuțit victima în sînge • o cruzime din supuneri de demult contemplă gîtul îngenuncherii capului anonim • căci puterea prăzii nimicește și suge în adînc puterile prea vizibile ale vînătorului • secerate pe cîntecul de piatră • și-n istovire, din neistovire se-adapă tărimul nașterii cu bot • chipul cu sîni atrage-n întunericul vulvei chipul cu falus • zămislind pe scările întortochiate ale senzației o dublă întîlnire • căci sîni de piatră, uscatul neînsuflețit al cărnii lor mandibulare • sînt măștile lipsei de priviri ce, sub pleoapele lăsate, o cerne satisfacția • așa cum furia stomacului nu dormitează înăuntrul manechinului ci-ntr-un mai diabolic adînc • privirea (y) e această furcă fără priviri în care se ascunde bezna, fără înnoptări a diavolului • cernînd cenușiul tern al luminilor zămislite • Insula Orgiei e deci această mască de tăceri • în care corzile degetelor de dorință mîngîie insinuant sexul deschis al văduvei • ca pe o cupă umedă a senzației încolăcite pe așternuturi • unde mîna incandescentă a adolescentului desface ca un satîr pulpele ipocrite ale femeii măritate • înfigîndu-și ejacularea furioasă sub tufele mițoase ale falselor peceti • și frecîndu-și frenetic falusul de degetul cu verighetă • în vreme ce virginitatea surorii geme sfîșiată de coarnele-n erecție ale bivolului adulterin • prostituata își mîngîie sîni storși de dragonul de demult • și de despicătura abruptă a incestului fuge lesbiana • biciuită de nudul triumfător al cizmelor lungi • roiul prelung al vrăjitoarelor-excitații curge pe linia orizontului în amurg • ca fisura înceată a nervului unui infern unidimensional • și-n ocean stăruie ca o sare gustul vidului • violul sparge trupul adolescentei ce singuratic își locuiește pielea departe de abis • și cu docilitatea scîrbei linge tăcerea obscenitatea dură a norului voluntar • piere în abis ciudata rană evanescentă a virginității • și ca o fiară supraelastică țîșnită din sticla spartă întunericul se tîrăște pe

încremenirea trupului gol • căci puritatea doar visează • prihănirea de care s-a acoperit • și-n pîngărire e trează numai libertatea somnului ei negru • căci informul își acoperă ochii cu mîinile la umbra florală a adolescentelor • aceste peceti naive ale unor mai ascunse viziuni • compuse pentru a fi descompuse • astfel, numai în adulter își mai caută femeia fecioria pierdută la umbra spermei • și doar la virginitate visează prostituata fardată, scufundată în dezamăgirea-i ca un Pol Nord • și dorul fără dorință sclipește pe culmi • veghind deasupra văilor cu sîngele umed de iarbă • căci între bărbat și femeie scîrba e un ocean de măști • și-o lungă tăcere se scaldă în empireu • ca suflul uriaș al unor mușenii liniștite • căci chipul ce asupra apelor se înclină întruna • nu mai găsește nimic sub infinita lui închinare • decît fantoma celui ce se sacrifică • roșul giuvaer de aer al Insulei Orgiei • bezna bătrînă ca o salcie pletoasă s-a adîncit în întunericul din inimă • și o tenebră lungă a învăluit manechinele paralizate în poieni • magma e doar un ghips • lava numai o machetă de carton • și Insula Walpurgiei abia dacă se ridică la înălțimea vreunei hore artisanale, spoite de stîngăcia vreunui demiurg popular • dezamăgirea, nu melancolia, se înstăpînea peste extazul manechinelor • ca turbarea sălbatică din inima scaunului cu roțile • și o ciudată seninătate de venin • umple privirea unde buzele fac un singur sărut cu falusul ce le străpunge • odihnindu-și isteria sălbatică a pătrunderii • în patul limbii ce-l linge cu o ardoare supusă • ca așternuturile tîrfei scăldate-n argint de sperme și sudori, răvășite de Verb • și un adînc nebanuit adie din cruzime • cînd sîinii sînt desertul antropofagilor de piatră • iar treptele pivniței unse cu clei • sclipesc de sîngele coborîrilor în tenebră • astfel, copilul privește mirat mîinile infanticide • neînțelegînd clocotul ce străbate prin palme în beciurile creierului și ale sexului • ori taifunul ce doarme în noaptea unei atingeri • adîncul crimei i-o amețeală de adînc • dorință ce urlă scufundîndu-se • cînd degetele zmulg cu brutalitate nasturii bluzei de pe fantoma sînilor gata putreziți • sîngele picură prin scîndurile

înegrite • și-o înflorire întunecată cuprinde cu încetineală tavanul • sub abisul tăcut al cuțitului înfiorat • surd, bufnetul toporului pe creștetul capului luminat de lună • noaptea înstelată sclipește ca profunzimea unui cheag de sînge • și fluviul trece ca o beznă de înecuri prin fața lunii • în bordelul slinos două fetițe cu anusul deja însîngerat țipă de frica schilodirii apropiate • și tăcerea abisului se prăbușește ca o cascadă, fără să poată spăla mica pată de jeg • umbra e o profunzime de umbre • o adîncime nesatisfăcută • de sorii ochilor neîntorși de orbi • o pîndă roșie stă la temelia Insulei Orgiei • o pitire de întuneric fără sînge însîngerată • și o anxietate îngustată de lungul șir de frici • ca un fulger ce-și doarme transformarea • la umbra testiculelor un abis somnolînd pune moartea-n mișcare • și o stranie căruță de roți vibrează în amurgul pestriț ca o aureolă boreală • o adîncime magnetică, o profunzime ca un clei de dorinți • o viață de ascundere • și o nedumerire căutînd deasupra lespezilor de metal ale oceanului de vis • o scormonire interioară deghizată în falus, dinți, unghii și pori • iată Insula Orgiei • și o pădure poroasă de adîncimi facile semănate ca niște rădăcini sub trunchiurile de corzi • haosul de rădăcini al trupurilor de femeie zvîcnește în ritmul uterului bestial • sub grinzi păroase coboară-n oceanul de umbre fantoma șarpelui de cristal • scufundată-n oceanul lubric doarme ca o beznă pînda roșie • și așteptarea se schimbă în scrișnetul umbrelor cu dinți • văduva fără casă locuiește la marginea drumului • cerșind pentru o noapte adăpost umbrelor călătorilor • și totuși un zăbranic acoperă umbrei adîncimea ei • sortind-o să fie sfîșiată neîncetat • căci vidu-i peste tot o așteptare și numai unde-i mai adînc e pîndă • cum simburele-i pînda creșterii fructului mușcat • gîndul manechinului nu străpunge adîncimea mînuitorului de adîncimi • și doar durerea mai pătrunde uneori pînă la liziera abisului • căci adîncimile se prăbușesc în adîncimi fără să cuprindă adîncimea • ci doar fugind de adîncimi • și-o înfinită șiroire de adîncimi întrepătrunse e tăcerea • de văluiri și de dezvăluiri • astfel, cînd

Insula Orgiei vrea cu adîncu-i să te doboare • e bine să te lași cît mai adînc doborît • căci doborîrea nu atinge decît tristețea coruptibilă • eliberînd de adîncuri libertatea încă grea • prinsă cu gheare de durere de cap și cu pumnul dezgustului de pîntec • se descojește anevoie unghia groasă a trupului • pumnul de greață al tenebrei mi s-a încheștat în pîntec • și sadicul expert desface chirurgical, una cîte una, pieile de pe trupul torturat al fecioarei jupuite • fantomele formelor moarte eliberează în invizibil corpul virginal • și dispărut în neant e “cinele” durerii • Insula Orgiei e locul unde pachetele cărnii sînt scormonite de abis • precum deasupra Porții Infernului încordat veghează gînditorul • în chipul tăcut al noptaticei • nemișcarea crudă și primitoare a idolului • căci ca o sfoară stă sclava în trupul stăpînului legat • și viziunea ce se șterge a adolescenței • cheamă piezișe căderi din piatra aceluiași prag • fiecare • un infern firav al singurătății • căci tot adîncul e luciul unei oglinzi • fără drum e oglinda • cum soarele pictat nu apune niciodată sub pînza uniformă • astfel, tăcerea trupului i-un lut care se va scurge • ducînd cu el martorii neînțelegerii • pămîntului îndemonat • și din somn, cîndva, se va trezi metamorfoza fulgerului • izgonind din lunga ei zăcere • monștrii multiformi • fără dorință atunci și făr’ a fi văzut se va-nălța străinul • din nimicirea de demult a Insulei Orgiei • căci Insula Orgiei e inocența vîrstei de fier • și o tăcere fără început se va așterne fără sfîrșit • în viitorul secunde nemărginite • privirea (y) e deci stingerea bifurcată a bifurcației • și cupa ciudată a unui sărut • ajuns în înaintea de început • și de ura femeii ce se iubește cu sălbăticie veșnic eliberată • un singur punct rotind imobil trei poteci • de nimeni străbătute • revărsarea nici unui chip • nu mai acoperă ca o mască dunga orizontului • adăugînd o mai veche iluzie • iluziei lui • și nici un nud nu mai stă lungit ca un microb alb • pe negrul minții cer • tăcerea s-a lăsat peste mintea ce nu pricepea decît prin multiplu • imaterială în imaterial • în

întunericul gol • privirea fără formă nu întâlnește decît privirea
fără formă •

privire (z)

scheletul luminii a amurgit fără zăpadă • în bezna soarelui de dincolo de abis • privirea (z) nu mai reține din lume • decît schela electrică a ninsorii din vis • o descompunere de senzații • străbate neantul unei priviri • fragmentul unei aberații • propune un proiect inversat de sclipiri • țeasta e un ochi cu pălărie • trec taifunurile ca niște sori • ai nebuniei de hîrtie • cerurile vidate de aurore • în “aur” și “ore” prin mijloc s-au spart • prin scorbura neagră nimicul, neantul • orbul cu gură a fost para-șutat • bura de parașute o noapte cu negații • tăceau în umbre orbii dotați cu patru stații • sub drag de grad, boală de boală • găleata neantului se vindea goală • iar între poli și polițe puțind a poliții • fița fiții e tot fița fiții • și din nou: paradoxul în-sinelui își rotește fără zăpadă nesinea • peisajul cu abise și potăi s-a dizolvat departe de mine • între două tăceri, cînd și cînd țîșnește fulgerul unui pronume • ~~nu nu-i nu da nu-i da~~ = apa din pahar bea buzele fără nume • căci apa băută și apa ce bea pierde în asfixia unei amintiri gîtul/cuvîntul • căci bezna soarbe ochiul ce de neprivire a orbit • iti/it • după cum: între umbre de șoapte și umbre de granit, între cer și noapte • întunecimile fac șapte • uitați în răstignit • sfinții plimbă veioze pe ape • zgribulite de frig cuvintele stau chircite în izba rece a nimicului • pe buzele fantomei înțelepciunea pictează-n surdina gheața abisală a dricului • degetul întins în gol ciocănește făr' a atinge nelimitarea • mintea, palidă ca scheletul unui punct, plutește pe zidul vidului • ca o rotulă ce-și cerșește mirarea • sau: uitat în nesine ca o rotulă în-sinele-și unge nula cu nulă • sau: neantul paște geografia unui neant • sau: nici un număr de telefon pentru neantul sudat • tenebra cascade dentar gura albă căptușită de oase • ...și nici un pat nu-l poate cuprinde pe procust coagulat • cînd vocea a urcat pînă la tăcerea dinăuntru soarelui • cine-o mai

aude-n unde? • trece harul cățarat pe mirosurile lui nude • apele eliberate de bezne strălucesc sub lămpi • fulgerele eliberate de nori sclipesc printre ploi • tăcerile eliberate de tăceri n-au nevoie de cuvinte • tăcerea este un sunet de găuri • nimicul s-a tocit • sub tăcerea de antracit • și anti-nimicul s-a șters • aproape din mers • privirea (z) e fulgerul cu mustăcioară • lăutărește din vioară • un anti-anti-autoportret • negativ-pozitiv, curb-stîng, drept • și-o fecioară prăjită cu prăjituri • sub-semnată de băuturi • trei litere • fără țitere • și cam tot pe-atîtea note, fără bancnote • pe scurt și fa: nu există fulgere fără tinichea •

•

un fluviu mut de ștergeri și tăceri • adîncul soarelui • adînc din adînc plînge tăcînd sunet de pază • veghe neagră peste întinderi cernite de alb • tropotind tropotinde se revarsă peste păduri • silabeme, sfărîmături, potopuri, cuvinte • fulgerul i-o literă ce șterge fulgerul • abisul e un clopot prea bogat în dangăte • viziune a unui orb • o inimă de adîncimi izvorăște plutind din noaptea deschisă a capului • sună prin inimă o izvorîre de văi • cerurile de cearnăt sumbru au înțepenit • o umbră, ambră de palori, cuantic răsare la zenit • orbul și-a tras peste față un voal • gura cu ochi închiși buciună sara pe deal • fără stea • stropul se zămislește negru-n tăcerile în care va cădea • infinitul e vivisecția unui abis • fără bisturiu s-a înoptat peste tot ce-i viu • o turmă de monștri linge liniști de pe rotula scufundată-n noaptea uleiului • **abhva** pentru somnul întunecat • **anyonyābhāva** • neantul celuiilalt e un monstru tăcut • pentru privirea celui ce-a-ncetat • răsăritul i-un depozit de reminiscențe • răsunînd lunar • soarele, o beznă de aparențe • nor de lumini în incertitudinea unui abis • cuvîntul scormone încăpățînat la rădăcina unui cuvînt nenăscut de tăcut • zborul i-o adîncire-n neant • cînd e numai nu-i • soarele negru s-a

contopit cu luna neagră fără apocalipsă • tăcere, tăcere de tăceri • eclipsă •

•

soarele negru a murit • luna neagră a pălit • fulgerul negru adânc în
pieire s-a absorbit • tăcerile negre au dispărut în tăcerile negre •
toată lumina a căzut într-un punct • un lung întuneric macină • o
adâncă tăcere cerne • retragerea mai spre sine se trage din vreme •
părăsite în vid privirile-s părăsite de vid • sângele armatei egiptene
s-a retras din armata egipteană • lăsînd-o fără sânge în marea roșie
• urmele pașilor pictați pe amintire s-au șters fără urmă • amintirea
își amintește fără memorie • soarele strălucește fără lumină •
lumina adîncă s-a pitit în punctul incolor • și *acum* nici o culoare
n-o mai întrerupe • incolorul s-a ascuns în ape și apele ascuns
strălucesc în incolor • totul sclipește și nimic nu se vede • totul
este la îndemînă • totul e prezent cînd e absent • totul lipsește •
nimic nu mai întrerupe nimicul • nimic neștiindu-se se știe • fie •
iată fulgerul: un subjonctiv subjugat • lux de lux • lumina s-a jucat
• fiat nu mai e decît luxul unui automobil • în sine mobil • tace tace
în tace • tăcerea nu mai vorbește • bacșișul căinței s-a pogorît în
palma avantajului reciproc • locul a crăpat o clipă genele • a
adormit la loc • pentru privirea holbată fulgerul e un spațiu fără
distanță • fără pre-stanță • balamucul și talciocul s-au adunat
undeva între operă și obor • orbii optează nițel, apoi mor • trec
marfare cu fiare fără far • săpăm în apă o grotă și-o tragem pe noi
ca redingotă • util • inutil • futil • la bricheta neantului mai
lipsește-un fitil • care s-a găsit • la poarta paradisiului plînge sânge
borta abatorului convertit •

privire (ă)

privirea (ă) e strigătul cel mai neutru cu care se sfîrșește un vers •

fără titlu

fără titlu (1)

botul dorinței răstoarnă un ocean de pământ • fierbințeala e o
gaură neagră • provocarea i-o călugăriță de fier la roșu
înveșmîntată în negru • o călugăriță de plasmă cu veșmînt de abis
merge pe bicicletă • roșu și negru • la răspîntii privește tăcerea
cîmpului de puncte •

fără titlu (2)

înăuntrul e o schemă de privire fără borne de ochi • fără schelet se plimbă prin el o tăcere vidă • decupînd guri • înăuntrul înăuntrul lui scormonește un înăuntru de privit • care-l privește • cu-n auz în care ochiul a pierdut gura figura • înăuntrul e o scormonire de oglinzi • privirea e o scorbură de ecou • înăuntrul se retrage într-o scorbură de oglinzi • spintecate dinlăuntru • fără schelet, se plimbă printre ele o tăcere vidă • o fantomă bîntuie înăuntrul cu dinlăuntru lui • o scorbură de oglinzi adînc sclipește • ca un tunel în care fiecă pas e o reflectare • mersul, o golire de aripi pentru zbor • pierdute de puterea analitică • o antenă zdrențuită poartă-ntre sprîncene o plantă de neon • spintecarea e o rădăcină • căutînd printre vinele privirii fără borne de ochi • o schemă, ca un început de retină •

fără titlu (3)

scorbura este schema unui străfund • vid de mare • ca un ținut din ochi de pești • descompus de un aer abstract • scorbura este un embrion orb ca homer • un fœtus ce într-un acvariu de vid • pătrunzându-se mugește • scorbura-i un fœtus orb, o neadîncire-n nesine • unde privirea e un nor străbătîndu-se fără vine • sau mai precis: • scorbura e un caz-limită al abisului • ce din toate părțile în toate părțile se privește • printr-un sistem de canalizare vizibil invizibil • scorbura se elimină din trunchi • cum vidul bagă capul pe fereastră • nu mai există nici o noimă • există numai mîini agățate de osanale • scorbura e schema unui străfund care bagă capul pe fereastră • privirile curg prin țevi ca un fœtus orb în toate direcțiile • în grădina cu utere miroase a avortoni și păpuși de zdrențe • scorbura e pielea orbului • ochiul de pește a descuiat • pădurea din nimănui a corbului •

Ara Alexandru Șişmanian

fără titlu (4)

stau la gura scorburii ca un scafandru așezat la gura sobei •
scorbura e o formă de cer fără redingotă • la plimbare prin aur •
sub oceanul cu stele reci • al cosmosului cu aortă •

fără titlu (5)

ochii sînt o scufundare de pietre negre • întru adîncul fîntînilor cu
magneți • o insulă de azbest înecată în oceanul din inimă • doarme
la adăpostul celor patru pereți • ca un port de sticlă fără corăbii •
între tăcerile fără vietăți • copacii sînt pașii unei lipse de rădăcini •
între polii suzi ai lipsei de 'nnalt • orbi cu lacrimi plimbă cu fum •
umbra antipozilor de cobalt •

fără titlu (6)

angela moldovan a aruncat az' noapte cîntînd cu căni pe podeaua de porțelan • cănila cădeau făr' să se spargă • "logic", mi-am zis contemplativ, "foarte logic" • în vreme ce fierăstraiele mecanice înroșite tăiau fără istov vidul în carne largă • în vreme ce scufundați în chiuvete • condamnații la moarte mînceau trotinete • trași pe roată pe roțile dinăuntru • întru întru • doar capetele mai ieșeau strîmb din lavabou • deasupra scăldării clăbucilor de plasmă fără ecou • și-n iadul cu reflectoare și torturi • mijeau sub tăceri călușarii ca schițe de guri • petrecînd pe la ceaiuri dansante • cu epoleți spoleiți pe mînele bufante • pline de sînge și scaieți • lăsate-n saci de piele, în piață, lîngă cruce de cîțiva precupeți • cu straiile bătute-n epoleți • ca grecii lîngă troia lapidați cu pietre prețioase • scoase din țințirimurile motorizate pe oase • precum morții motrici bălăciți în motorină • din motoarele tractoarelor pe după urechi cu sulfină • fabricată din fiare vechi • la miezul nopții, sub stelele deshidratate de buldozerele cu bandulieră, la ora cînd satele treceau disciplinate, pe perechi, legist-legal, la brațetă, ca niște fantome de contrabandă, dincolo de frontieră •

fără titlu (7)

crucile au amuțit ca un infern satul • sforăind de răni • la mezanin, în camera de plasmă nu mai există stele • ci doar fantome galbene despărțite prin bice de fantomele roșii • nimic uman • doar troglodiți în tancuri de cnuturi trase de câini • doar avortoni ornați cu fumuri de chipiu • doar insigne de tinichea și păianjeni în costume de catifea vișinie • doar cârcâieci de carton, himere de hîrtie, nimic real • doar o simbrie cu uniformă • doar siguranțe arse de-o lipsă de formă • doar un sistem electric mereu defect • nici măcar iluzii • doar un teatru de săpun arvunit pe maidan • nimic adevărat • doar o lustragerie cu limbi • pentru centiroane, pentru cizme, pentru creieri scâlîmbi • pentru creierii cu urale și convulsii • pentru urile înregistrate • pentru tot soiul de farduri revoluționare, falsuri, falusuri, repulsii • și pentru gălbenușurile cu ficat pe care primadona • le-nghite pe-acoperișul palatului cu drapele și chiloți, ca madona • nimic uman • nimic real • nimic adevărat • doar ubuvucea face pipi în pat • tăvălit în aurul cu fierăstraie • cu plămîni ciuruiți de lemn • aburind în copaie • și gîdilîndu-l respectuos la nări de zor pe domnia-sa • zeul zeilor, gîdilă-ntîiul-de-abator •

fără titlu (8)

o aşteptare s-a scobit de somn • tăcerea capului verde e ciocul unei
enigme • sub care se mişcă roşii ca văzute dintr-o fîntînă •
fierăstraiele automatizate • un cuptor de tăieri eliberează de sînge
acvariul cu morţi • şi-o lungă ţeavă neagră pătrunde în golurile
fără bărci • nilul a amuţit negru în vid • străfundurile castelului cu
năluci • au pierdut în abisul de azbest, ca pe-un cîntec, insula •
mîinile rătăcite prin coclaurii cu ierburi putrezite • se descompun
în scorburi de cloroform • nările mai inventă stinghere tămîia în
somnia • şi ca un atol de coral • unde nu s-a mai efectuat nici o
experienţă atomică de săptămîni • fantasma-şi plînge ochii cu
lacrimele îngropate în mîini •

fără titlu (9a)

pentru cel ce-și amintește capul e ceea ce trebuie să fie uitat •
pentru cel ce respiră dizolvată-i memoria greoaie a suflului • când
fumul gândului fără gând țîșnește din magnetul-propulsor • prin
trecătoarea îngustă • săgeata e o țintă în zbor • astfel, vârful săgeții,
lemnul și ținta sînt una pentru cel ce le uită • privind prin luneta de
zbor a lemnului spre vârful de fier • căci vârful săgeții chiar este
ținta iar lemnul ușor în letargia magnetului-propulsor • zborul spre
ea • săgeata-i amintirea lemnului pierdută în uitarea lui •

fără titlu (9b)

cine iese din cine • cînd trupul dispersat e doar umbra lăsată-n urmă de uitare • doar drumul fără jaloane părăsit în beznă de drum • căci trupul spre un alt trup se iese • în noaptea fără felinare • trupul spre alt trup • încet se preschimbă în întrebare • căci trupul este numai ceea ce omul înțelege prin el • cînd scările depind numai de tăcere • cînd pierdut sub orizonturile lunecătoare, întunericul trupurilor de demult nu mai e decît trecere • ce iese din ce • “chiar dacă ai realizat trecerea • cît timp te-ntorci • n-ai realizat trecerea” • unde iese unde • cînd lipsa de loc a prins rădăcini în lipsa de loc • cînd lipsa de rădăcini s-a fixat în lipsa de rădăcini • și sub zborul bine înrădăcinat • unde este capul cu chemările *senzației lui* • căci zborul nu e decît rădăcină • peste himenul cerului fără tulpină • căci zborul este *adîncime absorbită* • chemare oprită • căci abisul e o rădăcină lipsită de chemări • în care se ridică uitarea • căci adîncul e o lipsă de zări • în care tăcută se fixează mirarea • căci o lipsă ascuțită de chei descuie hăul punctelor încuiate • căci o absență de scînteii luminează întunecarea percepțiilor moarte • și o absență de magneți înșurubează nemișcarea • din interioritate în interioritate •

fără titlu (10)

liniștea are dinți albi • printre plasele de păianjen dintre geamuri și lună • întunericul e nepătruns de treaz • pe pământul golit de săptămână • ca o gamă mustind de păianjeni, ca un abis de gropi • răsare ochiul din umbra penultimilor stropi • și ca o substanță cristalină picură tăcerea, visul • prin care, fără pași, fără urme, fără amprente, alene ca un criminal se plimbă-abisul •

Ara Alexandru Șişmanian

fără titlu (11)

stepe vagi de cer în neputința fără gânduri a somnului cel de taină •
memoria e un accident pe fruntea fără repere a nopții • nicăieri
nici un stîlp nu inventează mîna adîncă în amintire • mesele tac
sub liniștea fără știre • uitarea e netezirea neîncepută a unui ou cu
vid • nenăscutul doarme fără coajă sub palorile subțiri de carbid •
bolovani mișoși de cojoace veghează mirați printre labirinturile
seci • absența de preoți din golul sacralui sub amneziile reci •

fără titlu (12)

nemurirea a înghețat pe râuri ca o pană de corb • mocirle mărunte
cu crețuri de noroaie vîrstate cu ace de gheață • promoroacă pe
creiere • inutilă ca sărutul lui iuda • în lipsa lui isus • sub masa
tăcerii se rostogolește o pîine • urmărită cu ochi mirați de o
copilărie care nu vede • nu mai există nisip în deșertul fără
întrebări • moartea a pierit din absență de zări • și printre scaieți și
neștiri nu-i nimeni să mai aducă prinos • misterului nemuririi de
prisos •

cel care sapă singur

cel care sapă singur

Noaptea celui ce sapă singur i-un întuneric de pământ • fără înăuntru • în adîncul de sub degete • un sex fără mîngîiere în fiorul scufundat • bezna oarbă a fiorului e o cerere de ochi • întunericul dinăuntru celui ce sapă singur e o cerşire de privire • singurătatea bea noaptea la barul din colţ • tăcerea e o fetiţă cu chibrituri • violată în dreptul unui burlan • chibriturile sînt o posibilitate aliniată • din tenebra flăcării • o limbă adîncă în care se doarme un limbaj • o piele adîncă unde se doarme ca un fœtus un nou adînc • gura celui care sapă singur i-o noapte plină de necuvinte • o nevorbire nesururată de-un neosaussure • o negaţie, o neonegaţie, un neone • o groapă, o gaură pentru spaţii, un spaţiu negru locuit invers • abisul unui magnet nestrăluminat de magneziu • o lipsă de degete punîndu-se-n mişcare • o lipsă de dinţi punîndu-se-n mestecare • o lipsă • o elipsă • o eclipsă • clipa unui epsilon • rotundul fără sunet • o zebra fără brazdă • un disc tăcut acoperit de ace cîntînd la unison • în care • fiecă fracţie a sunetului simultan auzindu-se • întregul e mut •

•

Noaptea celui ce sapă singur e un burghiu de adânc • mai adânc străpunge noaptea vârful burghiului • un capăt de sfoară a răsărit în abis • ca o posibilitate de soare de dinaintea pustiului • nici o piatră nu mai plutește în vid • sub privirea îndepărtată a scafandrului • tăcerea ca un pește s-a ascuns sub bolovanul de bazalt • îngerul construiește în cer vindecarea sărată din somnul spitalului • aripile au lipit în adânc • schela arhaică a zborului de spirale • ca o rădăcină lunecând • prin aurul fumului ce-ntunecă zarea • “aura lui afumată i-a căzut în jurul gâtului ca un ștreang” • iată silogismul infernului din țigare • antitabagică, lumina paradisului se despoaie atent • de sex și sîni, de buze, de sărutare, de spinare • căci lumina paradisului face strip-tease • în adîncul barurilor cu cișmea • unde consumatorii poartă pe fese • scrise cu sida o tăcere și-o stea •

•

Noaptea celui ce sapă singur e scorbura unui ochi în care doarme-un păianjen • cel care sapă singur e cel ce țese ascuns scorbitura de arbori • orbul scormone bura • abur de corb soarbe, coboară, ura, bordura • abur de corb scormonitor burează pe ochii orbilor • păianjenul cu găuri sapă stingher sarea bîntuită a coclaurilor • păianjenul cu găuri sapă golul negru al vidurilor cu gropi • păianjenul cu găuri e un pescar cu găuri pescuind din apele cu găuri găurile de unde peștii cu găuri din găuri răsar • gura e o gaură în care doarme-un pescar • aura cu vid urcă prin burlanele incolore • spre orizontul cu gropi al lopeții cu găuri părăsite în noapte • fără de știre • ca o vîslă • de vreun gropar •

Triptic 2

ochiul orb

danei, în amintirea acelor zile...

Cum ochiul orb, istovind privirea, refuză a o mai irosi, privind; și cum, de sine îndepărtându-se, în nesine se preschimbă neantul ocular.

autorul

centuria întâi

ochiul orb (1)

ochiul orb ca o aureolă neagră printre beznele fără orizont a răsărit • antenele sînt fîntîni de spațiu pentru abisurile cartilaginoase • o tăcere a adormit pe sacul cu oase • pe peronul indefinit • nici o funie nu mai e unsă cu săpun • în fixitatea creimei de ghetă • urmele pașilor sînt organizații secrete • adulmecate sub spînzurătoarea de sticlă a ultimului străbun •

ochiul orb (2)

orbii culeg de pe asfaltul vărgat, unul cîte unul, ultimele cercuri
• întunericul străluceşte acum ca o uriaşă grădină de becuri •
subpămîntean supravegheate în zona rădăcinilor • de siguranţe
mascate la umbra graficului de producţie al tulpinilor •

ochiul orb (3)

aureolele negre zboară prin țărîna de zăvoare și lacăte • ochiul orb ca o scorbură se scufundă-n străfunduri de dangăte • mîna atinge în jos esența tăcutului • sub piele se-nhumează discret cîntecul de tăcere al mutului • cîmpul s-a prăbușit în adîncul izvorînd de lumini, ca un sfînt • ierburi turburi cresc tainice peste ascunsul umbrelor de pămînt •

ochiul orb (4)

ochi orb • abisul aureolelor • cîntărite-n aura scorburilor fără
zenit • tăcerea se scufundă încet printre apele liniștilor de granit
• străfundul s-a pierdut în adînc ca un lob de pămînt • uitarea
vestitoare a încolțit în negrul înăuntru al soarelui rătăcitor în
cuvînt • nimic în nimic, strop în strop, picură abisul,
destrămarea, scufundarea • închegată din mișcări de văi se
condensează sub muchii îngerești timpurii chemarea, marea •
nimic în nimic, strop în strop s-a pierdut încă o tăcere • o
neășezare în nestrăfund, o netrecere-n neînviere •

ochiul orb (5)

ochi orb soarbe scorbura • soarele se soarbe • scormone tăceri
aburul • se scoboară sub burlane aurul • ora e arsă de corbi • bura
se surpă sub umbră • aburesc scările roase de aure • cu aripile
scufundate sburătorul se preschimbă în sorb • sur înspre noapte
se scurmă un orb •

ochiul orb (6)

adâncurile se aud în deschideri de ochi • prin întuneric bîjbîie înviatele gropi • tac păsări adînci cu umbrele întinse pe ape • o şedinţă de stînci bolboroseşte intenţii de sînge şi vid în consiliul de noapte • nu mai există nici un cîrlig pentru ureche capul să-şi pună • soarele a murit la zenit şi-a uitat să apună • aura sfîntului ciobeşte din abisuri pămîntul • sfişiat sub ploile nimicului zace în capul negru deschis zăcămîntul • tunuri amorţite de noaptea cu păianjeni zămislesc în tăcere întunericul • frigul cerşeşte ca un orb hrana rece ce i-o hohoteşte holericul • nici o minciună n-a mai rămas lipită de fundul tigăii slinoase • de umbrele de ficat ale fantomei detergentului pentru vase • bezna unui somn necuvîntat a fişnit din ochiul mort în chiuvetă • proptit în tîrnul de vărsături, cu oala de noapte pe cap pe şina lăsată în urmă de-un tren, iisus a mai pierdut o navetă, şi-nc-o navetă, şi-nc-o navetă... •

ochiul orb (7)

ochi orb, scorbura sburătorului • fructul copt a putrezit pe
creangă de aur • vinul negru al vidului s-a impregnat violaceu în
adâncul soare • tăcerea privește întunericul • un pește mut
doarme-n unda-n care se desface • curg încăperi înăuntrul
lucrurilor din mîna deschisă ca un trăznet imobil • nici o gură nu
mai are nume • infernul miroase a somn de copil •

ochiul orb (8)

ud negru pe tencuiala scorojită de lângă asfalt • fire ghemuite de muşchi brun • apa şuroieşte printre ferestrele goale spre adânc • sub podele brazi şuvoiesc vlăstare de vînt • noaptea bocăne ca un bolovan sugrumat • nici un deget scufundat în răgaz nu mai atinge pieziş jugulara în necurilor • mîinile au amorţit în unde • scad sub locuri mute adunări cărunte • igrasia şterge tăcută verdele ivit din cenuşă • ca un glas • la fereastra tremurată de negru ca scorbura unui sex • nu se zăreşte nimic din ninsoarea de caverne şi ciorapi de mătase a femeii • alternînd între asasinat şi viol •

ochiul orb (9)

mîna s-a întins în abis • ca soarele apus într-un rît adînc •
embrionul spune cuvinte peste rădăcina izvoarelor • s-au sorbit
în sine peșterile • tăceri deschid scorburî în întuneric • pasărea
tace fioros prăbușită în adîncul zborului • cuvintele embrionului
curg asupra-i purtate de rădăcină • amuțite sînt în turma tăcerilor
rădăcinile grele de cuvînt • embrionul e greul cuvintelor purtate
spre adînc de zborul păsării • ochiul orb e-nconjurat de izvoarele
deschise de embrionul în somn • și-o putredă întrepătrundere s-a
străpuns în sine la rădăcina gurii • tac în abisurile pietrei
nerostite sperjurii • abil • privegheați de mirarea infernului copil
•

ochiul orb (10)

scorbura a-mpietrit deasupra creierului sublunar • embrionul
tăcut își duce încet mâinile la față • garbha • strălucirea din ape o
adună-ntre degete graba întunecînd, îmbătrînind • scrum sacru
încetinește în grotile adînci de sub mînă • orbul fără mers în
abisul cu-o mie de picioare • firul de iarbă a înverzit într-o tăcere
cu gol de soare •

ochiul orb (11)

pădurile cad din rădăcină în apele fără tulpini • crengile caută cu
brațele-ntinse scufundările fără lumini • ating străfundurile
degete adâncite în inimă • o lipsă de urme soarbe scheletul verde
de sub adânc • sapă cu degete terne de amortirile timpului
prăbușirea stufoasă • crîng după crîng •

ochiul orb (12)

scorbura revarsă din adîncu-i pădurile • fluvii de rădăcini sub abisuri de crengi • rădăcina e scufundarea-n neimagine, unde nu se mai reflectă agreste cirezi • tăcerile cresc de lapte praful din creierii lumii • tenebrele cad • ierburile se dizolvă în abisul umed al humii • tac adînc rădăcinile stivuite • pachete de piatră dorm cufundate-n piatra de somn • “soarele, lacrima Domnului, cade în mările somnului” • oracular şi orb rădăcinile-n rădăcină se sorb • se revarsă în vis un abis de păduri • pătrate linişti, laturi fără uri • tace la rădăcina pădurii capul verde • ciocul tăcerii scormone un trunchi de copac • soarele a murit sub scoarţă • scîrîie fîntîni în abisurile trunchiurilor • tac rădăcini de dimensiuni în adăposturile beante ale unghiurilor • mâinile negre deschise oniric poartă vîntul cuvîntului adînc, sub pămînt • la greul pămîntului • greul adîncului • greul subpămîntului • greul subcuvîntului • întru sub-undele unde sub-dumnezeu doarme în sub-tăcere •

ochiul orb (13)

tăcerile picură putred scufundate-n abis • cum din nai rar se
desprind sunete purtate spre negru de vis • potopuri de mâini
flutură-ncet nenașterea-n stropii ei tulburi • plîng desuet ochii
orbi brumați de neant sau de muguri • spartă copită a craniului
urcă spre cerul uraniului • soarele, lacrima somnului, scade-n
mările Domnului •

ochiul orb (14)

nebunia s-a-ncropit din limbi de rădăcini în abisuri de lemn •
ceasurele-azvîrlite-n adîncul izvoarelor ticăie sub ape o tichie cu
semn • cad rostogolindu-se ierburi mecanice ca o apă de cuie •
vînturi aritmetice extrag rădăcina pătrată dintr-o țărîină ce nu e •
clăbuci codobelci de săpun sclipesc printre prizme și poliedre
monadele • clarități fără nume, umbre fără lumi, fără numere,
din transparențele goale oarbe tresar triadele • liniștea largului,
privirea pribeagului, pragul din punte, marea din munte s-au
strîmtat în cuvînt • goală petrecere trează de trecere a tăcerii ce
sînt și nu sînt •

ochiul orb (15)

stropul tulbure se revarsă-n mugure trudind tăceri, nebunii
aritmice, depărtări de dureri • potopuri de rădăcini adună
mormane de pîcle, urcări contopite-n iviri, dezvăluiri de rotiri,
clipe adînci de uimiri • urme de origini, fîntîni de mirosuri
străvechi, rugini de lumini scapără mut în străfunduri • scorburi
cufundate-n surpări, cărări care curg în creări, umbre sumbre
sub brume, dezordini ce-s ordini, ruine ce-s zări • tăceri eretice
calcă pe petice de din zbateri etice de liniști estetice • uranos a
pierit schingiuit în transparențele de uraniu •

ochiul orb (16)

scorburosul uranos a adormit printre urmele de uraniu • se
scoboară urşii uranieni din scorberi • tac în adâncuri
misterioasele şuri • embrionul surpă ureuşi din uteroasa lui gură
•

ochiul orb (17)

pămîntul poartă-n oceane testiculele grele ca urşii • urmele pline de seminţe şi somn scufundate-n adîncuri de fetuşi • tăcerea e plină de apele cu magneţi, tăiate-s sevele nopţii • de o tristeţe fără trecere se umplu cu sînii sub secere fecioarele goale ale porţii • creierul lumii bolnav se umple de scorburî şi rune • se prăbuşesc sîngerii în abisul de vest sacru surghiunitele dune • fecioarele-şi poartă sub lunatecii sîni uterul greu între fragile, tremurătoare picioare • în care se scufundă mereu embrionul deja născut, taina uriaşului castrat, cu gura lui uteroasă plină de morminte şi rădăcini poruncitoare •

ochiul orb (18)

ochiul orb e somnul ce curge și cheamă • abisul ca un clopot
scufundat • tăcerea cu mâinile întinse de teamă ascultă, privește,
se duce • spre inima sunetului ce nu aude • decît semnele risipite
sub cruce •

ochiul orb (19)

somnul e lemnul pe care plutim cînd în noi se revarsă-aheronul •
trupul se desprinde de mal umbra printre cețuri îi ține isonul •
sufletul curge amorțit, vede totul dar fără' amintiri • se sparg
lîngă țărături morminte de trecătoare porniri • umbre beante se
strîng în aer, sub vînt • nori lunateci mor între cer și pămînt • se
scurg pe cer în cețuri descompuse sicriele • luna pe cer
destramă-n chemări zărilor viile • pașii ating cu trepte pierdute
aerul • morții desprind sunetul tainic și vaerul • cade stingher pe
creștet raza ce-i soarbe • apele pier în somn tăcute de gurile
oarbe •

ochiul orb (20)

tăcerea roşie e o rădăcină cu amurg • o mare rece roşie unde
scade-n adînc • soarele cu toată neagra greutate a ghiarelor la
oblînc • soarele negru şi rădăcinos îşi înfîge în scindările
scăldării sîngerii tentaculele dense • gheizer întunecos arde
saturnian mocirlele melancolice • printre tentaculele groase ca
gheara vulturului izbucnesc păianjeni de foc • şi sub tăişul
tăcerii roşii sîngele cu păianjeni e un fluviu mut • un fluviu de
mîini ținînd în palme zîmbete de groază • tenebra cu inimă de
găuri poartă în gură o rază • o nară respiră subpămînt mirosul de
sînge al tăcerii • negativul unei fotografii s-a ridicat în picioare
pe mările de absenţă • şi deruta fantomei albe a lui christos
scoate la iveală din abisul mărturiei soarelui negru • umbra
stacojie a satanei • mîna lui dumnezeu şi-a zmulscut ochiul din
palmă •

ochiul orb (21)

o mână de izvoare negre adoarme în rădăcină • între tâmpilele înnegrite treptele au adormit de stropi • nemurirea o picură neantul ca pe o umbră curgătoare • din picăturile tăcute ies vietăți adânci cu ochii mari • încet, ca pleoapele din automobilele parcate în fața grand-hôtelului magnaților de magme • mîna străveche apasă o rană dendemult • sîngele țîșnește printre degetele resfîrate • mai aproape de tăcerea roșie se deznoadă sîngele nodului gordian • adorm guri deschise lîngă abisul ramurilor foarte groase • lăsate-n urmă de un fluviu de vietăți • o sferă de enigmă a băut lumina • o sferă de tăcere înghite harnic sunetul ca pe un esofag • mîna s-a ridicat mînjită de vid de pe rană • sîngele a amorțit ca un ocean străvechi •

ochiul orb (22)

pămîntul s-a prăbușit sub lacăte • cînd beznele stufoase-ale
tăcerii roșii dau tîrcoale ochilor săpînd după priviri • inimile
s-au spart ca niște ulcioare, ciocnite de fanfarele din tingiri • un
sînge gros cu iz de petrol născocoște-n țărîină cuvinte fără sens •
umbrele de unghii și păr beau sînge în haznalele noroiului •
spoind lenea creierilor vizi • din care se ițește fantoma drapată-n
drapele a nebuniei • urcînd la tribună - acest monstru
peratologic, această expoziție cu totul ciudată a gurilor
suspendate lătrînd fără suport • lozincile pînzelor îmbibate de
sînge • nici o lumîinare nu se mai aprinde în tenebra gurilor fără
becuri • cînd toate pădurile au pogorît în marea fără rădăcini •
și-n bezna banchetului zănatec bucatele sînt scăldate de
păianjeni • pînze de păianjen scorțoase și un clei ca metalul
mestecă conștiincios mesenii adunați în jurul groaznicei mese •
o tăcere groasă curge-ntre guri ca filmul unui rîu mut de cranii •
în sala goală a cinematografului caii au adormit pe peliculă •

ochiul orb (23)

buldozerul ca o falcă de fier a împietrit înfipt în halca năruită a satului dărîmat • printre cioburi de case fărîme de icoane stropite de lepra molozului • zmocuri de iarbă strivită pătează pămîntul întunecat, îmbibat de greul sîngelui • cerul atîrnă flasc peste chipurile uimite ca o burtă revărsată peste cureaua pantalonilor • un șobolan strivit, negru de furnicile trebăluind spornic, privește spre gura spartă a vetrei de care atîrnă fluturînd ca un steag o pînză groasă de păianjen • nimic viu nu vine să ia locul morții naturale • și nici o nemurire nu înlocuiește peștera mizeriei • sîngele cărămizilor doar scaldă pămîntul și botul buldozerin e mînjit ca după ospăț • în umiliința năruită mai plutește încă mîngîierea unei lumini • sterpe-și zornăie epoleții uniforme militare ale blocurilor • dușmanul a fost nimicit, iată-l, zace doborît în moartea din care se străvede încet chipul tatălui • numai o posomorîre rece, nici o lacrimă nu tulbură fețele ucigașilor cu datoria-mplinită • fierul roboților asudă fără să se schimbe-n carne • și mute de groază răcnesc în beznă fiarele și groaza e singurul lor sentiment uman • ochiul orb a închis ochii • lîngă fantoma zidurilor fără case • cu botul năclăit de sînge buldozerul privește nedumerit înspre pădurea verde •

ochiul orb (24)

închide ochii ca să deschizi privirea • pantofii orbi mototolesc
amintirile frunzelor uscate pe-asfalt • înnoată în noroi și vid
tălpile de plumb ale inimii grele • frânturi de cărămidă roșie se
desprind din zid • ca spălate de ploaia speranțelor mele • închide
ochii ca să deschizi privirea • mocirla, clisa, cărămida strivită ca
o gînganie roșie, varul livid după săptămîni de mîini de anchetă
• borcanele goale fojgăind de gîndaci în uniformă pe asfaltul
negru de ploaie • dîre încete de sînge scurg roșul din casele
scorojite cu miros de abator • curge varul nichelat peste dinții cu
cadavre • fluviul leneș al cruzimii urzește în beciurile cu pui
fripiți și sînge cu găleata • tîrîrea pe brînci a pîntecelor golite de
infern • printre rafturile pline cu conserve goale, vînatăi la
grătar, buze tumefiate, fleici de obraji umani, capete sparte,
tigrate, totul la cîntar pe doi bani • și să se mai spună că nu există
carne la măcelărie • ce pelagră de minciuni bîntuie, domne, -n
jurnalele alea imperialiste • ce ștreanguri de vorbe, sucite, boțite
• de cerneală, ce ciorbe • de calomnii • cînd măcelăriile gem • nu
de carne de vită beteagă, de josnic porc, oaie bleagă sau miel • ci
de carnea celui mai prețios capital spînzurată în cîrlige de
maxilarul de sus, tăiată felii, hăcuită, măcelărită, hărtănită: •
carnea de om • închide ochii ca să deschizi privirea • gherete de
somm • vidul nopții-l soarbe-n plămîinii oțeliți omul-oră • tăcerea
la muncă mergînd pe asfaltul cu decorații al corăbiilor fără proră
• ochii scormon în asfalt unicul peisaj al privirii • norii țin loc de
creier • ploile ca un greier au luat locul războaielor cerebrale de
țesut • gînduri cu dungi merg la păscut păzite de păstorii cu
cizme și chipie sub cerul de opinci • măciucile de cauciuc visau
tilinci • pe cînd zmeul, ca o cușcă cu gratiile rupte-n bătaie, își
potrivea sub guler zeul și zelul, leul și eul • snopit de făt-frumos
cu chipiul pe ceafă, cu dinții sclipind de urlete și salivă, cu

pumnii mirosind a colivă • ură și săpun prost • sînge și paie în
ieslea fără cristoși a epoleților cu măruntaie •

ochiul orb (25)

tălpile beştelesc retina • nu mai există asfalt decît pentru pleoape
• paşii răăcesc năuci pe gheaţa de azbest a pericolului • mergi,
mergi • frica se scurge prin paşi ca şiroirea apei prin burlan • ca
fluxul fluorescent al informaţiilor din televizorul fără ecran • ca
un turban supra-electric din care s-ar scurge • viaţa insectei cu
abis de căciuli demiurge • mergi, mergi • goleşte-te de paşi pe
iarba ca cerneala • pe pămîntul chel cu bube de nichel • pe
asfaltul pudrat, fardat, dat cu ojă • întrînd parcă-năuntrul unui fel
de aer • nicăieri ascuns de cumplitul vaer • printre faldurile unor
perdele nevăzute, unor perdele de retrageri mute • într-o tăcere
de pliuri moi • palavre vechi şi beciuri noi • unde vorbele lunecă
pe sînge în pumni • trepte jilave de sudoare, de putoare • odăi de
bătăi • transpiraţia curge prin vertebre, pe măduva spinării •
spinii înfipti în fruntea omului-oră arată nervos ceasul gării • iar
omul-oră arată tot ca un cadran bătut în cuie • cu limbile zmulse
• cu cifre calpe şi duse • cu mecanismul zvîrlit de-a valma pe
tejgheaua cu aur dentar • unde epoleţii din cizmă joacă din
blacheuri rişca, popa-prostu', ruletă, ţintar • în adîncul beciurilor
cu belciuge • unde gorila coase struţii de cactuşii cu urechi
clăpăuge •

ochiul orb (26)

nu există tortură și detenție politică în românia • există numai niște cimenturi îmbibate cu sînge și vin • există numai niște dube negre transformate în crîșme pentru chipiuri • unde deținuții se prezintă benevol cu un mănunchi de vergi în mîna dreaptă • și unde bastoanele de cauciuc nu sînt folosite decît în exercițiul funcțiunii • nu există tortură și detenție politică în românia • există numai niște tineri clătinîndu-se ca niște bețivi cu paltoanele scăldate în sînge și mîinile umflate ca niște mănuși de box • ocoliți de groaza cuibărită-n pupilele șoferilor de taxi • există numai cadavrele unor scriitori cu vînatăi pudrate • buze tumefiate de arta boxului • și pomeți cu umflături ca o monedă de trei lei • există numai niște scriitori drogați sub anchetă și lingușitor zvîntați în bătaie • de ploșnițele unor miniștrii de interstiții • cu fete de măritat în jurul mansardelor cu brînză de burduf • nu există tortură și detenție politică în românia • există numai niște frumoase spitale cu îngrijire gratuită • unde bolnavii sînt internați prin convocație la miliție • sau se lasă răpiți de bunăvoie din mijlocul străzii • în vederea unei nunte sub pirostriei cu dușuri reci • și a unei căsătorii legitime cu ofițerul de securitate de la secția psihiatrie • contractate pe baza virginității acelor din seringi și a spălăturilor cerebrale celebrate pentru îmbunătățirea compoziției de clasă a memoriei • nu, nu există tortură și detenție politică în românia • există numai niște juriste murate în formol în vederea respectării drepturilor omului • numai niște preoți sărbătoriți prin spînzurare • felicități de ziua lor cu tot atîtea spînzurări cîte lumînări sînt înfipite în glazura tortului de aniversare • în glazura de aniversare a tortului torturii • nu, nu există tortură și detenție politică în românia • nu, nu există decît niște străzi transformate în celule de cizme, niște orașe preschimbate-n închisori și o țară multilateral dezvoltată

ca un arhipelag de lagăre vegheate de departe • de decretul
sceptrelui prezidențial al fantomei picioarelor crăcănate •

ochiul orb (27)

silueta stigmatului trece prin noaptea fără stele și vulturi •
silueta stigmatului e forma lipsei de prieteni cu zîmbetul întins
ca mîna unui cerșetor • spre bezna sufletelor moarte contra cost •
cu serviete diplomat delicat dedicate alimentației publice • ca
niște minuscule sicrie ale palavrelor cu salam • silueta
stigmatului stingher stă în fața gardului de fier forjat ca o
fantomă uitată • de albeața lavajului cerebral • cînd în curtea
fardată furculița se înfige în fardul poetului de curte • ca-ntr-un
abis cu doi litri de votcă și cinci sute de grame de șuncă • buddha
doarme pe linoleum • în garsoniera de tinichea • silueta
stigmatului trece prin noapte ca o lipsă de salut spre o lipsă de
stea •

ochiul orb (28)

cu degetele lipite de timbre silueta stigmatului trece prin ochiul orb • ca printr-o țevă conexată cu cătușe de miliția capitalei • invitația la bal mascat a fost adusă chiar de stafia arlechinului • mustața lui lipită cu pelicanol e crăpătura de scurgere a poștei prin care sînt trimise la ghilotina din piața 1 mai cuvintele cu par-avionul • un baston de cauciuc se ivea din crăpătura mustaței • de sub plicul ecvestru • silueta stigmatului adînci cu privirea-n podea farfuria spartă cu sînge a beciului ca o pictură abstractă • adînci cu privirea mîinile deja umflate ca niște mînuși de box și degetele picioarelor cu unghii zdrobite de portiera mașinii de miliție • stafia arlechinului își puse cuvintele ca pe niște cuburi pe pragul din aer și plecă ca un regizor de film în vizită la un prestidigitator • aerul blocului mirosea a urină de pisici și beton cenușiu • plicul ecvestru ca un desen fără cuvinte tocmai se ridica de pe cal • fluierul unui milițian fredona amnezic sara pe deal • silueta stigmatului ascundea răbdător hîrtia sub cerneală • cuvintele răbdătoare de durere dezvăluiau stigmat, siluete vinete de păcate • mascate în uzinele cu măști din clădirile numai din subsoluri • unde grotele cu haină de piele joacă rișca pe din două cu oasele despuiate fix pîn' la nouă • bemoluri, cînd se deschide opera de trei parale la măcelarul din colț • care vinde pe gratis afumătură de ură, tocătură de izbitură, limbi, carne sacră macră și acră, bătăături cu murături, vînt și un glonț • astfel silueta stigmatului se rătăci-n labirintul condus cu bormașina de arlechinul peșin • astfel șobolanii cu chipie lipiră trena batracianului cu subconștientul vraieste pe cap în chip de handicap cu pălărie • astfel cîinii turbați lătrară-n dreptul șipcilor cu opinci stigmatete din silueta stigmatului • iar melcii securităților de siguranță semnară toate certificatele pe care omul-sandviș trebuia să le ducă toată viața în spate • astfel, da,

astfel omul-sandviș ca omul-oră din silueta stigmatului semnă
acea semnătură • din care potăile cu medalii urmau să gătească
în cuhnii borșuri cu anii pentru canaliile cu păianjeni în gură •
cînd secretarii de partide secrete cu ițari și iie sub cămașa
roș-verde • cereau oracole de la pythiile microfoanelor din
abisul cu trepiede • studiind cu atenție dosarele disperate ale
ultimilor bipezi • scufundați de-a valma în apele cu cremă de
ghete ale mlaștinii cu coperti • astfel, nu există iubire în coșmar •
nimic nu e în lumea cu potăi strivite, șobolani stricați și idioți
galonați zămisliți de uterul turbării cu marfar • în alimentara cu
rubine, diamante și perle risipite pe rafturile bătute-n turcoaze
turcești printre borcanele cu muștar • silueta stigmatului și-a
proptit degetele în clavicord • declarații pătate cu timbre ca
dominoul ies dedin privirile arlechinului orb • jurista din
borcanul cu formol sapă cu ardoare la canal • eleva violată de
secretarul județean de partid prahova a intrat la școala de
prostituție a cadrelor de miliție din deal • se culcă numai cu
străini prin paturile de hotel îmbibate numai cu păduchi
electronici, microfoane insecticide, informatori cu țechini • și
noaptea, înainte de culcare, îl recită pe el zorab • cu picioarele-n
diagonale internaționale, în gură cu falusul vreunui arab • în
vreme ce prințul de boccitania pierde la ruletă periuța de aer și
diamante a bunicului post-iobag • la curtea lui andronache
tuzluc ciocoi noi dansează menuet proptiți în ciomag • și
hăulind sonete cu strigături printre sonatele cu străchini de
sarmale, baclavale cu slugi la uși, jumări turcești, bacanale,
perinițe cu pupături • silueta stigmatului a fost încărcată peste
noapte de pașii de plumb cu bocanci • arlechinul c-o bezea în
vîrfurile crucii își face limonadă • în vaginul curcii cu șosetele
romburilor la promenadă • și înregistrează declarații după
declarații pe banda de magnetofon a haosului cu gheretă • ca
avortonul cu melci cu zîmbet acefal ținînd discursuri de pe
trotinetă •

ochiul orb (29)

buddha pe linoleum • privește-ncruntat bălțile de neon pătînd
bălțile de sînge • subteranele mecanice ale străzilor date cu oją
roșie și ruj • privegheate de gloanțele cu uniforme de la harbuji •
manifestațiile ce umplu stațiile cu burdufuri de ceață
bolborosind de somn • animalul alimentar cu coada pe patru
străzi ca o avangardă a esofagului • zvîrle la canal tăcerea de ață
a animalului rațional • scăldat în lumina neonului cu gîndaci •
buddha pe linoleum • privește-ncruntat deșertul dărîmăturilor cu
faraoni și cîini • gropile cu plane la patru mîini • urletul de beton
al orașului năruit • ca un ierihon înnoptînd fără îngeri • în valea
mării roșii înroșite de plîngeri •

ochiul orb (30)

scheletul siluetei stigmatului a adormit în adîncul ochiului orb •
ca un pian dezacordat (numai clape fără coarde) • în abisul
rotativ de celofan și lună plină al simbolului vreunui sorb • cu un
sandviș de aur înfipt într-o furculiță de argint • ca immanuel kant
• învelit în învelitoarea vidă a vreunei s'tre de diamant • la
restaurantul cu strigoi • unde se dau vorbe cu șuncă pe icre verzi
și moi • în curtea cu scaune de ceară peste mlaștini pudrate •
unde sub rogojini printre noroaie și tăciuni • zac în adîncuri
pictate cu iezi • cadavrele afumate, îmbuibate cu capre, ale
urletelor cu lupi bipezi •

ochiul orb (31)

ochiul orb și-a pierdut pe scări vertebrele, în abisul unei atingeri
• tăcerea supurează în palmele deschise ale zeului fără brațe • o
foaie de hîrtie atinge cu buzele urletul întunericului înmurat • o
scrumieră fără dinți rînjește ca un craniu spre durerea cu miros
de urină • inima a dat faliment • frigul șiroiește de-a lungul
picioarelor de retină • piticul de carton a răsturnat cazanul de
abis al eului de gheață • cînd napoleon se înneacă în somn în rîul
tagliamento • ca-ntr-o peșteră cu vise reci • cînd mîna se
deschide încet în visul înnecului fără poteci • cînd picioarele se
dizolvă în pașii vîntului fără urmă • căci inima a împietrit între
pași ca vidul rugăciunii între palme • carnea palmelor
împreunate țipă de cuvînt peste pămîntul cu extremitățile sparte
• o lipsă de gînd se adună sub acoperișurile zborurilor fără păsări
• ochiul orb veghează țiglele-ntomnate • palme deschise spre
raze sînt penele ce-mbină aripile acestor acoperișuri • gîndul a
adormit sub vîrf ca o pasăre scufundată în cîntec • cuvîntul a pus
inima în mijlocul așternuturilor de tăcere •

ochiul orb (32)

“omul de sînge și fraudă” jertfește grăsimea și oasele cuțitului
negru de ebonită • un telefon negru ca un corb pe dezolarea
dungată a cîmpiei • țăranul beat ține-n mînă balanța de buze și
auz • îngropate-n receptor runic strigă ruinele • cu bezna
lucrurilor le captivează aparatul • pe cîmpia de dungi
străfundurile zac risipite • mai adînci sînt gropile vraiste ale
cimitirelor profanate • și-n gura cu cuvinte moarte și oceane cu
pești pămîntul e limba care vorbește • telefonul pierdut în
mijlocul cîmpiei ca o placă de patefon • ca un cavou, pînă
departe, la orizont, își întinde firele negre • scăldate-n lumina
unui crepuscul precoce • uranos se retrage în scorbura adînculu-i
gîtlej • și moartă pe pămînt e mierea vorbelor • cu receptorul
lipit de capul fără urechi copilul fără degete formează numărul
telefonului fără fir •

ochiul orb (33)

“omul de fraudă și sînge” • și-a decupat lacrimile sub obraz • în
tăcerea uleiului fără iesle • fiarele-i sar neconținut la grumaz •
“omul de fraudă și sînge” n-are trup • are durere • din ce e nimic
nu-i al lui • decît ceea ce piere • “omul de fraudă și sînge” e o
umbră din care curge un sînge fără inimă • răul e pleoapa
ochiului orb • cu care dumnezeu contemplă lumea •

ochiul orb (34)

să măsurăm porția de cărbuni, sulf și foc • ce ni se cuvine la
fiecare • cînd paharul cu vînt de flăcări suferă ca iov de urticare •
cînd funia se trezește agățată de vîrful muntelui •
bălăngăindu-se-n uitare • funia umple paharul • cuvintele
golesc carnea • cînd focul visează în apă traversările fără pod •
măruntaiele puse la loc sigur în groapă dezvăluie • taina
pescuirii minunate a umbrei peștilor prinși de vii • în umbra
reflectată de năvod •

ochiul orb (35)

pupila ochiului orb își întinde aripile • peste caricatura cuștii de grăsime • templul s-a pierdut în codru • iar întunericul e o apă pentru pași • pe copaci curge umezeala morții • dorm crengile scufundate-n rădăcini • urechile lipite de frunzele adâncite-n verde • prind orice sunet, dar nu desprind nici un înțeles • de tăcere pământul își pierde-n cutremur adâncul • zac răvășite pe masa de operație a chirurgului străfundurile desperecheate • în scorburile de la începutul munților e o noapte • unde rădăcinile pre-logice tremură ca frunza • în abisul unei guri s-a zămislit un foc • ca-n mai divine nări în vulcan e-o joacă de-a v-ați aprins • în grădina tenebroasă se aud pași și o voce • sub care coboară nori sumbri de-a lungul cerurilor înclinate • în umbra roșie a cerului în amurg a răsărit un călăreț călare pe un heruvim • deasupra vîntului cu aripile-ntomnate a țîșnit un călăreț călare pe zbor • o mască de întuneric cade peste chipu-i • sub straturi de tăcere, doarme chipul cu ochii închiși în apa abisală •

•

astfel arată tăcerea mereu aruncată în față de coiful așteptării ochiului orb • cînd amurgul fără soare își întrerupe dormitarea • strălucirea pierde în tenebră grindini de scînteii roșii și tăciuni de foc • o turbare ciudată dezgroapă marea din temelii de uitare • pleoapele coboară liniștite peste străfundurile despicate de chemare • în adâncul ochiului orb chipul-cu-ochii-închiși doarme cu pupila larg deschisă în apa abisală •

ochiul orb (36)

codrii stau ca două mâini în rugăciune • sub soarele ascuns în
corturi de tăcere • pierdut în pădure focul roșu privește umil •
înălțimea de lumină a soarelui • cunoașterea lui de căldură
dezbracă potecile de noaptea și-ascunsul lor • templului pierdut
sub ape ca un clopot • lumina îi vine de departe • sună în beznă
tăcerea • cristalul profund al colinelor moarte • pașii despică
abisul ca niște păsări străbătînd raza întunecată a soarelui înecat
• o tăcere fără limite • printre noduroasele cioturi soarele adînc e
un albastru intrînd în sine de corturi •

ochiul orb (37)

cuptorul abisului i-un chip • strălucirea-n înăuntru a
întunericului coace-n adâncuri o privire îndepărtată • cuvintele
părăsesc carnea beată • pe podeaua lustruită cu ceară și inimi •
osul închipuie o tăcere de apă •

ochiul orb (38)

sfișiat de câini, cu mâinile întinse • țin în palme inima frecată cu
ceară și mațele unse cu untdelemn • o bucată de lemn îmi cade
de pe frunte în creierul dinafară • ca-ntr-un circ cu tauri și lei mă
visez ultimul creștin • pulberea morții e plină de fălci • cu limbă
de cenușă și fiere ling rădăcina unui smochin •

ochiul orb (39)

lîngă mine îmi privesc scheletul • ca niște zaruri ochii au căzut
într-o tăcere cu numere • contabili militari îmi joacă hainele la
ruletă • veșmintele mele pe negru și roșu, par și impar • printre
manechine de plastic și picioare în ghips privesc cum
se-nvîrtește nebunește bila • cum cade-n infinit ultimul meu zar
•

ochiul orb (40)

crucea e locul fără Dumnezeu în care locuim • “doamne, doamne de ce ne-ai părăsit” strigă cuiele răstignite în carnea crucii • strigă vorbele răstignite în crucea cărnii • carne și lemn, cruce și trup, cuie și vorbe • toate-l strigă, toate-l cheamă-nfipse una într-alta pe cel ce le-a ascuns astfel • strigătul ascunde semnul • Dumnezeu doarme printre cuvinte rostite • Dumnezeu a luat barbiturice de răget de leu • noaptea tăcerea-l trezește pe zeu • Dumnezeu locuiește-n cuvântul din urechea eului amuțit •

ochiul orb (41)

automobilele au parcat în apele de odihnă • tace iarba cu
dumnezeu în ea • noaptea a luat în brațe luna • toropită-i rîpa
scăldată de pași în adînc • bunul păstor mi-a adormit în lipsă •
sufletul mi se odihnește-n toiag • masa e pusă • untdelemnul îmi
curge pe tîmple • pocalul e plin • tăcerea se revarsă prin pereți •
inima umple casa • creștetul se înfruptă tăcut din lunga lumină a
zilei •

ochiul orb (42)

tace gloria întinsă-n plenitudinea pământului • tace gloria întinsă
pe pământ • temeliile sînt de apă și curg • adîncurile sînt piscuri
sub care palma stă întinsă • căci palmele se țin cu adîncul, în
căuş e locul inimii • sufletul desculţ scutură de pe tălpi praful și
nimicul • coloana vertebrală e o stivă de cupe • chipul îşi varsă
privirea întru limpezirea unui abis fără chip •

ochiul orb (43)

teama e nodul tainei • îngustă-i calea anxietății • în noi • urcă sufletul spre fericire • palmele mângâie-n cer un pământ fără pietre și nori • pașii s-au rătăcit în năvod • înșurubată rugă desface cărările • luna e un mare păsărar, iar noaptea unul și mai mare • tace-ntre mâinile împreunate desfacerea nodului • lumina sclipește ca o dezlegare a drumului • inima se ridică uriașă pe cer • sîngerînd de spini • un singur cort adună laolaltă ruga adîncă a omului și binecuvîntarea dinăuntrul domnului •

ochiul orb (44)

sufletul fără pași s-a toropit în omul de sînge • ochii moi fug de
scrutare cu șalele descinse • inima deviază în foc • apa caută
nevinovăția departe de mîini • în jurul altarului o tornadă de
miracole strigă spre dumnezeu • peste rugăciunea vîrtejurilor
casa e slavă • pasul adînc adună din tenebră încă un drum •

ochiul orb (45)

carnea doarme scufundată ca un potop • carnea s-a-necat în carne • “cine vrea să mănînce carnea mea?” • gura ca un vierme ițită din carnea absentă din măcelărie strigă: "ei, și!" • “mi-am pierdut ca ursul coada în bălțile înghețate ale televizorului” • “ei, și!” • "m-ați vînat, mi-ați înfipt ca unui pește mort un cîrlig în inimă și-ați tras" • "ei, și!" • “vînătoarea a-nceput de la ochi pe care i-ați împușcat cu cuvinte • vînătoarea a-nceput de la minte: ați învățat-o că minte cînd spune adevărul • și invers • cu gloanțe de gum-arabică ați împușcat mînerul • cu haltere, cu tunuri, cu ghiulele ați pardosit parterul” • “ei, și!” • “la orele de dirigenție m-ați linșat • securitatea a răspîndit zvonul că făceam pipi în pat • numai cu broaște și rîie • cu scuipat mi-ați lipit de frunte o stea de tămîie • m-ați acuzat de misticism, de fachirism, de terorism • m-ați acuzat că-n paiele coșului am urcat dealul cu fata moșului • sau că nu l-am urcat • c-am zburat cu vrăjitoarele la sabat fără s-o sărut sub coada țapului pe fata morgana • m-ați acuzat c-am fost cu voi la doftana • prin clasele primare cînd ne explica “cum a fost” tovarășa învățătoare • c-am semnat, că n-am semnat • de ajuns • c-am jurat • că n-am furat • ce-am ascuns • m-ați amenințat • cînd eram elev la liceu cu o groapă adîncă de zece ani • săpată cu vorbe” • partidele de poker și pauker cu epoleți pe bani condamnau • și erau literate ca niște doamne din saloanele patriote • de pe la pașopt • se cățaraseră megaloporcii cu caleașca în pod prescriind după bucoavnă tratamente • tăcerii nu-i mai rămăsese decît să se-mbete așteptîndu-și rîndul la spital • unde se spune că se-adusese din harkov piele de carne de cal • sau mai degrabă o tobă nouă și niște oase pictate cu decrete și spelunci • din recuzita teatrală a spitalului 9 • unde milițienii de tablă și cutii de gunoi • se-nfruptă cu voma-n damigene în duba cu fripturi și timpuri noi • și iar se puse urechea s-audă cuvinte

nespuse • gura ruga gura să cască • din cimitir ieșea încet cu trenul o broască • iar eu iar făceam naveta • de cerul gurii mi se lipise din nou trotineta pe care trebuia s-o vorbesc • pîtit într-un ghiozdan mă prefăceam că cresc • și dădeam note cu duiumul și primeam amende • în gară, la crăpat de zi, mă stropeau cu furtunul agenții furturilor de circulație • plăteam și nu crîcneam • beam bere ca să mă duc la ore • grizat ca un grizzly fericit predam lecția de amnezie • ca să nu trec în registrele comenzii sociale de pantofi drept parazit plăteam • leu-l păpa troleul • iar suta, valuta • forte a mîncării pe sponci • trudeam cu tot cu drumul cincisprezece ore pe zi, ca taifunul • galionul roșu fura galonul golanului • din coșu' de uniforme • inspectorul școlar cu dinți de cleștar • strălucește de denunțuri • flatîndu-se reciproc epoletul și matracă • iată c-au ajuns la cimitirul cu norme • unde hoituri fără chip își repară-n tăcere • limba și moaca •

ochiul orb (46)

logosul nu se mai găsește la măcelărie • e o mare criză de logos în românia • carnea a pierit din cuvînt • sîngele-și picură fără vorbe mînia • sfinții stau în lotus pe rafturile goale • ca scheletele privirii inerte în adîncul borcanelor cu muștar • ca abisul curat-murdar din nicotina nocturnă • ca murăturile scuturate ca zarurile în urnele cu țintar • căci zarea e zar • o tăcere de dincolo își cerne tăcerea • tenebra strînge fără să priceapă lumina • locul mîncării e vid • locul vînzării, o umbră bolborosind a carbid • pîntecul stă pe talgerul fără cărți • roșul dansează polca pe gajuri și plocoane • ploconindu-se cînd la colțul roșu cînd pe la icoane • ca un haiduc patru stele • cu limba-n teacă și gura-n matcă, sprijinind ferestrele cu zăbrele • căci dacă logosul nu se mai găsește la măcelărie • e semn că logosul s-a măcelărit • tenebra toacă carnea la mașină • servind în farfurie doar un cuțit • și aruncînd resturile la animale • cam 69 de coșuri cu trufandale aduse de mașina securistului care-și mănîncă cîrnatul • jumate-jumate cu dracul • de fapt, ceva a murit • un fel de tăcere cristalină • un fel de retină, împrăștiată în aer și pe iarbă • un halou, nu ciozvîrtele-n sînge • ci un ecou • lumina ascunsă și scursă ce se topea la vedere • ca o grăsime-n tigaie pe care toată lumea-o miroase, nimeni n-o vede • ca o culoare ce se mînca • curată, fără sîngele de pe ea • ceva a pierit • căci pe-o vreme smîntîna și mierea le culegeai de pe-oriunde • din țîța ușii, de pe pămînt sau din unde • calcă tăcut amintirea pe trotuarele ude unde frunze n-au fost • ațipește alene sub vreo vară vreun rost • ochiul orb poposește uitat de chemare • privirea e un somn pentru găuri • gîndul o lacună în înserare • și iarăși fool-ul de stat la brațetă cu foola de știință au luat-o agale spre tribuna ospiciului • iarăși se vor proslăvi-n cincinale creșterea șoricioaicei și dispariția șoricului • iarăși ceea ce nu e va fi un

prea plin • absența pînii din nou chema-se-va pîine și vin • și din nou și iarăși cei flămînzi vor cînta, lăutari urechilor de sătui, “să mergem ’nainte to’arăși” • și iarăși to’arășii cu stelute vor arunca cu gutui în gura săracului • ca tăcînd între măsele sfărîmate și sînge să nu preavorbească • ca-n iernile cu moarte și tirani uitarea să nu-l pomenească • căci dacă logosul nu se mai găsește la măcelărie • e semn că logosul nu se mai face carne • adio arme! • încet ochiul încetează-a privi spre vorbele ce nu le mai vede • ochiul este orb la cuvînt • verbul în priviri ca endymion doarme • ochiul orb își ridică lent poalele privirii de pe tăbliile de moarte și lut • din orbire își face un scut de dinaintea venirii • ca o gaură neagră privirea i se scufundă dincolo de somn • dinții mai frămîntă mecanic vreo frîntură de undă • termometrul e ținuturi pe masa cu plasturi și tobogan • din gura căscată de sforăit a bunicului a mai răsărit un țigan cu un cartuș de kent • tribuna cu clopoței a mai fâtat printre pisici un dement • cu costume de țiplă cîte zilele cu muștar • numărate cu sîrg la abac, la fitil, la amnar • în nopțile ca o benzină pe sponci • cînd nebunia-și înfige un craniu în concii • în ochiul orb se miră mireasa mireasmă de-atîtea betele • ubuvucea își trage peste pistoale bretele și peste bretele magnetofonul cu urale • clovnul și-a scos nasul, face reverențe cu vata termogenă la șale • nu, logosul nu se mai găsește la măcelărie • verbul descărnat doarme pe șuncile de hîrtie • igienică (faptu-i real) • lipite cu clei parfumat la ferometal • și cu alte fiare metalicoase • cînd fără dinți, cînd fără oase dar întotdeauna cu limbi • fin spîn, doar nebunii mai au în gulu-gulu temei • “la dreapta brazi, la stînga tei • sau invers • țineți bine seama • că altfel mi se strică rama • în care m-am pozat ca munte” • tăcerea trece-ncet pe punte •

ochiul orb (47)

ochiul orb a răsărit ca un soare negru peste iarbă • dealurile s-au retras în piatra ce începe să fiarbă • uitarea cu genunchii ciuciți a adormit cu gura deschisă • zboară prin aerul părăsit de priviri o caisă • uriașii de-adânc se dau cu sania apei pe maluri • plodul vidului sugă în somn nepătruns o țiftă de faguri • clipa a-nghetat lîngă semn cu mîna întinsă • agățată de gard ca un sloi zace beția învinsă • noaptea și norul și ziua și lacuna cu geam cad prin fereastra prăpastiei • corabia a răspuns scufundării printr-o înclinare la stînga a copastiei • clownul urlă în steag • moare marioneta înecată de sfori în ospiciul pribeag • vaca dictatorului cîntă aida de pe terasă • studiind depășirile de plan realizate la domiciliu de pornografia porcoasă ce s-a reeducat • “oare nu vom tăcea vorbind, oare nu vom vorbi tăcînd” urlă de plăcere madam pană în pat • în vreme ce multe alte doamne își trag plapuma peste pulovăr • peste adulteruri de frig, peste lună, peste groapa comună care a-nghetat • peste morții nimicului din așteptarea care încă nu s-a sculat • în tăcerea cu coarne dictatorul așteaptă zgribulit și stingher • venirea amînată a omului cu dinți de dulgher •

ochiul orb (48)

în surparea din urmă a privirii ochiul orb s-a mai retras cu-n pas
• păianjenul greu se naște negru în gură • tăcerea-și întinde spre
nebie polițiile roșii • pupila a adormit cu privirea înăuntru •
golurile sug anevoie țiglele logosului • când criza de energie e o
criză de început • ochiul orb a răsturnat drumul privirii • în
masiva lui retractilitate a-nghețat într-un iceberg un avion •
clopotul coboară înăuntru sunetului • sub sunet clopotul se
leagănă mut • o imagine coborînd sub imagine • iată privirea
ochiului orb • spațiul mioritic nu-i decît probabilitatea unei
sonore • în adîncul de somn unde sunetul a tăcut • și unde nu mai
supraviețuiește printre revelații și schelete • decît glasul de
piatră al ochiului mut •

ochiul orb (49)

drumul adună întunericul • privirea se înalță peste iarba cenușie
• peste râpile multului glod • peste hîrtoapele-nverzite cu hîrtie •
cum se leagănă în aerul flendurit un balon deasupra noroiului
curgător al apei • căci noroiul e un nor de mai mari dimensiuni
sub pămîntul nepășit al cerului • căci duhoarea ca o țără de
sălbăticiuni umple de aer tăcerea caerului • căci un duh de
moarte s-a înzăpezit pe gîtul adînc, unde cade gîrbaciul • căci a
murit 'nainte de soroc cîrma apei ce-a înecat-o cîrmaciul •
ochiul orb tace pe-nmiite în inima verdelui sorb • gura veche a
păianjenului clatină în cuvinte un corb • cîmpia miroase a brume
de rună • norul, noroiul cerului, dezvăluie hieroglific o lună •
unde sufletele au murit • unde spațiile dintre litere au pierit •
noptii ce-i o strălucire de fantome • crengi pribege de
transparentă tomnatecă își depun fructele reci • în adîncul
polului ce-și scufundă-n privire năvoadele de poteci •

ochiul orb (50)

ochiul orb tace de durere în noaptea îmblînzirii de sine • lacrimile ochiului orb sînt privirile rătăcind în adîncuri ascunse pe vine • ca bacchantele crepusculare rotindu-şi despletirea în pragul de destrămare al orizontului mort şi livid • morţii s-au strîns la un loc ghemuindu-se în adîncul unei tăceri de carbid • amnezia abisului doarme sub şapte cojoace ca baba dochia • ochiul orb vede numai ceea ce-n adîncu-i se soarbe • un peisaj neted e o oglindă curată în care neantul s-a oglindit • dealul urmează valul ascuns în tăcerea-ndelung buciumată • fierul a amorţit ca un vis pe cîmp • noaptea s-a strecurat la loc în cuvînt • în cuvîntul ce-n sine a înnoptat • miriștile sînt cioturi de deşert pogorîte pe cellalt tărîm de pe cellalt tărîm • fumul se tîrăşte încet dintre buzele de piatră peste cuvintele căzute de-a valma în gol • fiarele cară-n tăcere nămol din străfundul întunecat • libertatea a înnoptat • ochiul orb s-a aşezat pe malul rîpos cu picioarele atîrnate în noapte • pămîntul sclipeşte roşu şi gras ca un pîrîu de sînge • ascensoarele urcă şi coboară prin blocul scobit ca o mitralieră • urlă la lună piramidele pustii ale oraşului • valea regilor saltimbanci s-a-mbrăcat în bocanci • aduşi cu marfarul de la bîlci pe socoteala exclusivă a gîrbaciului •

ochiul orb (51)

vidul bolborosește-n adâncul cu umbre și călușuri • nedeslușit se
tîrăște vârtejul abisurilor • plușuri prin noaptea cauciucului tăcut
• o mașină infernală de inversat timpul s-a instalat într-o gaură
neagră • vegheată de capul verde și hidos al inițierilor • privirile
cad în abisul ochiului orb ca niște săgeți în adâncul arcului •
ciudate mori vorbesc huruind în bezna de dinaintea păcatului •
pașii umezi se preling printre trepte de zăpezi, fierul a inventat
pe depărtări o mașină • clanța finului spîn încuie un gard păzit de
vecii de-o retină • mîinile rădăcinilor s-au scufundat în gropile
cu clopote și zurgălăi • cu-o cenușă din urcarea păsării
pîinea-ngropată arde cu pălălăi •

ochiul orb (52)

pustiu de sticle goale • benzi de magnetofon • inscripții chele cu urale pe ele • au țesut iarăși noi tunele, noi castele • benzile de magnetofon au dezvăluit cerului plat pătat cu platină o șosea • vorbe-vorbele scuipă mucava dinspre “lumina carpaților” • copăcelul acela strîmb sta-nfîpt în noroi ca un creion • cîte degete au fost aruncate la gunoi cu tot atîtea cuie • o tăcere de neon ne umple gura • păianjenul acefal cîntă la microfon o arie din aida de maria tănase • tovarășul pamfil a fost chemat punct la șase în audiență • șarpele pămîntiu sub ploaia rece de ochelari urcă prin văzduhul roșu vegheat de demență • privirile au amorțit între palme ca niște litere scuturate din ziar de mitul căderii • există un pas pe limba tăcută a saltimbancilor • clovnul cu o cale ferată pe frunte își depune capul pe altarul parfumurilor • o nară s-a pitit în creștetul unui nebun pe unde se adulmecă soarele • există în vraștea tenebrei și-a cortexului un babel de schizofrenie pentru vegherea ascensoarelor • o fecioară-și lasă lacrimile să picure din blocul turn ca pe niște pietricele • “ce plictiseală domnilor!” • cu cărțile de joc întinse pe creier avortonul cîntă la fierăstrău simfonia destinului • politicianul politicos își curăță unghiile cu dinții în toiul festinului • faust și-a scos vesta • “căldură mare” suspină-n furou rușinoasă țața veta •

ochiul orb (53)

tăcerea vede cu cavitatea bucală • dinții plini de păianjeni ai orbului îl strigă pe dionysos • pîrîul roșu a amuțit lîngă nara neagră a paranoicului adormit • rădăcina strîmbă în țărîină și-a scrîntit degetul • căci într-adevăr aurora mănîncă pămînt • în agoniile boreale • într-o noapte din festinul facerii cerul a destupat un cuvînt • zace negăsită naiada prinsă-n năvodul din vis • la spitalul 9 hipnotizează cvadratura finului meduza adusă în cămașă de forță din odaia spînului • căci nebunul și-a făcut și el o casă, ca omul gospodar • căci incendiatorul de pete antrenează la haltere mușchii unui amnar • mestecă taciturnul sarea din bucate fără bucate • spre disperarea mezinei împăratului cu hainele asortate • clovnul eului mort urcă prin pompa hingherilor • psihologul psihopomp a fost uns, la percheziție, țar al pompierilor •

ochiul orb (54)

de ruşine, poetul s-a sinucis înfigîndu-şi furculiţa-n obraz • de ruşine, doi chelneri şi-au tras palme atîrnîndu-şi bacşişuri de grumaz • de ruşine, portarul a murit cu clanţa pe umăr • de ruşine, telefonista n-a mai format nici un număr cu unghia sclipind de oă • de ruşine, soldaţii şi-au lăsat uniforma pe vine într-un closet turcesc • de ruşine, chiriile cresc între trei şi şapte • de ruşine, barul de noapte nu mai serveşte soda ci sida păzită de as de caro-al miliţianului din colţ (cîinele grădinarului) • de ruşine, ne numărăm amprente de la degete • de ruşine, cad tîglele de pe acoperişuri ca dinţii din fălci • de ruşine, muzicantul s-a ascuns la ţigănci cu profetul • de ruşine, iuda încheie menuetul cu-o boală venerică în care-a pierdut sărutul • de ruşine, înţeleptul s-a dus după apă vreme de-o mie de ani • de ruşine, uite că n-am o monedă de cinci bani cu care să-l omenesc pe cerşetorul ist • de ruşine, sfîntul a mai tăiat jumătate din mantaua lui gogol sub care mă adăposteam • de ruşine, curva restaurantului m-a ales pe mine să-i caut nudul sub şnur • de ruşine, fermoarul a mai înghiţit un femur care-l deranja • de ruşine, faraonul s-a ascuns într-o piramidă de albine de mumia sa • de ruşine, fantoma ciozvîrtei de miel s-a măritat cu fantoma măcelăriei într-un discurs • de ruşine, lumea s-a strîns ca la urs să admire doctoraţiile tovarăşului pamfil şi-ale soartei sale • de ruşine, fumul s-a răcit în tigaie lîngă stafia zgribulită a caloriferului (după miezul nopţii îmbrăţişăm cu palmele lipite scheletul albastru al frigiderului) • de ruşine, mîna s-a rătăcit în tăcere, magicianul din grădina cu vrăji a murit de durere • de ruşine, o perpendiculară din gura spaţiului a rămas fără glas • de ruşine, cuvintele au mestecat zaruri în urcarea turnului babel • de ruşine, o amnezie de faruri cade din comete pe dealuri • şi de ruşine morţii au ieşit cu vacile la păscut • şi de ruşine o femeie

înconjurată de cinci televizoare a născut fantoma unui mut vestit
de craii răsăritului • de rușine, rana nu mai păstrează decât
amintirea cuțitului cu care s-a rujat • de rușine, ochii galbeni ai
becului electric se culcă cu sărutul stafiei lui lenin în pat • de
rușine, ochii milițianului au înlemnit pe cadranele pământului
părăsit fără pași de icoane • de rușine, un adânc de biserici se
mistuie din lipsă de cuvânt • de rușine, dangătul scufundat
destupă în cimitire încă un mormânt • de rușine, fântâna neagră
nu mai poartă în ape capul piticului • de rușine în
tăcerea-mpietrită pe ape nu mai pășește decât glasul peltic al
nimicului • de rușine, n-a mai rămas din obraze decât o curte
săracă, unde printre scaieți de microfoane, limbi de
magnetofoane și orătării ortomane cu cizme de clizme, cu o
încetineală de deasupra noroiului, iisus se dezbracă •

centuria a doua

ochiul orb (55 sau poate 1)

pace pe ceapă • ceapă pe pace • “crocodilii îs musai poliedre” •
dzîse père ubu • sau: “mare stenahorie domnilor” •

ochiul orb (2 sau 56)

pașii au pătruns odată cu mâinile, aduse spre centru de-amprente, prin eșapamentul unui abis • se prăbușește destrămat fumul, vidul alb dispare mai repede prin nopțile tubulare • un motor pierdut mocnește de benzină beznă și haos • fruntea palidă despică greu șuvoiul de mercur, ca un spărgător rătăcit în substanța putredă a ghieții • o casă dărăpănată, cu tencuiala jupuită, obloane verzi și acoperișul ca o broboadă se prăbușește de o mie de ani • în mileniul de singurătate, ca un păduche printre dunele unui pustiu, cutremurul fioros durează • stinghere pe celuloid, degetele copilului mîngîie crăpăturile descărnate ca niște priviri fără ochi ale gardului, ale visului • o tăcere se rostogolește în noapte cu ochii închiși: nudul curge prin părul despletit • o cheie urcă treptele umede ale unei scări de piatră care coboară • spre pivnița muțeniei, unde sfinxul e somnul unui întuneric otrăvit • zboară spre somn stoluri nesfîrșite de cauciuc stins înaripat • cartilagiile condensează lumina ca niște sălcii nocturne • oglinda se resoarbe în întuneric • bezna-i plină de imagini dănțuind neunde sub veghea lacrimiei invizibile • beată de lume frumusețea bea întunericul •

ochiul orb (3 sau 57)

nebunia clovnului pictează umbrele cu rune • roți roșii peste
miriadul de picioare al miriapodului • vitezele inventează culori
ca o acordare de strune • ca o amintire îndepărtată spirala urcă
spre mirarea podului • gîfîie de lumină roata de gîlci a bîlciului •
unde, pe șipci de fulger policrom - trăznetul, troznetul și
tricolorul • cineva a pictat • stafia de moși cu barbă și coadă • a
dumnezeului de pește uscat •

ochiul orb (4 sau 58)

fulgură lumina-n ceruri de lumină, zonă de zenit •
nepătrunsu-uzurpă-n sine o surpare de ivit • liniştea coboară-n
lucruri ca-ntr-o pompă, scormonind • rădăcina urcă-n aer ca o
ramură uleioasă de terebint • seva sapă-n trunchiuri sunete de
clopot, ca un somn • sângele adoarme-n ropot, lîngă clown • cad
în roiuri turburi, peste țeastă, îngerii-magneți • se scufundă-n
ape, îmbibați de hăuri, demiurgii beți •

ochiul orb (5 sau 59)

vălul prestidigitatorului e o substanță de fire pentru ochii cu pupile de sticlă • țesătura fastulu-i o magmă de orbire din fîntîna rădăcinoasă a păianjenului • dorm înecate-n priviri duhurile-nghețate ale galbenului • șuvoaie negre de vis pictează în adîncuri întunericul • mîna a amețit în mister • ochii apucă între degete, dinăuntru, scorberi ce pier • și-n bezna strigată • în scrumul fantasmelor, nu mai subzistă, naivă ca o cureaua de transmisie • decît o cosiță de fată •

ochiul orb (6 sau 60)

streşini peste automobilele cu amurg • un câine dansează pe gheaţă cu frunze ce curg • secunde plate pătează asfaltul • eşapamentu-i o rîmă cu bot de ploaie • paşii adulmecă sălbatec noroaie pe pista ciclistă de fier forjat • soarele stă pe trotuar • lanţul decupează clanţa-n soarele cu poartă • degetele formează nebuloasa unui nou număr pe creştetul îngheţat al telefonului • fluiera se deznoadă din găuri în noaptea isonului • plouă-n invizibil • inima a urcat în cap, străluceşte-n creier • inima a intrat în soare pe uşă cu mâini şi cu picioare cu tot • soarele galben e negru în miez • ploaia invizibilă-i cenuşie ca argintul • automobilul a pătruns printr-o şosea din vârful unghiei unghiului • băut de o fluorescenţă • între absenţa unui copac negru de fără frunze şi fantoma de beton a unui bloc turn - ce beţie de transparenţă! •

ochiul orb (7 sau 61)

pete verzi în antena de radio a întunericului, ca niște pești egocentrice din doliul vreunui abis • silaba de lumină în care eul arhaic se scufundă ca clopotul în dangăt • e firava-ironie a dizolvării în har • ca un abecedar plîng îngerii în spațiul mesager • oceanul e metalul lunar al memoriei din locurile fără soare • unde fantomele ude adună tăcerea din valuri • unde brumoșii brontozauri cu bulgări roșii bîntuie abisul • unde se-nfiripă o surpare de fîntîni printre iazuri și izbe • printre bătrînii cartilaginoși de uitare • căci a pierit în marginea ogorului flămînzind demiurgul pietros • căci inima-i o cameră goală ce-a luat-o pe jos cătinel spre tortul bunicului centenar • căci becul negru și-a aprins pipa cu-n scurtcircuit de l-amnar și-acum împrăstie peste tot o lumină neagră ca ștecherul • fumuriu ca o cupă cu puncte de la sabbatul vrăjitoarelor stă cu temei pe masă uterul • în vreme ce din oceanul de clepsidre cu ceas ies obiecte, ies schelete de subiecte, capete periate de cîini de pripas • eul albastru își scarpină degetul cu o nară •

ochiul orb (8 sau 62)

ochiul orb voiajază-ntr-o clepsidră cu geam • curg ca niște spaghete
cosmonauții-n găurile negre • tunelul doarme printre linii și uimiri
facerea lumii cu ogivă • mâna desfoaie întunecări • ochiul orb visează
adâncirea, orbirea, plonjat între nebuloase și scufundări • căci privirea
nu mai desenează cu creionul chimic monștrii pe pereți • ghiara și-a
înfipt tăcerea ca fecioara sînul în peceti • căci părul zgribulit face o
curbă de gheață între ziduri • căci pentru icebergul de votcă • bordelul
e soarele negru la zenit • da, astfel! • idolul negru zace între ochii
obsedați • pașii rățesc prin labirintul cu dîre și flori • uns cu roșu e
mucegaiul pe care se zbate viziunea de mucava • apa urlă ca o mîină •
ochiul picură de spermă în noaptea sigma • idolul a împietrit în
heruvim • ca un uriaș copac fosil în fisiune zace creierul la poalele
stalagmitei de la hiroșima • dîre, dîre • un creion pentru-o
cosmogonie • letargia liniilor iese la iveală din oceanul abisului de
hîrtie • ca o conopidă de greață • trei pași în adîncu-unui clown •
serpentina și spermanțetul au izgonit buchetul zvîrlit de sultanul silen
de-a dreptul în marea neagră • cîrciumile suferă de sulfamidă și
pelagră printre degetele cu țoiuri și cinzeci • zborul curge-n labirinturi
sub pașii șivaiți ai bețivilor • turbure se încheagă idolul din singurătați
de mangal • linia s-a ivit lividă în abisul fluorescent • mirosurile au
înghețat • e o noapte ca șofranul în craniul cu saltimbanci și jongleri
de oase • printre cețuri fierbe un început, răsare un ochi • privirea e un
flash pentru fantasme • i-o cernere cenușie de fante și astme • în sticla
unde dansează aburi și amprente năuce • destrămarea a inventat
lumea și s-a descusut • caierul dăruit din lîină asimptotică a
nou-născut • ochiul orb s-a refugiat în haos • titanii răstigniți mor de
tetanos • în marea de stînci cu cuie și rugină • unde se deznoadă
zadarnic tălpile cu platfus printre bisulfite vagine • și unde-n adîncul
noptii cu tuberculi • tuberoze și tuburi roze • zace trează • tăcerea
tăcînd în care ochiul orb veghează-n enstază • (id est samādhi) •

ochiul orb (9 sau 63)

nebuloasa merge prin ceață • e ora demonilor, aici, în tăcerile fără viață, unde strălucirile putrezesc • o emulsie de cenușiu tîrăște jivine pe retine • zilele s-au descompus în labirint sau descresc • cu mîna dreaptă la ochiul stîng nebunul cu ochii holbați urlă de tăcere • numai o gară inventată într-un pustiu poate explica mersul trenurilor • între două șine eul dănțuiește jupuit de viu • ceața frămîntă fantasme cu clipoceli sub ochii orbi ai jugului jugănit • nebuloasa i-o chemare zănatecă din mazurcile polovțiene ale unui scit • plouă mărunț cu zvîcnete de ură în disperarea de hipermanganat de potasiu a oamenilor de ceață • haosul a amuțit ca o reacție chimică • urletele fierb printre hașuri • conturul letargic al idolului orb dă clipe de nichel solemnității ca ața • ochiul orb desface-n fișii tăcerea • mîna stîngă se bălăngăne agățată de numărul 99 • nebuloasa a luat în gură un ochi • vede sfinți cu aureole de sîrmă ghimpată • venele sînt sălcii în adîncul cu nebuloasă • labirintul se destramă pentru că se scufundă • fire de păr crescuseră pe frunzele palmierului - se ascundea de privire ceața • nebuloasa merge prin ceață ca un punct mort • idolul orb mai letargic ca insomnia unei brancarde • în absența cadavrului • nebuloasa a luat în gură o gaură cu ochi • vede sîrmă ghimpată • ceața de sîrmă ghimpată e plină de idoli absenței • de zei • mîna atinse tulburarea sîrmei ghimpate ca un curent electric • ca un curent electric în ghimpii sîrmei ghimpate se înfipseseră ochii • căci ghița e lumină pentru ceață iar frigul cîntecelul în dodii al purității ei • iată, pixul atinge nervul de care vi se face frică • în cețurile pomeraniei fantoma plînge cu lacrimi de litere • cețuri lungi ies din urletul șacalului cînd luna cenușie bea cu sete oameni de ceață • scarabeul doarme în sicriu • soarele și-a cusut ceața pe față •

ochiul orb (10 sau 64)

mîna stîngă coboară pe treptele degetelor în labirintul ochiului orb • ochiul orb e un desiş cristalin de cercuri concentrice • în care stau laolaltă himerice gurile gărilor fără fum • o uriaşă tristeţe se destramă în nebuloasă • cînd se ridică dintre gări ca un vis mecanic fantasma locomotivelor • din trupul mortului ţîşneşte lividă ca un hohot flacăra albă a duhului necurat • e timpul cînd timpul e al timpului • ceaţa sună surd printre maşinile de descreierare şi durere • e printre nasturi o cădere în piept c-o inimă de plasturi •

ochiul orb (11 sau 65)

lumina țîșnind e pentru oamenii de beznă și ceață o falie de stafie în nopțile cu lună plină ca un bal livid • oamenii de beznă și ceață au suflete de becuri și-ascund în minți niște comutatoare fără fir • în ei de prealumină se zgribulește întunericul - abisul se destramă în ață • cu caiere de satisfacție hipnotică privesc fantoma ca un deal a scării, morții suitori • iarba stă înfiptă-n cuie • la ghețimani sîngele țîșnește de melancolie din pori •

ochiul orb (12 sau 66)

mîna s-a rătăcit în creier ca o fisă de douăzeci și cinci de bani în telefonul public • piciorul lung și întunecat e noroiul din care nebuloasa minții s-a început • cînd pre cerul de ceață populat cu lipici șipci și fantome • ciudate schele și schelete vrăjitoarești, șui caiere de lînă fină, gheme abisale de apă și ață bolboroseau peste tone de fante și adîncuri • tăcerea cu funingine și crînguri rătăcită de animalele moarte din vis • în întunericul de apă se fusese scris înstrăinat sub o literă cheagul cu cagulă al focului • ningeau ninsori cu cenușă din cenușiu • palori de fluor din fîntîna ascunsă și unsă a jocului • cînd mîna înoată letargic în străfunduri de creier, cînd în abisul cu zăpis prin visul altui somn ca un clovn în începuturi de caier cutreier •

ochiul orb (13 sau 67)

somnul mi s-a instalat în cap ca un trunchi de sequoia •
mîinile-mi rătăcesc prin ghiață, pe față, ca ața undiței în înotul
înnecurilor • mă îngrop în creștetul capului • o noapte fără
embrioni s-a născocit din cîntecul pitpalacului • în timp ce din
zidul cu aripi reci, lent mi se năzare • corola cu o mie de mii de
minuni • din care rup petalele scufundîndu-mă fără-ncetare,
fără-ncetare, fără-ncetare... •

ochiul orb (14 sau 68)

mă simt brahmanul în tăcerea căruia s-a făcut sacrificiul • patru contabili şi-au isprăvit serviciul moderato-cantabil la orele 99 trecute fix • timpul caută sub îngerii un pix • se-neacă de oase sărate serata • căci molcom mă aşez într-o alternativă • cu palmele deschise ca un schelet sau ca un refugiat politic măsoară o schelă • când roata legii, spînzurînd de manivelă, se-nvîrte într-o linişte nativă cu miez oprit • în gura tăcerii embrionul adoarme de mit uitînd să se nască • caii să ni-i lăsăm să pască momindu-i în monede de monade • numărul cu umărul de umbră cade • mărul mării a ieşit din somn • singurătatea masivă a unei aşteptări fără raze întunecă ochiul uimit • rostogolul îndură golul, locul îmbibă cu tăcere perdeaua, podeaua • umbra se adună sub val • bruma se îngroaşă de scoborîre • scorbura a borît de des-fătare o flăcăruie de neimire • dintre străfundurile cu stigmată au ţîşnit linţolii de străluciri rîzînd • nervii şi-au încolăcit căile-ntr-un crîng de răchiţele • liniile şi-au zburlit blana de cînd s-a inventat animalul de jertfă • căci nu există inspiraţie ci numai stări de sterilitate pe care trebuie să le descifrăm stilistic • ca-ntr-un tablou în care inserezi printre imagini şi oglinzi tuşa ca pe-un craniu alungit • mă simt brahmanul în tăcerea căruia s-a făcut sacrificiul •

ochiul orb (15 sau 69)

gara fără urechi stă-n patru labe cu sticla mestecată-nfipă-n bot
• gara-n patru labe mestecă sticla și vinul amestecat cu cioburi •
cîinele la patru ace plînge cu vinu-ntre colți • stare de spirit fără
spirit, gară beată pulbere ca un struț fără urechi • cuvîntul s-a
făcut vin și a înghețat în sticlă • sticla e ghiața cuvîntului • “suflă
ici!” • “roșu?” • “ba foarte verde!” • “suflă, suflă ici!” brusc,
ochiul orb zise: • “cît sîntem locuiți de moarte trăim, cînd
moartea ne părăsește murim • moartea din noi se cheamă viață,
moartea de dincolo de noi se cheamă moarte • fără moarte
sîntem morți • și vii cu ea” • apa s-a mai schimbat odată în vin •
în gura neantului e nunta din cana •

ochiul orb (16 sau 70)

timpul, sîngele spațiului • ochiul orb e embrionul vârtejurilor •
magmale albe au murit în ou • eterul blănos s-a rostogolit în
ecou • lumina vidului cade-n adîncuri din taina ochiului • fibra
i-o fierbere de fracții • sub grota golului inima oului • haosul
destrună o spumă de rotund • oul e cuvîntul potopului îngropat
în ape • ochiul orb circulă cu autobuzul de noapte • inima
ochiului nepătruns ne pogoară • cum se scufundă muntele din
vis • ca-n afund de-abis dangătul clopotului • căci pupila
pîlpîind fix și straniu • s-a învăluit în toată spuma oceanului de
uraniu • căci precum okeanos bîntuind se precipită sub priviri
cufundarea-n adînc a occeanului • căci cuvîntează ca un
embrion peste străfundul noianului • străvechea vîltoare de
lumină a viitorului nenceput • înhumat în pupilă, chipul mut e
umbra unei priviri nevăzute, deocamdată, deocamdată... •

ochiul orb (17 sau 71)

oul blănos s-a zămislit în apele oceanului de hrană • muntele
vidului adâncit în spectrele nocturne ale soarelui • poartă
destrămarea tornadelor de neon • alb-negru în volburile fără
centru • un trecător scufundat în abis își desface în tăcere aripile
• locuite de fantome • trecerile-s ovare vopsite cu var • doarme
ca un ochi adânc spoit cu chipuri • oul într-un peisaj de alb lunar
•

ochiul orb (18 sau 72)

oul nopții s-a născut din viscol • ca un străin în dup-amiaza unei descompuneri toride, pe un ciob de eternitate încinsă • sămînța a visat printre fantasmele locului gol • cînd chipul demonilor se scufundă cu ochii închiși în tăcerile fluorescente • maimuțe și miei cad cu somn în adîncul lunilor destrămate de puricii televizorului • nici un chip nu cutează să-și păstreze forma • în deșertul cu munți de vid al vârtejului selenar • valul se schimbă în ou • oul se schimbă în soare chemat din grotlele de așteptare • oul se adună în ochi cu-n adînc de imagini de nicăieri • fantasme, fantasme de niciodată de demult în filfîirile de mantale ale aripilor (îngerul și-a deschis aripile ca pe o manta arzînd sub rîderea-i diavolească) • un chip profund și sumbru ca o umbră înecată în pupilă • cuvîntează din miezul oului • chipul cuvîntului e privirea ascunsă în ou • “paradoxul mă scoate din vid • mîine în muntele de vid voi fi singur • muntele vidului va fi singur de mine, singurul de el • geniul are doi prieteni: gloatele asasinului și cuvîntul • porți spre neant” • treceri adîncite de neîntoarcere • muntele vidului cu cercurile fierbinți de lumină ale soarelui ca vîrf • muntele mut al vidului are ca vîrf doar soarele, el, noaptea - veghează rîsul de timp al sorbului selenar • căci timpul rîde în lună cu noaptea deasupra sau dedesubt • și totuși oul e tăcerea ce-și adună abisul din timp • oul e abisul din timp adunat • abisul cu privirea îngropată sub coajă • soarele cheamă din neîncă oul din nemaifiind • soarele, această noapte centripetă ce se dăruie și-a rătăcit lumina-n ocean • căci oceanul e lumina rătăcită a soarelui • ochiul orb cheamă ochiul orb • în oul adunat de vid din ocean se adună în formă o desprindere • forma cheamă valul aripii spre zbor • forma ochiului pe liniștea văruiată a oceanului • ’ntemeiată e pregătirea de zbor a zborului ce-i o pregătire de adînc • privirea coboară-n adînc, chemînd în

miez neliniștea adânc scufundată • o infinitate de chipuri are
neantul, de părere moare fantasma • o colină de spermă s-a
ridicat din mare • oceanul e o gură uriașă însetată de fantoma
soarelui, o gară cu nord destinată unui singur tren • căci
tenebrele plîng după fantome și rîd cu groază de adevăr •
întunericul s-a înecat în desgust și dezamăgire, cu gura plină-și
mestecă dinții de egoism • bezna mănîncă fier • lumina izbește
de pași scorburile amorfe ale absenței de centru • dirijorul se
scufundă-n ocean încet ca o limbă de clopot •

ochiul orb (19 sau 73)

o idioată cu accese de sentimentalism viclean - iată lumea •
muntele vidului i-o singură rază din noaptea solară şi trează • un
ocean de ouă - semnul plus merge pe ape • titanul e cheag de
noapte în valul îmblănit • o pierdere de rădăcini deschide ochii
într-un adânc cu mâini • un ou de magnet creşte în întuneric •
soarele i-o posibilitate de cădere pentru tot ce în sine nu se
poate-adânci • i-o vară de ovare de var prin satele selenare pustii
• doar un metrou de un metru ne mai desparte de adevăr • doar
un metru de foc mai are gheena sub abisul liniştii fără măr •
cuvîntul cuvîntă însoţit de tăcerea tăcînd • de moarte embrionul
şi-a deschis larg pupila gurii • soarele oului ascunde viitorul cu
coji de lumină din trecut • tăcerea naşterii-l strigă • pe cel ce se
va fi născut • din dubla chemare ce însoţeşte ca o umbră orice
străfund de mişcare •

ochiul orb (20 sau 74)

plînge ca un demiurg de nostalgia uterului embrionul bărbos •
plînge ca un fetus demiurgos în peisajele autumnale •
lăcrimează de tăceri ca un ou ecoul • rotindu-se ca un adînc
iernatic oceanul e solzos de galaxii • un solz i-oceanul în adîncul
iernii lipsite de păduri • și-a stepă sună luna • cînd coaja oului în
miezu-i fără chip coboară pași • ca un păianjen embrionul s-a
țesut în ou • ca minotaurul vitezei într-un deșert de destrămări
albastre • un soare negru ca o scufundare a săpat în embrion un
embrion ca o scorbură • (soarele negru i-o gaură neagră, o
tulpină de fîntînă) • un uter scorburos ca o surpătură de soare
sapă în adîncuri umbre d-embriion • embrionul e un peisaj cu
vîrtejuri de lună și munți de vid • un pelerin cu pelerine de
carbid • acid carbonic cununat c-o lună nouă •

ochiul orb (21 sau 75)

urcă urmele palide pe apa zadarnică • raza neînțeleasă din
adâncul oceanului s-a frânt ca un milițian beat • ciudate imagini
disperate s-au înecat în undele dintr-un metal obscur • iar fierul
iar a înnorat o apă • și stau zadarnic palmele în semn • i-o cruce
fără aripi scufundată sub zodia ei de lemn •

ochiul orb (22 sau 76)

soarele s-a zgribulit într-o odaie de frig • se încheagă-năuntru-i lumina încarcerată • din calorifer au mai rămas doar zăbrelele • iar umezeala e un plumb rece • când prin tăcerile tuturor trece în toate direcțiile sîrma ghimpată • ca un alt aer • și fiecare pas e o frontieră interzisă mirosind a glonț • peste tot sîntem străini și nu mai putem răzbi de exil la noi acasă • oare a fi un popor înseamnă a trăi sub ocupația străină a propriei națiuni • sub cîte straturi de ocupație trebuie să trăiască un popor pentru a fi unul • și cîți mercenari trebuie să-i dea ordine ca să poată respira • frig cu moarte și foame cu rachete cu rază medie de acțiune • pentru cine e tot acest întuneric care se urlă lumină • un ochi orb de dimensiunile unei țări în pupila căruia s-a înfipt un căluș • la ce bun tăcerea cînd patru scînduri sînt singurul gard • și cînd doi metri de pămînt profanat, singura curte • cînd totul s-a golit a-ți mai salva pielea înseamnă oare mai mult decît a acoperi cu umbra cuierului umbra unor cutii de conserve • gîndește-te la asta tu care dormi! • gîndește-te la asta tu care dormi! • gîndește-te la asta tu care dormi sperînd că mai ai ceva de pierdut!!! •

ochiul orb (23 sau 77)

bezna fuge-n sine ca o apă ce-n şuvoiu-i s-a scufundat • rece
întuneric cu dale grele • undeva, în adînc, s-au spart troienele de
groază ca nişte guri • nopţile şuieră prin noapte ca nişte demoni
căzuţi în beţia vitezei • căzăcimea diavolească s-a supt subt zări
• stepa e suma sonoră a locurilor pentru copite • suma clapelor
multiplicate de tăcerea unui xilofon • ca un craniu pirotehnic •
creierul ca o spumă psihică a timpului scînteiat cu aur • şiroieşte
de sclipiri ca un cristal uriaş scăldat de fantome • ca o bucată de
ghiaţă neagră schimbătoare • scormonită-n adînc de niscai
ninsori catoptrice • cînd obscure/cînd clare • căci răsunînd în
strîmtoarea de ceaţă cornul deschide cu aur spaţiul • ca un sunet
orb • luntrea, lună de-aur negru, lunecă în saţiul tihnelor ce-o
sorb •

ochiul orb (24 sau 78)

grea de adânc ca un ochi scînteiază inima din noi • neantul a dus
la gură vidul ca pe-o trîmbiță și suflă mut • pupila inimii de
fulgere se zbate lăsînd în urmă ca o umbră sunetul nocturn •
privirile s-au scufundat ca niște orgi • dense de vis • surpînd ca o
desvăluire • chipul omului de singurătate • printre-oglinzirile
perindătoare numite, adesea, mai pe scurt, "abis" •

ochiul orb (25 sau 79)

labirintul - embrion departe-n amurg • în palmele deschise ale
soarelui şi-a depus sperma • seminţele-s eternităţi ce curg •
negaţii luîndu-şi zborul din uterul cu păsări • şi-o ploaie moale
de negări se-nalţă • spre steaua ca un haos cu centrul de speranţă
•

ochiul orb (26 sau 80)

urși uteroși, viermănoși de păsări zboară ațos prin ceață • ca niște embrioni întunecați străpunși tenace de chemarea nopții • i-o poartă incoloră în aer ca un esofag prin care trecerea tăcerii lung apune • și haoși neguroși visînd o clanță-n propria lor desime • prin care întrecuți, trecuți să-și fie • din sine-n sine, prin închipuire •

ochiul orb (27 sau 81)

privire-oprită-n gratia ochiului, orbirea • tunel afund spre
sine-ntors • al inimii ce-n stropi ni se ascunde • precum
fărîmițarea unui punct • în undele unde se pierde unde • ca
mlaștina verzuie a unui cristal vărgat • scaldîndu-se-n imagini
grăunțe de lumină • în jurul plodului întunecat • în care chipu-mi
negru în negru se dezbină • orbirea e adîncul întins pe suprafață •
genune somnolentă și umedă de vid • învăluind cu-afundul
adîncul ce se-nalță •

ochiul orb (28 sau 82)

scoici dedalicentre unghiile oarbe îngălbenite de nisip • sare albastră pe un zbor nichelat în care s-au scufundat toți norii • pălăria atinge amurgul când meșa rebelă și lucioasă de păr e lipită de cer • frunzele s-au lipit de nisipul biliar ca niște meduze șofînd peste transparențele carosabile • înserările revin ca un cioclu în costum gri cu nasturi de aur și o sfoară solemnă de ceață • urmele pașilor reinventează umedul • cosmos de lipici • fiecare-și poartă ca pe-o placentă post-anatomică mantaua de șipci a sicriului invizibil • 'n tăcerea goarnei fără gorun fantomele sînt așteptări sculptate-n lemn spectral • umbre se-ntunecă-n umbre • privite din spate s-ar zice un aer cu diamante făcut sandviș • degetele sînt picioarele minuscule ale miriapodului din noi • “sac de gaz cadaveric macerîndu-se într-o saramură infectă” • o grămăjoară de fecale ca o piramidă de cîrnăciori sălcii-acidulați • un cîine bolnav, un animal, adică, linge piramida lui keops de la poale, mîntuind sudoarea cimitiroasă a sclavilor • și dacă keops e un reîncarnat nebun colecționînd cioburi de ciobani acetăți suflînd sulfuroși din frescele cu turle de-moniace • ochi albăstriți de o moarte marină ornează orizontul ca ironia unor zerouri • bătute-n pioaneze de priviri • tălpile pipăie cu tălpile un cer mai întunecat în care s-a scufundat dăngănind un clopot de grăsime • oceanul e o magazie vestimentară de mătasea broaștei purtată la carnaval de fluorescențele celor ce-au fost • neant imaginar meșterind siluete noaptea, noaptea toate se vor regăsi • ca o floră microbiană de lentila microscopului • să vizităm fișîitul incolor al benzilor de apă • e aici monotonia unui început ce începe să curgă • un ventilator foșnind din felii de hîrtie ca un soare camuflat de o prinzătoare de muște • fecioara maria-și mușcă graviditatea dintr-o rază • voluptatea senzuală a dezvirginării

parthenotipice să fie superioară defecaţiei sau urinării în condiţii de imponderabilitate • copiii care fac în pat visează că zboară • marea se urinează de la începutul pământului înşămîntat cu noapte • deşi trupul întâlneşte bezna chiar şi pe lumină • bezna se-ntâlneşte în trup fără trup • trupul separă bezna de întâlnirea ei întâlnind-o • fantasme de beznă coagulată, faleze de vid solid • eul cade-n falduri de falii, marea embrionară se cuibăreşte în cotloanele fiordurilor cu forduri • pelerinii de sare s-au rătăcit în labirintul nisipului umed • cetatea, fantomă de var uscat ca schema unui osuar • vidul construit peste meşele zburlete de păr ale valurilor • valuri - parodia unor vulcani • convoaie ciudate izvorăsc scorburescent din declinările lunii • în care se pierd • anabaze şi catabaze fluorescente • ca masca de alcool evaporat a vidului • sinonime şi antonime scufundate-n dezamăgirea semnului egal • sarea e seara nisipului ca un amurg citric gol • moluşte, meduze şi scoici presară homerid plaja cu holbarea ochilor vidaţi • lămîia produce contorsiunea morţii • cînd, spre sfîrşitul vreunui guturai rebel ne suflăm mucii-n batistă, ei au exact culoarea viticolă a oceanului • bumbac pătat de oceane vîskoase • un peşte uriaş intră roşu-n sarea-nserată ca să-şi depună icrele sau lapţii • cerul e ca un intelect plin de creieri, intelectul, un cer plin de nori • sandalele au atins pământul la orizont • o siluetă subită iese dintre cer şi pământ • uriaşă numai pentru că iese • femeia-şi protejează vaginul cu căuşul palmei ferindu-se de embrion • nenaşterea pleacă ţinîndu-se dincolo de linia opacă • vegheată de golul sînilor moi •

ochiul orb (29 sau 83)

focul se face carne în îndesitul adânc • carnea-i coborîrea în abis
a focului • orbirea adânc deschide privirea nestăvilă liberată de
capacul seninului • bezna coboară în luntre • soarele lunar
strălucește-n oceanul de invizibil • scormonirea singurei
scorburi reflectă elementele tăcerii în geam • carnea-și
deschide-n urcare lumina • foc învîrtoșat • cuvîntul adîncit în
tenebră își dezpleopuiește retina • ochiul orb scufundat-s-a în
propria sa privire ca apa ce-i uterul peștelui din bazin •

ochiul orb (30 sau 84)

ochiul orb scăldat de-adîncul mlăştinos al gratiilor lui zace pe fundul mării • şi fundul mării ca un centru de pulberi se destramă-n el • ciudaţii peşti străvechi din vechi seminţe uitate în străfunduri curioşi îi dau tîrcoale ca somnul, lunii, cînd noaptea e un submarin • şi apele aproape neclintite firav se-ncarcă de adîncul dimprejurul lui • o înroşire ca un reşou abstract în care zăboveşte ca un sînge specializat în scufundări incolor suspiciunea curentului electric • îşi apasă tăcerea pe retinele implozive reticentul rîpos • astfel, ochiul orb ca o peşteră culcată într-un peşte răpitor călătoreşte-n sine • ca un falus străbătînd secţiunea unor galerii dezvirginîndu-se spre dinăuntru dinspre nicăieri • spectre şi bălării au umplut bazinul cu pălării de morţi dungaţi • şi ca o pădure acoperită cu ape din umbre s-a umplut ochiul orb de culori şi oracole şi ore din uleiul timpului • scorburî, scobitele păduri, scurtate surpături - sorbite dîre-n ungerile cu dungi • căci uns cu timp e lemnul • scrum scufundat ca o sămîntă-ntoarsă-n ugerul geros scăldat în rădăcini • undirea-ntoarsă a lîinii-n vergi străpunse de marea stoarsă dintr-un anotimp vîrgat • pietre-n adîncul vîrstat cu vîrste de negru dau în vileag leagănul legăturii lîngă enigmele cu pervazuri • geamul pictat cu gheaţă de geamăt încheagă suprafeţe de durere • scafandrul embrionar surpă-n deschiderea unor zbateri încete sumbrul roşu al ultimului urg • oceanul e privirea ochiului uriaş de neprivit • cum codrii n-au în umbre desime-ndejuns pentru copaci •

ochiul orb (31 sau 85)

păianjen de văz cu găuri negre • gură de-ovăz zăvorâtă cu zgură • zurgălău dormitînd în călău • rugă, ură • pădurile au luat loc într-o privire plină de revărsări • sarea tăcerii-i alpină pe zări • implozive infuzii de țesătoare coagulate • raze cu lipici • zeamă de lumină cu tristețe • soare opac spoit în mlăștinos • înnorare cu noroi și șarpe • însingurare cu șipci printre coclauri • cu oglinzi de balauri • nămol cu figuri, vene-ncarcerate în caverne • o inimă străveche a adunat între pleoape întunecări de mîini • ca o cenușă de cîini străvezie desperecheată de cina din translucidele pîini •

ochiul orb (32 sau 86)

pogorîrea privirii e sîngele nemaisubtil al ochiului cu adîncuri
cuvîntătoare • tămîie pămîntie - mîntuită-n căuș de mîini taina
i-o haină adînc vorbită de cuvîntul din săptămîină • pasărea-i
mîna unsă a silabei scufundate în val • căci o gură sfărîmată de
căutare e embrionul cu galerii • unul lunar umbros al castelului
cu stafii ombric • mucedă răceală, umezeală tentacular
testiculară • în galeriile embrionului uns cu umbră • rășini și
rădăcini alunecă alternativ în visele lui rotunde • ca o lungă
scufundare căzătoare de trunchiuri înghețate-n valurile
oceanului de vid • încolăcit între absențe și goliri, mut, el e cel
mai adînc văzător • orb, testicule de cuvinte-i picură din uterenia
găvanelor • smerenia semne seamănă-n sus mîinii de păsări •
chemare de samurai a saurienilor rîzînd la apus •

ochiul orb (33 sau 87)

ochiul orb încet se scufundă-n mîlul străfundului ca halterofilul unui pește eșuat • tigrul mlăștinios al mașinilor și-a făurit o cușcă de noroi bălțat • ca o nouă epifanie de paiantă și cioburi cu vîsc a automobilului cu bîlciometru • urne cu urină de idei, creiere cu uretre, chiuvete cu ștaif levitînd în apropierea cuierelor, ere de cuie pe trotinete • idei de urină • creierul unui hipopotam a inventat un purice orb cu găină • sub mantaua oglinzilor rătăcește labirintul de cioburi de geam • căci inteligențele cu glasvand practică curbete • căci o panică fără incendiu domnește acuma prin operete • templul, vai templul a mai pierdut un bici • filosoficește-un arici tencuiește cu calcio vecchio negrul de fum al vădanei • intestinul pictat pe crochiul abstracționist al unei ciozvrîte a declarat greva foamei • căci iată: • poporul bate covorul fabricanților de maimuțe • iarba mănîncă oase • oasele mănîncă iarbă • maxilarele de bazalt s-au pus într-o oală să fiarbă • ciorba de piatră ce mîine o vor mânca • ele ei • un os în plus • un oaspe • iisus • dumnealui • dumneata •

ochiul orb (34 sau 88)

mîna lungă a revoluției ciocnește evoluții cu dizidenții de beaujolais • la *café de la paix* • ghiața neagră ascultă la radio londra ultimele știri despre debarcarea aliaților • pantalonii bufanți destupă opera bufă a fanților bufnițoși bi-cotiledonați • părul s-a lipit de perete și ca o ușă se dă laoparte • desparte solidul de vid • un ciot de buclă, abisul • sticla s-a uscat de sete • satele au murit de sticlă • pielea groasă a unei balene a fost sistematizată bloc turn • în curînd vom face barăci din pieile peștilor • orașele se vor scufunda înghițite-n mare • sclipind de solzi • marea va chema în alge grîul • apa se destinde din temple • piramidele creierilor de urină s-au scufundat deja, s-au scufundat deja • printre cioburi de icre și întoarceri de sare • seara, da, sarea • sarea înserează • solzii scaldă în soare-o amiază • mîna lungă a revoluției ca o algă înghițită de-un pește cu peșteră dormitează pe mesele cu sparanghel ale dizidenților din *café de la paix* • printre sticlele de beaujolais • printre sticlele de beaujolais • printre sticlele de beaujolais •

ochiul orb (35 sau 89)

ochiul orb a orbit de rușine • sau, poate, într-adevăr niciodată el n-a văzut, n-a fost văzut • un peisaj de nevederi acoperea din adânc lipsa de auzuri • lungi îndeluri • ca o zgardă de clei și ghiață • negru pământul de săpun se desșapă • se acoperea cu cristale și așchii de cruzime • genunchi ciudați ieșeau din pământ ca niște tălpi acoperite de mers • rotule oculare țipau ca niște ochi de os • sub vînt dezdejnîc cuvîntul se făcea tot mai pământ • o ureche se ridicase din ocean ca un turn cu labirinturi de floarea soarelui și soia • ascultă străfundul din adîncul peștilor ca o peșteră în care privirea se rătăcise • străbăteam, străbăteam • nici o creangă nu mai era tunel pentru destăinuirile degetelor • cîteva fire de pământ cernut cu apă ca niște descompuneri de ecrane de semințe • sperma curgea din televizoare de-a dreptul în mare • orașul își pierdea sîngele • o ciudată cîmpie întinde spectre de lepră • o zebra urcă în gură cu sămînță de adînc • pământul nu mai e decît o vecinătate de străfunduri reîncarnate dintr-o altă viață • depresiunile îngenunchează de nervi • ca spre o scobitură de apă lunecă străzile • tenebră, ceață, noroi și pîn' la genunchi în creieri • pîclă presărată cu aur rătăcit • fantasme mecanice trudes trupeșe șirele de neștire • o mînă întrevăzută într-un ocean de ceață de penitenciar • zer de sîrmă ghimpată în aer • zelos la respirări • nedeslușit • zbătînd din zbaturi, dînd din cleiuri, noroiul disperat din ochi tîrăște cenușul • spre asfințit •

ochiul orb (36 sau 90)

mîl de amurg ca un animal scăldat în noroiul propriului sînge • pelicani de pelicanol în adîncul destrămărilor ca un nor pudrat cu neființă • printr-un singur cerc zdrențuit alunecă mai multe orizonturi, dispar mai multe dimensiuni • și dintr-o nișă martorul măsoară, bătînd tic-tac-ul, hărțile depresiei • mîna pururi mîntuită mînuie o manta cu labirinturi de oglinzi unde au fost încarcerate de saltimbancii dezorientării fragmentele privirii • saltimbancii au doar veșminte de aer și aripi • însă nicăiri, încă, n-au izbutit să invente centrul vreunui trup • doar un fum irespirabil, doar o morișcă de tășuri cu vid mai despart filfîirile spectrale ale miracolelor • ce nu-s decît o revărsare de fluturări, un dans al multiplicărilor învăluitoare peste dizolvările copacilor • *măyă* • dresurile dansurilor folclorice circumscriu cu jerbe noaptea unui romb • o învîrtire veșnic centripetă • o rostogolire sfîrtecînd cu stele căzătoare o implozie • cerc zdrențuit lent înghițînd în ramă corola de minuni a întunericului • și-atunci, atunci cum poate fi adevărat că martoru-o veghează din nișa lui supremă (vreun firmament spoit cu incolor de geam) • răsturnată-n sine privirea lui nu vede decît nimicul lui “a veghea” • iar necurmatei revărsări de zori nimeni nu-i poate lua, veghind-o, necontenita destrămare a îndoiei • căci doar o absență poartă-n nemurirea-i străinul • și ca o colină rostogolindu-se pe panta unui deal alunecă ochiul orb în orbirea de sine • nici o confirmare nu poate veni dinspre privire • și-adîncului de fibre nici o tăcere nu-i poate potoli răsucirea • scufundarea clopotului mut n-o poate destăinui propria lui tăcere • iar înăuntrul străinului nimic nu răzbate din încheștarea turnantelor rădăcini •

ochiul orb (37 sau 91)

negru • roșu • alb • privirea descompune ca un claxon înnegrit
îngerii anatomiei • vidul se dezbracă atomic ca un clown de
principiile cleiului și hîrtiei • matusalem nevăzut sau un
mastodont cu multiple petale e cercul acesta • creierul stă pe
cîmp ca un munte de ghiață • și ca-ntr-un poliedru se
dezghiață-n el curcubeu de abis • inima stă pe ocean • ca o ființă
uriașă din două aripi • ca o uriașă mască de zeu cu un ochi
ascuns • preschimbat în carne, îngerul îngheață în ochi
nepătruns de zbor • și invizibil ochiul rățăcește prin galeriile
cuvîntătoare ale inimii • adîncul vorbește însă și prin mai
oglundite lumini • ca o clepsidră în care s-a strîns ghem o aripă •
pe ea stau penele ca clapele anatomiei pentru bisturiul unui
pianist • și un jeg de umbră a picat de pe nimicul de la suprafață
• ca un zaț de cafea prigonit spre străfunduri de nelumină • el,
mai greu decît sine, ca un reziduu de rădăcină • căci pe ape s-a
așternut o înțelegere de nicăiri culeasă • o umbră de negînd pe-o
netezime foarte încet spartă de valuri • o umbră de nevînt
scufundată-ntr-o fără maluri • un fulg, o pană de încenușare pură
• pe-o neîntindere pre-gîndind a zgură • scufundîndu-se,
adîncindu-se, în somn trezindu-se • îngerul înecat cu fire de
păianjen în gură •

ochiul orb (38 sau 92)

oglinzile s-au acoperit cu pene de pîclă • oglinzile s-au scufundat într-un labirint fără glas ca o pană înghețînd în apa cenușiu-vălurită a lacului • adînci ca niște ciobani ciobiți • pulberi pubere pe frunze vărzoase și late • euri stinghere din stîngii și clape • deșeuri, deșerturi, odgoane cu plămîni • ogdoade scufundate în săptămîni • un ger al timpului • un rege al tîmplei și templului cu gura evazată • șnururi de mărgean pe la margini • epoleți cu găitan de găini • atîrnați de firma “la gáloșul tricolor” • galul, lagărul și poza au inventat aparatul de fotografiat • un fel de patrafir de celuloid verzuliu cu zgardă și cocardă • eul boit bătut în chipiu • de tînăra “tînără gardă” • oglinzi cu grinzi de spînzurat deja-cadavre • șpalturi în formol • limbi grijuliu conservate-n alcool • avortăneală tembelă-n fericiri de otravă și sticlă • curvăsăreală colilie cu colivă pe urticare și chiflă • “mușcă tăticle din pahar!” • fanta de fontă a arbrovortonului se vede zilnic la ziar • astfel că ne-ntrebam: • “ce fel de euri au peștii ce se mulțumesc, ca pe niște recolorate lopeți, să țină vîslele de aer în gură • ce fel de structură socială are oare marea unde toți stropii sînt sărați de egali • și duc în înverzire aceeași irepetabilă povară de cadavre de alge • cum oare vîntul se-nțelege cu valurile • cînd le stoarce de vinul furtunii • ca-ntr-o cramă năpădită de stropii deșucheți ai lui dionysos și de abur rece • cîte făuriri are aburul și ce fiare poartă între cer și pămînt • de pașii noroiului său cum se descarcă • și cum picătura de vin revărsată-n fierberea-i nu-și pierde gustul ci și-l sporește cu tăcere” • căci peștii se spoiesc cu adîncime • iar două valuri succesive inventează răbufnirea unei trecători • eul oceanului i-o nesfîrșire de măști scuturate, de vapoare pudrate, de pori, de vapori • ca un chip neutru • un abis de sfori colorate închipuie sperietoarea perversă a unui univers • funii truate cu

bîlciuri de fontă și fante sar în strîmtoare din mers • pun o lumînare pe-o bucată de moloz cumpărată de-a gata • a bisericii din ilustrata • pavilionului roșu chinez • urinez • apoi, la iveală scot fanta de fontă • 'ntorc fota • torn sare peste sare • maxilare, magnetofoane, megafoane • (totul e mare) • dejunu-i gata: • de-o parte fecale • de alta, urale • și la mijloc de demîncare • hei! dar unde mi-e pedestalul că trei culori mi-au și adus pe tavă capul și calul! •

ochiul orb (39 sau 93)

o dungă roșie oceanul acoperit cu umbre și cu gheață • se-adapă în triunghi de vîsle calul scăldat de varul primordialului mut • și pe copite stă ca o clepsidră muiată-n straie de mortăciuni • dezlipind de pe șira spinării din vatră numărătoarea inversă • tăciuni tăinuți în plămîni • de posibilitatea cu îngeri a focului la planele cu patru mîini • fără gînd se atinge cu apa ecoul demiurgului indistinct • el este-n tufișul de flăcări pre-oul întunecat și incipient • căci între prestabilire și cădere există un joc nedeslușit de durere • ca atingerea ciudată dintre piciorul absentului și neprivirea fără atingere a ochiului orb • ca diferența dintre izolare și privire • sunetul adunîndu-se ca o mărturie în căușul palmei • căci plutește în absența membrelor invalidul total al războiului total • ca o rătăcire de neant în vid cînd memoria e cutia goală a nereamintirii • mișcarea negîndului de oglindă atîrnă de neprivirea gîndului dezoglint • că-i unit cu negîndul nu-i pentru gînd durere mai mare • căci marea-i o scufundare unde pleoape se leagănă • adînc e capul în străfund • cu ochii închiși o muțenie e chipu-i • rădăcinile se leagănă mecanic prin undele privirii • straturi grele de pămînt viu ca mercurul, spinări, poveri, ochi îngropat în adîncuri secate • coji late de noroi • ca niște tălpi zmulse din preambulare • prunduri vrăjite, autogări, autocare • ochiul orb a orbit printre pachete, printre străine planete • năruit în scufundarea sa • ciudat gîfție mărunțel pe dealuri • urne, urne, umbre fără maluri • peste tot curge apa • de noianuri tulburi totul i-acoperit • ochiul orb zace absent pe-o margine de drum cu-n sandviș uriaș în gură • eternități fărîmițate, mînjite cu tăcere uscată • așteptări de piatră de lemn istovit • pietricelele acestea au fost cîndva stînci, stîncile poartă în adîncimea lor disperată un cuvînt, astăzi mut • între uriașele buze închise cuvintele s-au făcut bolovani • căci

bolovanii sînt cuvintele ce nu se mai pot vorbi • copaci ca locuințele goale ale unor muțenii • fantomatici, uitătorii leagănă șoapte, și scrișnete, și vorbe • ca niște obiecte ciudate, deformate de apăsarea lipsei de sens • neurmă de om • senzația prelungă a unei uitări se ridică dintre literele prundului ca un șarpe de apă • se cufundă vertical • uterul ca o grămadă subterană de mușchi așteaptă ca o gură deschisă sămînța vorbelor • ochiul orb își ascunde în ocean privirile, mănîncă sandvișul cu dintele care spune adevărul • o încremenire de lumină suge gerul greului ce se atîrnă de ea • luxurianță internă de toropire • lemnul a adormit în privire ca un prund mîngîiat de apă • capul omului se leagănă ca o plantă năzărită de nemișcarea apei • și totuși străină de adîncimea ei • cîteva culori rătăcite se îneacă în indecizia luminii • acum, că nimic, încă, poate n-a început • printre umbrele cîtorva sfîrșituri înserînd posibile • acum, cînd poate nu mai există somn în încenușările visului fără trezire • pe fundul căruia chipul cu ochii închiși se leagănă ca golul unei imagini nepictate cu vopseaua căzută •

ochiul orb (40 sau 94)

toate cuvintele-s în noi şi-n adîncul lor, ca un alfabet ascuns, tăcerea • cuvinte înguste, acoperite cu iarbă • o pictură şi-o piatră se leagănă în rîu • şi-n albia seacă presărată cu bolovani albi ca nişte vrăji curge paradisul • căci apa-noată-ntr-o electricitate verde cu ramuri • iar ceţurile pătrund în adîncimi înguste, prelungi ca nişte urme de hamuri • o şalupă bătrînă şi neagră se scufundă încet sub clopotele colinelor verzi • o meduză incoloră ca cristalul strălunecă prin pînzele obscure ale abisului căptuşit cu moliciune neagră • o gură invizibilă înghite în jeturi ca nişte lovituri de ciocan plutirea înecată a chipurilor cu care s-a spoit adîncul întocmai ca un oraş cu clovni • şi-o blană uriaşă de muţenii este codrul ca o inimă-ngustată • o revărsare uriaşă de cizme şi mănuşi şi mantale şi glugi de cauciuc • acoperă ca o negură scufundarea şi ca un mîl se depune ningînd înăuntrul scobiturilor de sticlă umplute cu formol, însîngerate cu iarbă • ninge cu mîl peste inima îngustă de pădure • speranţa - şi inima ca o scorbură verde cu cotloane roşii • o scobitură cu apă din jurul căreia s-a scos tot pămîntul • cauciucuri subţiri ca nişte vine întinse pe buzele de aer ale porumbeilor • porumb de nichel • clopote adînci ca nişte dealuri, meduze plutind ca nişte ghidoane cu maluri • o foarte mare simplitate arde sub ochi şi toată iarba nu-i decît un deşert din care s-a refugiat cuvîntul • mîini cu şase degete mîngîie absenţa elementelor instabile • soarele a obosit peste coarnele lui moise • tălpile calcă atent pe lepra translucidă • moartea-şi sprijină tîmplele în mîini fără mîini • copita a inventat noroiul, da, inutilitatea pasului • tristeţe de ce exişti • sau nu • peştii ca nişte zepelinuri uriaşe dorm de înec verde • noaptea s-a scurs în iarbă ca o minge de cîrpă • o inimă de gum-arabică • vreo cîteva muşte • sfori de noroi de nisip • aripi pe jumătate îngropate, mînjite de

mîzgă • ca niște ruine ale zborului • într-o buturugă dormitează
un sfîlf ca fructele de la piață-ntr-un moș coș • cărămida
criminală își unge mușchii cu unt de lemn • un puț • fîntîna
părăsită ce ciudat luminează scobind ca rădăcina unui maț de
plastic sub intersecția lui nicăieri • pleoape se închid, se închid,
se închid peste ochi de neant • cîinii au obosit de umbră peste
ecoul neantului treaz • numărul umblă în degete • tristețe de
abator • ochiul orb se scufundă • adumbrită de peștera privirii,
plină de pești tăcerea se face tot mai lungă •

ochiul orb (41 sau 95)

cioburi de cioban contemplă turme de fișii de grigorescu • un peisaj din ceva mereu freatic și mereu incomplet freamătă ca o undă • luna-i un ziar pe care a încremenit pictat cu tăcere marfarul • visul nenatural și totuși firesc a umplut de contradicții marea și harul • moliciune neagră ca o femeie în doliu • ca un fotoliu cu catifeaua zebată • praful orb, o dublă dîră de privire, umple cu formol drumul cloroformizat de țară • apa curge ca un incolor revărsat din nevăzut • ca o nepătrunsă ieșire în absență • cu aripi mari de îngeri căzînd din resfirații brontozauri • iarba e îngustă ca un culoar cu adîncimi de șarpe • unde în uriașe hîrdaie cu var jarul spoiește întunecimea cu noapte • o rădăcină rămuroasă, prelungă • și-a înfipt picioarele în rîu • ca o relație de incertitudine stăgînd între mai multe posibilități de disperare • e plin de o fluiditate mai groasă trecutul întunecat de pași ca o coborîre simultană pe două maluri • căci, într-adevăr, în bidimensionalitatea tulbure a aceluiași ocean ciudat de cîte ori se reflectă luna adîncindu-se-n privirile rătăcitoare • țarmul e diferența mării, valurile, urmele pașilor fără țarm • o pădurice rară ca de degete • împoieniri de prefabricate • firimituri de foame lipite de colțurile buzelor rătăcesc prin nimic încă • un mușuroi de memorie perforat de furnici de amnezie • galeriile acestea care mișună nu duc spre nici o reamintire • întocmai cum nu va auzi nicicînd urechea spartă în groapa de sînge a auzului ca o gelatină a surzeniei • din nou confuzia, haosul de nervi mărunți, descărcările verzui de electricitate coclită, spaima, dorința, o senzualitate naivă și grosolană de pulpe goale și halbe de bere • bezna chicotește dezlipită de chip, dezlipită de slip, dezlipită de aceste peisaje dizarmonice ale chipului uman • două trenuri circulă pe spiralele a două turnuri vecinic vecine,

separate numai de infinit, fără să se-atingă, fără să se-atingă • două trenuri merg în sens contrar • prin mecanismul unui ceas, fără să se-ajungă, fără să se-ajungă • timpul a instaurat peste tot tabuuri de eternitate • și degete ating trecutul vorbelor de plastilină ca un destin mitoman • un ciudat nerv al atingerii se ascunde în demolările pământului fără cuvinte • hârtoape, rîpe, prosoape, cîrpe • un mister al noroiului, o tragedie aparte parfumată a balegii și gunoiului • melancolie înstelată în sare a drojdiei cu lunecare • cerul ca o bucată de fier lipită cu clei de începuturile lipsei de ulei • cenușiul golaș al substanței stîngace ce nu e decît neîntîmplarea visului împlînat al neîntîmplării • ca și cum nu chiar ahile și nici chiar numai visul lui ar călători prin peisajul cu eșapament al broaștei țestoase • căci, ei da, în toată această înșelătoare unduire a stîngăciei magice • în toată această vrăjitoarească trîndăvie • nu zace pitit un *petit* paradox • o greutate mereu gravidă ca o nenaștere a uterului gol mînjit pe dinafară cu cox • prin care embrionii mișună zăpăciți în toate direcțiile tocînd la microfoane și palavre • pe cînd mitică călărește-un pește prin îmbulzeala pîntecoasă a cafenelei scufundate-n bere de noica iona •

ochiul orb (42 sau 96)

lungă peliculă de apă tăcută unsă cu durere ca un sandviș fără
pîine și unt • seamănă, seamănă, întunericul seamănă a întuneric
• simultan în mai multe puncte ale capitalei plîng cu lacrimi
incolore pete negre • amnistrate de valiza în care s-a pitit calul
mort • moartea calului mort e o doamnă în etate fără ochi •
ochiul orb i-ar spune dacă ar vorbi “privire părăsită” • doamna
aceasta e o apă plictisită unsă cu toate alifiile vidului • ca o
rochie de doliu spînzurînd pe-un umerăș cu craniu • ar face
dragoste dacă perforațiile n-ar gîdila-o așa straniu • s-a ascuns
de melci vechiul testament într-o băltoacă • o uriașă bucată de
fontă s-a lipit cu forța de frunze • și e de nențeles căderea-n
muchii a palmelor atîtor ventuze • aerul, apa, focul, pămîntul
sînt straturile unui lut multiplu cu patru labe de neființă plutind
în galoși pe tiberiada • ca o arheologie a scufundării topindu-și
alene în abisuri zăpada • un uriaș acvariu cu pești morți construit
din substanțele căderii cuvîntă mut din peisaje submarine • cu
peșteri unde încetiniți de goi înecații de sticlă spală în vid
sugrumări de morminte • o undă nedeslușită stăruie peste
umbrele stranii ale acestor adîncuri lunecător înecate ca diluarea
unui mort • miriade de mîini întunecate lasă să curgă de pe
muchia spațiului nocturnul saturn • saturn, nocturnul, aplecat
peste malurile spațiului, aruncîndu-și ca pe stele de sticlă ochii
în tăcerea laptelui de petrol • ca un ciudat animal de sînge rătăcit
în adîncul petei de lîngă drumeag • pervazului de negru stăpîn
străin • ca un cîine de silf cu o limbă de sulf în vîrfurile craniului •
o scufundare de petrol și gaze, de roluri și raze ca o uitare
gloduroasă de presiuni rătăcite • ca o ninsoare de țevi în adîncuri
rănite • nu mai e nimic între palma închisă și dintele pierdut în
inima de broască • scuturată ca o cheie franceză cu degetele
lipite de chelie • o undă nedeslușită de stîrv plutește peste poate •

un câine de sînge a traversat o vacă mai apoi și-nțîi o oaie pentru a se aciua-ntre glod și coaie • gold-glod • decupaje de muți aleargă prin pata de explozii foarte albe de pe moneda de piatră • ca un negativ fotografic dizolvînd pozitivul prenașterii • ca o noapte albă scăldată de o tăcere și mai albă într-o albă prezență a lipsei de cuvînt • un spectru de izolare doarme la fund ca-n punga unui deal întors • și ca niște submarine caracatițe rădăcinile afunde în elementul tăcerii de pămînt își lasă coroanele să curgă din visul lent al pămîntului în oceanul de aer • fantome diluate din tăcerea mortului • cuvintele picură ca niște stropi de acid în vertebrele împietririi algelor • o ghiară e uitarea unei rădăcini • atavismul plantei lipit de scufundările regnului animal • fantomele vegetațiilor înoată prin presiunile împietrite în mamifere • și ca un deget negativ se scoboară în sine fîntîna prin vidul păros al pămîntului cu pori • căci precum pietre se scufundă morții într-un abis cu uteri dezlipiți din marea mută 'n vreme ce asemeni unor obiecte infinit scobite cuvintele se-acoperă încet-încet de apă •

•

pete nevăzute răzbat prin tăcerea obiectelor scobite • ca înotul unor priviri scufundate din alte lumi • o puternică rădăcină-vizuină plutește printre lacrimi • ca brațele unor morți înotînd prin straturile groase sclipitoare de ceață • uriașe caracatițe adormite în sandvișul elementelor • pleavă de lavă, neoane de oase în mîlul noduros al mormintelor • asfalt de fum și cenușă • pași tăiați cu bricegul din care țîșnește frenetic și freatic vidul sîngelui nocturn • noaptea e un caz de decupare • tălpile tăiate cu atenție precum peștii un meticulos caz de scufundare • hamlet cîntărește-n radiografia palmei un craniu de cuvînt • tăcerea e sîngele unui schelet scurs alene în vînt •

•

praful crește străfos sub auzurile mersului • gingia unei ginecologii țin țiglele în tigrii hierofanți • tigrul întinde mîna • iepurele din antreu vopsește săptămîna în galben cu un leu • amnezie de linoleum, striații verzui cu scufundări bidimensionale • o mortăciune negricioasă diluată și cimentată e hrana năîngă și stîngă a ăstui vid • sufocări, înecări post-ambalate cu fard verzui • o dezgolire mecanică rătăcită-ntr-o mare de fum care nu-i • mare neagră și decolorată cu iz de gaz • noroi de topaz prin stomatologia asfaltului • scafandrul de tăcere surpă din auz schelălăiala sunetelor scufundate • căci adîncul incolor al oceanului e chiar înotătorul • gura de sticlă a înecatului • mitul mut al inundației din care ca un crab emerge stranie de umbra creierului și de nor • arca lui noe = turnul babel al glasului sporadic comun •

•

siluetele acestea de iarbă clară nu se mai mișcă decît cînd dispar între buze • ciudată ca înecarea e legănarea fiecărei meduze leneșe precum cristalul cuvîntului ce și-a pierdut oglinda • trenurile cad în abis cu un întuneric de vagoane amorțite spoindu-ne tinda • ca un dinozaur catoptric de cranii de cuvinte • ca un drum ce se-nneacă într-o lungă monotonie • ca o apă împînzind o cutie cufundată șiroind • ca niște geamuri uriașe-ncălțate-n galoși de banane • ca un nerv lent cînd noaptea e o tenebră de astrahane • căci un nerv nirvanic e noaptea, seara sărată a tenebrei • un nerv atent ca o peșteră • pești rătăciți cu rădăcini între dinți au adormit în labirintul sargaselor • o peșteră cu stalactite e peștele și-o moliciune îmblănită de străfund, oaia, acest ierbivor eminamente scufundat • alge străvezii sînt poienile și-adînci strădesimi străluminînd • codrii de bissulfat de

argint • străvechi străini sînt petele întunecatului verde • ca niște nervi gelatinoși și umezi multiplu înfipti în solul complicat al mai multor transparențe de vise • căci visele se apleacă unul spre altul și fără să se vadă se privesc în ochi • se adîncesc prin priviri ca două oceane confecționate de o oglindă • tenebra lungă și linsă ca o lanternă stinsă sau ca un efect cinematografic s-a nins fără zări • urcă prin țevi îngropate în trup straturi de valuri uriașe de amorteală, atracție și somn • înflorind peste fără zările craniului • topoare de torpoare se topesc într-o pădure de magneți • lumina se încheagă din nepătrundere în apa abisală • etanșă ca o pîclă de densitate netedă • cuvintele alcătuiesc peisaje stranii din sintaxa mortului diluat • înotînd prin străfundurile dense de sine ca prin posibilitățile rupestre ale unor nepictate marine • și-n toate direcțiile debordîndu-și nepătrunderea cu nepătrundere • ca un înotător din care ca niște plante leneșe și lente ar crește în straturi oceanele • ca un scafandru ce plutind firav în propriul său adînc ar lăsa să se reverse din sine întunecoase căi vegetale, drumuri străvezoase de creștere, algele nesfîrșite de-atingere ale unor curenți subcutanați, subcurențați, puhoiul mut al adîncurilor pirogravate ale simțurilor, ajungîndu-și tăcerea fără s-o ajungă • și fără să se ajungă vreodată în nemaifiind lunecînd • subnoptat așteptînd • picurul de pe fereastră ce nepătruns, necuprins, neascuns • lunecă, lunecă, lunecă... •

ochiul orb (43 sau 97)

ochiul orb ca o piatră despuiată s-a aşezat în bărgan • un os priveşte fix trotineta din vitrină • vîntul nu mai are memorie • se refugiază în zilele fără glorie ale unei forme cu decoraţii • un ciob de cioban s-a aşezat la taifas cu-n ciob de sticlă de bere sub un cioc de benzină cu pene • trei antene ca trei cruci veghează stafia condamnatului la televiziune • antenele sînt depozite cu pene de anomalii unde mai multe pătrund fără vreodată a ieşi • un iz de fantome invizibile fluorescente cu cranii • un cer diferit de neant • printre pămînturi mai stranii • un cer de fier-metal, fişii de aer, un ocean curgător de unde umplînd cu fante letale un acvariu • o formă a lipsei de memorie, apa • a lipsei de memorie pictate cu umbre • ca un acvariu cu peşti stratificaţi în peşterile din bumbuşti • într-o cămaşă albastră de dealuri suprapuse • agăţate de strană cu vechi imnuri hinduse • ca o scară transparentă cu treptele de ziar • antenele torc din unde un soi nou de cleştar • cu ramuri prelungi, subţiri şi obscure • arborescenţe fluide amortite-n haşuri de pădure • populate de uterul multiplicat al monştrilor cu unghii de păr ambalat • stigmatele stafielnice cu recul ale întunericului degresat de herr kul • astfel, senzaţia este ceaţa unei alergări neizbutite în care sîntem scufundaţi • urcarea desfăcîndu-se-n şuviţe rare, cu groaza pictată pe spinare • anxietate care se multiplică, profund prelungindu-şi neputinţa-n peliculă • ca o evadare filmată cu încetinitorul de paralizia onirică a zborurilor dezhidratate • de umbra fluierului lui birică • cînd privirea din aripa păsării îşi încearcă uşorul pe de-a-ncetul strecurîndu-şi prudentă piciorul • asfixia delirează orizontal • fabrica de ascensoare a instalat lifturi de clor în colibă • căci o putrefacţie a întunericului este ghiara, chitara • şi-un spectru al beznei diluate monstrul de terebentină • înnegurări decolorate se plimbă cu tramvaiul pe

scara de serviciu a abisului calcaros • care e diferența: • căderea e un nor cârpos zdrențuit • fulgerul o fractură a luminii întrerupte • somnul, un spital de boli nervoase • veghea, calciu sandoz pentru oase • ochiu-i plodul de presiune zămislit de străfundul apei • iar privirea-i însăși apa • ca de o lumină latentă străbătută de presiunea ei • o densitate diluată e privirea • și o oceanitate hiperdensă ochiul scufundat în ea • privirea mută-i o torpoare a torporii adîncă-n ochiul treaz • iar că picioarele umblă pe ape ce-i de mirare cînd visul umblă pe somn • un om tăcut s-a așezat pe un nor în putrefacție • un peisaj de toamne pînă în străfund ninge cu veșted aerul în pantă, noroiul sau noaptea • căci a umezi o bucată de tină înseamnă a o umple-n ascuns cu lumină • în amurgul anului orfeu se scufundă prin banchizele de lentile • un pervaz a înghețat cu o mînă tăiată prin care se scurge schița zenitului • o enormă economie de grafit înoată prin mare • cîteva pete de culori spicuiesc înserarea ca pe un lan visînd a himere și himen • șerprii au transformat grădina-n vagin ca o iarnă a edenului • himeneic, himeric, edenic edom edomit • cîtiva stropi de sînge au curățat cu roșu mormanul sec de lut galben și totuși n-a fost o crimă • futați-le fără să le uicideți, căci sînt născute moarte, spus-a-n tăcere profetul • uitînd, desuetul, că profeții și femeile nu diferă decît după sferă • recent s-a anunțat la radio cum că bordelul înființat-a o catedră de istoria religiilor • îmi amintesc de noaptea cu sîrme cînd te-am violat pe un șantier de construcții • pămîntul scormonit ca o coajă de banană nu se distingea decît prin becul pe-atunci electric de noroiul nopții • carcera ți-era ca o bucată de clei de care voiai să lipești luna • o mulțime de broaște țestoase închipuiau tot atîtea paralele fără infinit • dorința te transformase într-un bolovan cu fese de plăcere anorganică • și-n chipul cel mai oribil, ridicol și straniu stelele îmi caricaturizau orgasmul • te-am avut pentru că niciodată nu fusesem mai departe de tine • și meditam la un fel de imponderabilitate letargică scufundîndu-mă de parcă aș fi

fost somnul propriului meu schelet • umbra de sus a mitului de jos • și ca o antenă scufundată în unde vizuale și sonore • mîncam spaghetti pe acoperiș în ploaia numai beatitudine •

•

orbul e orbita obscurului • mă plimbam ca un rechin între cele patru oglinzi ale niciunui perete fără să-nțeleg de ce nu eram mai singur • un cap de mangal lătra fără bust cantonierul cantonierului • uriașele dezordini și revărsări de antene agățate-n șiroaie de fericirea blocurilor umpleau lent acvariul viziunii viziunii ca un hibrid fantastic și păduros de libelule și frînghii de rufe de siguranță • frigul funcționa ca un uscător teleghidat • un coșar cu un laser în mînă se distra incendiind cu grijă automobilele miliției • ce mai rămăsese din oraș dispărea ca un pepsi din care a ieșit tot acidul dincolo de o anumită oră • ce mai rămăsese din oameni nu se plimba cu gura cusută ca o cicatrice veche bîntuită de reîncarnarea abuzivă a ex-gangsterilor din chicao • convertiți la istoria religiilor de mircea eliade • un pieton era un marțian, doi pietoni veneau din pluton • falsul falus cranian al limuzinelor nu mai profana, din fericire, ca o paradă a pompelor funebre, chiștocurile străzilor “micului paris” • țigările se plimbau c-o gaură-n cap despre care nu aflaseră încă nimica, mai mult dinadins • nimic nu mai mergea, nici măcar pe bani • bătrînii rătăciți prin frigidere își chestionau retroactiv complexul lui oedip • neantul docil al democrației își exersa zelul la sînul generos al tiraniei înțelepte • stranie beție de sado-masochism multilateral • nici un soclu nu era absent de la vizitarea expoziției de statuete • în descurajarea generală numai poezii își mai găseau oarecum alinarea în absurdul meseriei lor • însă desigur mult mai calm profetizau prostituatele și bețivii • mă amuzam scormonind eşapamentele sentimentelor mele rătăcite ca niște pești pre-diluvieni • crimă,

în vastele viscere ale dictaturii tu ești la adăpost ca o inscripție pe o stîncă • întocmai ca o frescă pictată pe o conservă • cîinii aleargă, fugărind cu boturi ascuțite vîrful nopții • ca dezlănțuirea prăfoasă a instinctelor sublunare prin coridoarele reverberante ale rîsului • lipicioasă e noaptea • iar aerul rece șuieră pătrunzînd în corzi prin viteza umedă a boturilor îngustate de rîs • pînă se trezește iar arzînd mercurul roșu al infernurilor interioare • umbrele cavernei mișcătoare rotindu-se incendiază rarii copaci • apoi dispar, și rîsul le urmărește ca o mască adînc dezvăluită de tot ce le-a învăluit • da, infinitul e un drum prăfos de țară, adesea umed și noroios, acoperit de cuie ruginite, presărat de balegi, bîntuit de lungi tăceri scăldate-n duhuri • ca un craniu montat în șuruburi pe lătratul unui cîine • pe lîngă cîte un bloc în construcție cu ascensoarele scoase la răcoare afară îmi strecuram printre dinți cuțitul tăios al limbii mai saturnian decît melancoliile rîmătoare ale lui rîmaru • măsurînd afinitatea malvină dintre lautréamont și kierkegaard • bráhman-bythós • abisul își înmoaie unghiile nocturne în creștetul capului meu ca un ochi vertical • extras de o zvîrlire a privirii afară din orbită • ca un schelet șivait ce-și exersează dansul în vidul ca o privire de degete al muțeniei și sclipirii lui • adormeam precum un uriaș corb scarabeos între cele două raze ale lunii, ambele invizibile • ca două fisuri perfect rotunde ce nu se suprapun decît în mine • astfel se sfidează doar față-n față dubla enigmă a unei oglinzi reflectate de un manechin • ca o caracatiță silvestră răscolită pînă-n adînc de pădurea de fantome albastre • a algelor prelungi de artere și vene • acoperite de straturile acvatiche mai transparente ca aerul • ale oceanului dezhidratat • “oraș teatral cu crimele insignifiante ca praful” • îmi spuneam între două lîntolii cu stemă • cumpărînd doi litri de sînge pe-o sticlă goală de pepsi cola • scufundat într-o precaritate în care în somn totul era permis • și asasinînd tot atîtea violuri ca un grănicer străjuind

prosperitatea gropii comune la frontiera mișcătoare de sîrmă
ghimpată a zilei și-a nopții •

•

ca un saltimbanc studiam în laborioase salturi frica acestor
oameni umbroși și tăcuți ce-i lipea cu o reticență morocănoasă
de sceptrul tiranului ca pe-o țărancă de-un stejar o torențială de
fulgere • intram frecvent între două oglinzi fără să găsesc nici o
coerență în asta • și nu-mi aduceau decît o tenace dezamăgire
respirările roșului vertical • citisem cîndva cu un nesaț distant
necuvintele poetului-furculiță • laudele din sfera ouălor vopsite
ale acestor aripi încă pictate cu paradis fosil folosite exclusiv la
alungarea muștelor din perspectiva hipo-dorsală a
simplegadelor turmei • și admiram sincer această profunzime
ocazională a surîsurilor de curte în care masca rubicondă a
farsorului era alibiul criptic al îngerului nebun • neantul unei
secunde mînjite de schima blîndeții, de parcă ipocrizia n-ar fi
fost altceva decît summa cum laude a compasiunii premiului
nobel • îl întîlnisem de două ori în două lumi imperceptibil
distincte pe melancolicul, algebricul, alfabetul poet-furculiță •
într-o lume îi strînsesem abulic mîna în vreme ce-și storcea o
încruntare din ironia lui somnoroasă de abis incorigibil
incognito • pe cellalt tărîm îi strînsesem aroganța bipedă și
eclatantă - cămașă albă de zboruri de mătase de parașută,
pantaloni crem, genul geamătului obnubilat - în menghinea
vetero-testamentară a unui bloc de vid • și ca-ntr-o *unio mystica*
dispărusem temporar unul într-altul în neantul trezirii unei
secunde decolorate la negru • însă, vai, era tot
redactor-șef-adjunct la românia literară • și cînd mă zări de pe
mersu-i pe trepiede cu suspensie mă întrebă doar cu uimirea
unui impiegat general al sălilor de așteptare • “cine ești tu?” •
“filosofia de care te temi!” • sosi ca o furculiță răspunsul în

obrazul poetului furculiță care se dispăru stupetăcut • astfel îmi întindeam narcisic, negativist și plictisit ubicuitatea printre fregatele flegmatice ale lipsei de somn • nimic nu era permis, ba chiar am putea spune de nu ne-ar opri prudența că totul era interzis • respectiv admisibil în anumite limite • e drept, conștiințele nu se mai vindeau ci semi-preparate se asamblau direct din prefabricate • nimic nu se cumpăra, nici pe bani, dar cu puțină știință puteai găsi absolut totul pe-o anume proporție de lipsă de conștiință • și-n mod paradoxal • pînă și ședințele de partid se reduceau la o formă spoită de erotism • ploios și mărunț • ca o fostă stropitoare uitată lîngă o fostă stație de benzină •

•

mă așezasem în jurul unui sicriu din mai multe direcții • fără să mă mai fiu • ca o masă de disecții măritată cu sîngele ei bisturiu • încercam, din rămășițele rămăiate ale pariului • să dau un sens organigrameiperate cu furunculi și țepi a pustiiului • decupînd dintr-un deget majuscul cu unghia neprihănită • pe-ndelete • stafia lui dezvirginată cu poliedre și pete • intrasem, absent, cu un deget în oglindă, sau ieșisem, eventual din ea, fără el • nu eram poet decît cu acest degețel • sau plecînd de la el • plăsmuisem din jegul unghiilor un cățel pudrat cu lătrat • plictisit îmi studiam falsul lemn în care singurătatea dedublează natura • scufundat ca o ceapă în peisajul de apă • cineva murise cu siguranță în scrumiera de la etajul 11 al blocului turn • gelatina și găleata timpului de scufundare cu săpun înghețat pe piatră • căci derizoriul e unealta preferată a crimei și rimei din frigoriferele cu gheață congelată • și profunzimea hidoasă e așteptarea perfectă care cosește iarba crudă de-acasă • încercam să rescru cu cerneluri mai îndeaproape de vid jurnalul seducătorului • încercam să rescru vidul în abisul fără groază al clorului • încercam să rescru • vidul se făcuse în jurul peniței

sicriu şi mă contempla • cu ochii cenuşii şi reci ai întâmplării ce refuza a se-ntîmpla • exact • în transparenţa ferestrelor desfrunzite • aerul camerei mele era o specie masivă de geam • sîngele-mi ţîşnea à gros bouillons din coarne şi din copite • iară spre seară • spectre cu sceptre din umbra obscură din nară • mă masturbam • îngheţam ca labirintul degenerat al unui calorifer în care degeraseră şobolanii ultimelor *ultrasentimente* • sentimentele degeraseră ca o cameră vidă a cărnii degenerate • taciturnă, roaba abatorului rotea degresarea cu rabat a gării aerostatului • viciul reflectează bine în frig • frigul în tăcerea lui imensă ca un uriaş automobil negru unde o lumină roşie developează filmul abisului fotografiat • ca cinematograful pornografiei de groază unde fantomele sînt diferenţa dintre finit şi infinit • căci la umbra de degerare şi degenerare a tiranului profesionist, sadicul amator îşi locuieşte cu mult optimism păienjenişul • în solitudinea asfaltată a nopţii nocturnul e un torţionar emerit • ca un nerv singur la plimbare prin bestialitatea de granit • scufundat în posibil • sumbru ca un nerv uriaş într-o cuşcă de sticlă îmi întindeam ghearele de metal prin noaptea de carne • vampirizînd în tăcere vidul abia colorat • curentat de beţia unui sadism fără victime • ca o arteră în care sîngele s-a preschimbat în absenţa epurată a golului său mobil • mă adăposteam pe după un bloc ca un şarpe pitit după vreun ciot de stîncă • vînînd imploziv ca un spirit al frigului • imprudenţa vreunei fete cu chibrituri dar fără 5 bani • înţelegeam atunci, cu fruntea ca o caroserie decolorată lipită de doliul vreunui gînd alb, că nici o profunzime nu ascunde viciul alta decît invidia • ca o injecţie cu identitate pentru uzul apei • ca o lungă injecţie cu somn pentru uzul focului • ca o dublă capcană în care ce nu se stinge şi ce nu sfîrşie • deschide prieteneşte zăvorul într-o noapte cu riie • nu, nu era prea multă bestialitate în nopţile acelea lungi cu bucăţi mari de carton, cu bucăţi de ţevi, cu gropi maronii cu sîrme sîngerîndu-şi seros rugina roşietică printre pisici, şobolani

și câini • gura se deschidea întunecat de-necet ca o ușă dintr-un film de hitchcock • un scarabeu mare se urca pe țeava caloriferului ca un zeu al tăcerii pe zidul unui labirint • “un foc vă rog” • ascunzînd între dinți un pistol cu gloanțe oarbe în care se pitise o mitralieră • o tresărire • un zvîcnet al pantofului • un semn scurt de aprobare cu roșul dezvirginat din țigare • trăgeam adînc din ea ca dintr-un strop imponderabil de sînge • mascîndu-mi în noapte aripile negre • o conversație, o invitație la restaurantul de vizavi • zău, ce-aveau toate astea de-a face cu marchizul de sade • de ce a chibzui, a aștepta, a dori chiar ascunde o cruzime dorită, așteptată, chibzuită de un întuneric cu strop roșu • de-un întuneric care zace-n întuneric, care zace-ntr-un strop roșu, care chibzuiește, așteaptă, dorește - ce? •

•

seducția, cred, este renunțare, detașare • renunțarea, detașarea care continuă *să aștepte* • seducția e o groapă adîncă, o fîntînă în stîncă • o simplitate în care s-a vîrît, ca un șarpe c-o uriașă glugă neagră-ntr-o scorbură, plictiseala • ca o scobitură deja nesfîrșită ce nesfîrșit se scobește singură • ca, scobit, mereu altul să-i cadă • un vid ce se tînjește capcană pentru că-n pereți și-a istovit speranța • vidul • amețeala seducătorului • șarpele, pana și avortonul • peruca pudrată a semaforului • tăcerea scobită scobindu-se • seducătorul poartă un uter în inimă • imens, mai adînc decît inima • seducătorul e un uter uriaș de mărime omenească, văluit în piele • văluit, mascat ca un *masque* de toate cellalte aparențe, de toate cellalte chintesențe • ca o cămașă de avortoni în noaptea tutelară • măști cu clavicule și clavecin • răul, poate, da, nu e decît un astfel de uter înveșmîntat ca-ntr-o piele în toată tăcerea tărcată a trupului • seducătorul este marea îndoială c-ar mai fi altul sălășluind în marea îndoială c-ar mai fi cineva • o mare îndoială într-o mare îndoială se desdoie • un

uter de vid cu relația de incertitudine a vidului ca embrion • o
sîngerare perpetuă a unei singure răni în care ca-ntr-un punct
dispare lumea scufundată-ntr-un vîrf de creion • un abis atît de
plin de plin de sînge că nu se mai străvede nici o urmă de roșu •
cînd nu mai e **nimic-altul** e o ipoteză c-ai mai fi • cînd nu mai e
nimeni despre nimeni numai ulise mai poate vorbi • luxuriant ca
harun-al-rașid pitit într-o carte poștală cu zgîrie-norii scufundați
în lăcuială • coborîm somnolent treptele unei limbi de pastă și
dinți prinsă-n pionezele volatile ale plictiselii de iască • liniile
palmei căutau printre străzile nostalgice și alexandrine ale
oceanului un smarald cu variabile • crocodilul e un poliedru • o
dungă indecisă își zburlea blana nestemată de pești • linii
imobile paralizate ca holbarea unui țărîm • un ochi păstos
naufragiat printre cubulețe de supă de pe cînd juca table regina
din saba • fast jegos de prinț spelcit cu speluncă • speculum
spilcuit de jar janghinos cu mititei și cu șuncă • cu o decolorare
de negru de clovn pictam între dinți de dantele nimfa stafidă ca
schela cu treapta subtilă perfidă a satirului sceptru scindat înde
oul bonzului de bronz și de somn •

•

adînc poliedru săpat sub cutele gurii de ura cu sticlă • noaptea
înoată sub geam cu zăcămintele de tăceri și umbre • coagulate
depărtări în adîncul înorat al pustiului risipesc nimenunea în
nemamurg • dorm păsările ca stîlpii vespasieni nămoltoșite în
lespezile scorburoase ale bătrînului urg • soarele nocturn al
cuvîntului se scufundă tot mai înde-adînc, nici la stînga nici la
dreapta, tot mai înde-adînc, ca o pietricică desprinsă din
numărătoarea firmelor de nisip înde gura picurată cu presiuni a
miriadelor de atmosfere, a miliardelor de găuri și sfere • zidul
berlinului i-o ruină de somn din cercurile înfometate • și goale
ale runelor • rotocoale de priviri prin fumul metalic al apei

rostogolesc creștetele letargice ca niște semafoare scufundate •
degetele zodierului pipăie precaut seiful sarcastic al frunții •
jupuind sînii rinichilor vizigoți ai fecioarelor cu vagine
verdimarine •

•

căci răul nu e decît o metaforă cu o bucată de sticlă încapsulată
într-un pseudo-aforism • se plimbă cuvintele cu pași prin cameră
și aripi de avion sudate de călcîiele de hîrtie • moartea de aur a
gîndului fabrică inconinuu tămîie • în torpoarea furnalului de
deasupra scăderii subterane a scalpului • o ciozvîrtă de ochi
ciulește urechile pe-un ciot de craniu • angoasa adie printre
taurii neantului de onix • asfaltul inventează cu ploaia un stix
sub ghețurile fără lămpi ale horcăitului și hîrtiei • o irealitate
scufundată își povestește complezența • straturi de noapte, lungi
pachete de apă adună cu tăcerea sacrificatorului absența unei
amorțiri fără leac • somnul învăluie ochii în presiunea cu templu
a întîii goliri • înneccările au adormit cu un fel de mirare între
transparenta amidonată a uitării și gulerul cu disperare • fâlcile
mai susțin anevoie tăcerea • în mormoneala mormolocită a bălții
veninului nenăscuții înnecați pescuiesc virgule strălucind de
puncte negre • ca niște resorturi pulsînd unsuroase somnul
naturii fără milă nemurire sau timp ale abisului din înserările
fără oase •

•

căci foamea e bezna amurgind peste neînsorirea lipsei de
contact • ca o portocală mecanică pe-o buturugă cu muchiile de
cobalt • amnezia clocotește însingurată-n cîmpie • ca un bizar
spital de nori și noroi cu incendii de poleială printre bolile de
hîrtie • ca un cap de metal inventat de așteptare • tîrînd după sine

din nesine șurubul labirintului uimit al picioarelor cu amputare • evaporându-mă criptic ca un val volatil • rezumam: • troleibuze, camioane, cantine, ventuze, camere mortuare cu rexona, mâini mînuit mînuite, mană de bere, zaț de vin, deșeuri lihnite unse cu miere, unt de castraveți, blacheuri, venin, voracitatea mereu plată a frunzelor ca un întuneric venos îngropat între cartilaje și pleoape, coborînd treptele ochiului ca un decupaj de singurătate într-un montaj de tăcere • foamea ca o șiroire danaidică a unui centru inezisabil • foamea, revărsîndu-se ca nebunia de goale tăceri, ca agonia inundîndu-se de absențe • căci o tenacitate feroce înnoată în disperarea unui copil • cu degetuțele din secunde de pleoape • și nici un ochi nu mai ascunde timpul sub pîlpîitul privirii • bolovani nespun de grei îmi îndoaie fâlcile cu tăcere • și somnul îmi mînjește cu presiuni negre gîndul suprimat • o tarabă mare de piață grea de tot golul, ciudată înfometare a legumelor putrezite, vidul amărui al măruntaielor amorțite de tăcerea fără foame a foamei de demult • înecate într-o substanță incolăcită, volatilă, subliminală, într-un ciudat miros lunecător și disperat ca decolorarea unei masticății absente • da, foamea ca un culoar rînced și tern, ca un drum la zid al cutiilor de chibrituri • foamea ca o copilărie a răului, ca un ciudat gust al pre-libertății ultimelor umbre • foamea ca singurătatea, ca tăcerea, ca un lung labirint bobinat în care nu s-a rătăcit decît nimeni • ca un labirint absolut gol devorîndu-și încet-încet pereții • drumul la zid al zidului la drum • cenușa solitară distantă de diamant • o tenebroasă solitudine ce din absente alcooluri își inventă noi monștri • frigul, o da, nu e decît golirea secundă a acestei așteptări, a acestei impregnări tîrîndu-și alene lipsa de substanță • ca o scorbură golită cu pompa de tăcerea ei • astfel, frigul nu e decît foamea ascuțită • senzualitatea calculată a răului adolescent • zațul de tășuri al răului • căci cîte calități ale vidului are răul în maturitatea lui • pămînt spoit cu cloroform • fantome de terebentină • ca aripa

meșteșugit pictată a avionului în care se vinde țuică • foamea și frigul, două stranii distilări ale alcoolului, și somnul sieși beat • vidul, ca un miros fără nări, ca un gust fără limbă, ca un pipăit taninos fără piele, ca un labirint fără culoare • nu-i asta plenitudinea • când totul lipsește e suficient ca tu însuși lipsind totul să se găsească • astfel se deconstruiește abisul răului ca un timp mereu incert în scurgerea-i totuși identică ce nu ajunge niciodată la bine • căci răul de la bine ceva mereu mai rău are de învățat • așa cum creionul sapă în chipul palid al hîrtiei doar umbre de găuri • așa cum ghicitorul a dibuit din depărtări rădăcini în străfundul cu vise și buturugi al pene-lopei săpate cu pene-n năzania craniului dezbrăcat •

•

somnambulism funambulesc al măștilor fachirice, noaptea, când felii de neant abia locuibile, când un pustiu de miraje cu fîntîni ilizibile, când o oglindă fără imagini posibile • sfîntul dionysos își ține capul în gură • stăm pe un pilastru de gheață • sîntem pentru noi înșine un timp închegat • fotoliul pe roțile repetă miromecanic aceeași propoziție în microfonul unui revolver • măruntaiele de fum ale scufundărilor în apa incertă ca metalul • siluete întunecate, înecate, fantomele deșertului locuind fantomele clădirilor într-o halucinație mai îngustă decît canalul • “gropar amar de ce plîngi” • buzele ce neființă ating când de neant se-nfioară • cu cît excitația sexuală-i mai mare pe-atît ca pe-o pîngărire privirea resimte asfaltul ce-l povestește nopții • măcelarul de buturugi adoarme de durere în sîngele străzilor • fratele lipitorii dezlipește cu dezinvoltură dungile televizoarelor, are mania obsesivă a vocalizelor și ecranelor • noaptea iese de sub capota automobilului cu eșapament fără supapă • apă abisală reumatică, spondiloză a vidului, silicoză eminentă a deșertăciunii • plămîni împietriți în decor • anatomia

cu carne și cor • geologia apei golite • mediu acustic pentru
copite • morții cară-n sacoșe de piață hoiturile murite fără
dimineată • “pîine sau lapte pe morți îi îmbie” • hrana-i un viciu
cu singurătate, se știe •

•

astfel se istovi de chemare secara • nicăieri nici un drum, nici o
pîrtie seara • levitația desfășoară din uimire vidul • inițierea
nocturnă e povestea unui îndemn cînd asfaltul e un pavaj din
aripi de avion • blocul noros e un gînd somnolînd în beton • “i-o
ciudată deșuchiere de aur firav în plod • ochiul orb,
Tatăl-nostru-noi-înșine, uterosul rapsod” • merg prin noaptea de
gheață cu testicule grele de timp • printr-o oglindă se plimbă
spațiul • peisajul e povestea unei desfășurări • căci carnea
noastră secretă e gheața coruptă a spiritului • o neliniște naivă în
mișcare secretă nemărginirea spațiului, într-atît “a pluti” e doar
masca lui “a fi fix” • vidul în care ne înșurubăm ca-ntr-o
supurație • monstrul enorm, dezagregat și melancolic al unui
nou orizont • ciudată linie ondulată a fundalului • gustul amar cu
labe al scorburii în care ridata scoarță suptă de asceză,
fierbințele și asprime • își proiectează lava abstractă ca pe o
nouă pictură tactilă de densitate și profunzime • căci coaja
golului se regăsește în întunecime ca-ntr-o sămînță cu multe
guri și chipuri, scufundată-n pînzele din mare • căci o
îndelungată adîncire sapă noaptea sub lîncedele învelișuri • ca o
maggă închipuită de-o veghe ciclopică de-aripi frînte din
deșertul cu tentacule și-acoperișuri ale coridorului unde, printre
hipnoze scufundat, soarele s-a fost tăiat în felii • pasta neagră ca
o asonanță, gheața neagră ca un sunet nocturn din cristale negre
• adevărul e un monstru ofidian cu mîlul răsucit • o apocalipsă a
țesteii țestosului sclipind la zenit • ecuator nocturn căptușit cu
cioburi • oglinzi dezoglindite într-o salcie de cădere • izolările

tăcerii au ceva subit și sumbru, pîrîitor • zeul contorsionat, indistinct și palid a pictat cochilia evanescentă a nimicului, înșelarea, îngîndurarea unui orizont • clovni cu uriașe tancuri de labe, brontozauri ortografici, trezire submarină solzoasă a uitării, a durerii • așteptările sînt niște embrioni nevăzuți succedîndu-se-n invizibil • ca enormele coliere de larve ale subteranelor cu sîni • șarpele subcutanat acoperit cu reliefuri și hărți, ca o apă de cozi cu guri și peșteri • șarpele subcutanat ca subcarpații de pleoape ai dealurilor din straturile olfactive de priviri • ascultă urmele ascunse ale decolorării silabelor ca o gamă secretă a trecutului citit de viitor • ca o acuarelă de fracții cu antenă precum pianul, această invenție chilioasă a frustrării mirosului machetat de vid, e statuaria ei • ce melancolic se încolăcește dragonul monstruos și strălucitor ca o febră abisală iradiind de frisoane • cînd dizolvat în textura de orizonturi și distanțe, peisajul vidului ofidian • codul concret ce ne subminează-n discuție • mai este doar un vis al semnelui ca subconștientul unei emulsii de note prin insonoritatea moleculară a căruia căderea și urcușul, ca și nașterea sau moartea, sînt efectiv posibile, poate pentru nimeni • căci șarpele profund al vidului e o hartă a somnului în care veghea povîrnită de vise își scufundă cu tristețe pasul dezvăluind sub trepte pragul, acest mîner al ajungerii • un profil al cuvîntului se desprinde din disparență spre zări de neant • ca figura vizibilă a temeiului mărturisit de căutare, a realului vegheat de adevărul pe care dezvelindu-l în fumul fantomatic al zorilor, îl acoperă cu adînc • căci relieful acesta ondulat ca un străfund e taina de proiecții și chemări a cuvîntului dispersat în tăcerea populată de absența străinelor suspendări • aici se termină schița maleficului cu posibilități pe puncte • studiul idealizat al abisului cu variante și ipostaze al răului •

• • • • •

ochiul orb (44 sau 98)

Eu vin din țara unde autohton e doar Orfeu • străin, am aruncat
noi umbre și valuri peste numere și tăceri • am scufundat sub
palme fîntîni • cu mâini întinse chemat-am haosul de sub rană •
cu părul și cu fruntea am atins poteci lichide ca o cană • sărutat
de mine sunetul se surpă în deal • preschimbătoare străfunduri,
oceanul începe-n adîncul unei guri cu buzele încă strînse • peisaj
lunar înverzit ca jocul cu fundalul lichid al cuvintelor
scufundate și ninse • un sărut adînc plonjează-n abis • undele
tăcerii sînt sfoara uterină pierdută de embrionul din vis • oul orb
doarme pe cărare pe cînd văile sînt valuri de buze • turme
ciudate ca norii adînc de albi dintr-un cer de ventuze exersează
proverbe cu capul plecat • cît de straniu-și lunecă marea
străfundul și valul, cînd, urcînd dealul, mă rătăcesc în pădure • și
cum stau ca niște ouă cu coaja fără privire ochii cu aura morții în
strădesimea materiei • cînd sfătos-înțelepțește moș infernul
scoate din scoică, de sămînță, paralogismul nesfîrșit al periei •

ochiul orb (45 sau 99)

- Ersatz -

.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
.	.	.	.	.	.	.	.	.	.

(exeunt)

Triptic 3

tireziada sau parada mode(le)lor

lui Aum - zorii în deschis

În fine, se povestește despre chipul în care privirea începu a se prevesti și cum din nesine spre sine urcând se istorisi pe mai multe voci, neantul în profet preschimbând și profetul în neant.
nautorul

mîlul trezirii tulbure și umed ca întoarcerea unui martor orb • subterana se mușcă de coadă despletindu-și privirile deasupra apei hipnotizate • subiacență, larvă prelungă a neantului, ambalaj subteran al reflexivității perplexe • refuzul, apoi vidul, apoi îndoiala • hecate străbate cu noapte vălul, abisul sau apa • rădăcina sau retina, o rutină a privirii, o rășină a rușinii și tactului • o atingere contractilă s-a întors nedumerită în melcul din nemaivid • cine vede vizuina asta, scara asta • întoarcerea a coordonat apa, nedumerirea, frigul • golul aflînd că e gol, loc și nămol • o infirmitate e o nedumerire a gestului făcută trup • scobitura lihnită, lacuna cu luna, anul, alunul și nula • sedimentația vidului se tîrăște nălucind frigul depourilor părăsite ca o pijama din care s-au decupat tramvaie • prăpastia țîșnește tunelul rănii în dreptul nării în suspensie a botului hidrofil • miros de miere, fir de fier de fiere • prolixitatea orbitelor orbirii • animalul politropomorf al vidului • pădurice goală, tu ești o tactică tactilă a unor mari strategii așezați la masă sub aisberguri • cristalinele fisuri ale neantului cîntă nelemnul nemuric al tulpinilor tale • mirarea visătoare înaltă priviri *ex nihilo* • destăinuirea e o larvă albastră incoloră de toate culorile • căci ea se povestește cu nămol, subiacența, în techirghioul tăcerii ei zăcînd • și visului răbdător i se destăinuiește • din taina ce dez-văluindu-se se scufundă ia naștere ea, întru străfund zăcătoarea • cu trupul ca marea și ura ca sarea • zațul și ersatzul unui nou soi de pălărie la modă printre năluci • verde tulbure în straturi ca o privire-ngroșată • iată, da, maturația onirocritică • adîncă oprire a submersiei un înăuntru deschide reîntoarcerii ca un clopot de melancolie în care cazi • clătînîndu-mă în gelatina ochiului mă rostogolesc pe un tobogan din munți de pietre lustruite • ceasurile se visează lespezi • iarna reînvie ninsorile din străfund • soarele scoate capul din unghia de neîființă a oceanului • se evaporă dintre fire de păr ca un înec suspendat •

aburul se dă după măști • neantul cu căști cască pudrat • în mlaștina albastră și astră a inimilor de ficat și de fum • cocoșe de sacose plimbă bengal • chipuri cu porți străpunse de morți • din care alene iese culoarea • buturuga poartă duhoarea securii pictate cu zăvoare • de securistul cu epoleții în colți • oh, iar, iar au mai strivit câțiva oameni ajutoarele umanitare • subdiluvian curge danubiul nubianului vărut cu fantome • geotumoarea geofagului focalizează foarte fontanela nădragului • ...născut neant, trimis în lume să mor... •

•

subiacența se întoarce și astfel se trezește din asfalturile somnului • mirată își mușcă metempsihoza ca pe o coadă de paradox • martorul și-a încâlcit privirea în fibrele fisurate ale mîlului cu abis • apele trag cu ochiul prin fracțiile pașilor • au înghețat de frigurile adîncului mîinile pădurii cu zecimale • reticența a inventat vidul mirîndu-se • un ochi scorbutos s-a ridicat dintre ape cu gura plină de tămîie tulbure ca aurul • lespedea începutului și-a coperit cu mîna îngerii săi ochi • înnourînd abisul atent al larvei tricefale • căci iată! • sfoara cu dinți a descoperit, rătăcită printre rădăcini, poarta scării fără trepte • ca un miros urcă subtila ei foame • în vreme ce din masca-i sacră o picură cu lacrimi străbunul neant • rădăcinișul vidului întinde fibrele-i de umbră, stins își ascunde pulsația ca un tezaur de jăratec • tanti angiosperma e curioasă să știe ce mai fac oare viermii de mătase de-acasă • din halatul cu spînzurătoare în care îngerul a mai fumat tacticos o țigare • se dezmiardă, înmiește se-nmiardă priappulaconul heterodox • langusta a supt nula dintr-o salcie plîngătoare cu praștie • la sous-jacence își despletește bazinul cu pești • postavul de flandra dospește ca un mucegai vizibil al invizibilului • substanța e somnul ce se trezește cînd doarme • cîteodată

coșmaruri folclorice • iia lui io încolăcindu-și lenea în ȋtarii icarici • o adîncime de neînțeles presărată cu o spumă lăptoasă, cenușiu-gălbie • pămîntul ca o sită de nemișcare prin care ȋșnesc în jerbe visurile • ce zace s-a opintit să iasă, s-a poticnit de tulpure în amortăala de-acasă • șerpi în opinci și cojoace s-au așezat temeinic la masa plină cu blide goale • ca să înfulece uitare • colibe cu broboade și boa • teascul lui dionysos stoarce lacrimi în ochiul din gură • apa e întotdeauna un loc, deși niciunde • apa e golul țesut de darea laoparte a unei dări laoparte prealabile • vidul neîntrerupt al înlăturării înăuntrului se ridică la suprafață • ce rădăcină este mîlul cînd din tăcere cade umbra • și-adînc în noapte zace somnul bolborosind la arhetipuri • culorile au adunat perdele grele iar fluviul liniștii s-a preschimbat în peisaj lăsîndu-și aluviunile să cadă • căci astfel s-a ridicat la suprafață apa mereu mai ușoară din adîncimea mereu mai grea • moalele a inventat uleiul negru în străfund și-n imagini l-a lăsat să curgă • pădurea de mesteceni mestecă alene repetarea, memoria, vai! nu-i altceva decît uitarea • ca un labirint scormonitor cu unghiile înfipite-n întuneric, călătorind și somnoros vrăjitorind luna încheagă mai pe urmă noaptea, închegîndu-se din ea • ca un pod ciudat de mistere roșii peste abisurile albe • ca un vâl de adîncimi și palori pe-obrazul haosului cu enigmă în gura căruia s-a fost ascuns o cheie • o mînă invizibilă s-a deschis într-o gaură neagră ȋnînd în palmă un păianjen • aurul a năclăit cu fereștruci pivnița aceea unde se găseau roțile mînjite cu încremenire ale timpului • de ce așa de neclintit • întîmplător abisul și-a pierdut la suprafață secvența cu violuri și castrări a mitului de pe margine • adîncul crește ca rădăcina unui studiou cinematografic • *crește coborînd* - : ci culoare-i sînt filmele • iată dinții uriași, strălucitor de albi, așezați în rafturile de abis ale haosului • înfășurat în ecouri de peliculă ca o gură înfășată în gingii • în sala de montaj a filmelor terminate neîncepute s-au deschis porțile craniului cu pene de

bivol • căci penele sînt cheile disperării pe care enigmatic de demn se plimbă vanul din vavilonul volanului • ei da! ei ba! • mîna cu cinci degete înfîptă în căpăţîna cu zece a apucat de zahăr luna sau alt astru • din cutia de gheaţă a morţii • umbra păsărilor a adormit în zornăitul înzoririlor lăcuite • “ce plictiseală domnilor!” grăi cîndva, somptuîndu-se de groază, un gogolan •

•

albastrul adînc precum catifeaua din care sar fulgere pe arcuri şi cranii • cîte resorturi au fost folosite la aprinderea acestor focuri mecanice stranii • copacii şi-au stins beculeţele ca lumina dintr-un film neo-realist color • dar de ce ne minunăm atîta oare de sedimentele magiei naturale, lumea însăşi, această tăcere vătuit verboasă, n-a fost oare culeasă, smîntînită umbră, din sub-zăceri • sufletele ca nişte mici mingi tighelite alimentează pipa pompei cu tridente • infernul s-a vopsit în galben, şi-apoi în roz • au cum s-au isprăvit oare povestea fantomelor din alcovul roşu • puţul cu ghizduri verzi bea din pahare de oglindă • fesele femurului au îndopat cu carne de vită coastele înverzite ale amurului •

•

vai! iar mă mănîncă lebăda! • subiacenţa s-a pitit iar, semitrează, în ierburile ei flămînde • tufişuri orgasmice ca o aţîtare violetă la viol în care s-au ascuns doi ochi • mîlul se înalţă ca un şarpe cu sclipiri aurii şi verzi prin destrămarea sferoasă a ceţii de visări • sunete ca nişte sfere rătăcite îşi adună corzile incolore din aer • umblu în cranii ca-n nişte pantofi, c-o cruce în mînă •

•

s-au îngroșat între eșapamentele intestinelor cadavrele de gaz • s-au scufundat în propria lor grosime ca într-o congelare de vibrații • pipa cu mingi din puncte hipergrele țîșnește ca o fantasmă de gheață • răsare încet ca un vîrf scufundat străfundul zburînd, închegat în tăcere • ah! mitul inventat-a o durere, o culoare în ascuțiș închisă, cu ascuțite chei, prin mlaștinile urzinde, subsolare • fecioara oarbă împletește-n nevăzînd chipuri văzătoare ce n-or s-o vadă • și-adînc e scufundată în nouri de oroare sub flăcări reci scăldate-n cenușiu • prin care se străvede ca uleiul întunecarea mărturisitoare ce luminează și veghează • și chiar prin acei ochi ce-n nevederea-i 'i țese ea vede tot ce nevăzînd ar mai putea uita • căci destrămarea e țesătura tuturor țesuturilor ce-n scurtele jeturi ale farurilor varsă goluri pentru posibilitățile de lumină • senzația se desface-n franjurile simțurilor ca o mînă fără corp • țesătura a amorțit între două baltici de întunecare • și-acoperită de urcările-i în amurg subiacența se scufundă purtînd în reamintire răsăritul nocturn al locului rămas în urmă gol •

•

din neant de umbre și lacrimi își plînge demiurgos înecui • parada de pradă a lui hamlet iese din coaja oului neagră • scară rulantă-n spirală : subiacența meditează • “negația iese din infinitul în care v-ați hazardat” • numere numără numere • nîd dansează vidul vegheat de neantul amical • hamlet s-a scufundat în scara rulantă negîndit de spirală • hamlet s-a scufundat în spirală negîndit de scara rulantă • platforma expoziției agricole s-a acoperit cu gheață roșie • vandalii au asortat la roșu golani • de ce nu? de ce nu? • fetița stă pe bordura violată a trotuarului din cartea cu povești • ofelia, pînă să înnebunești mai așteaptă să crești • nevinovat nu era nici unul dar un miliard dumnezeule! •

neutrul a inventat lutrul ca pe o ispită a incognoscibilului • azi vom uita în mi tot ce desigur va fi • coaja veche cu microbrazde a gălbenușurilor încolăcite și negre • cântecul aztec paște pe urmele agriculturii • ca un neant zebraț pe unde nu se mai traversează • mîlul unduiește ca visul înhumat al unui dragon • în fond, astea-s nu-s doar decît gînduri și, ca întotdeauna, e mai mult cloroform în unsoarea deșteptării • mi-am încuiat gîndul în ou și-am aruncat cheia sub coajă •

•

subiacența zace pe undeva pe sub • subterana vederii • între îngerul exterminator și exterminatorii îngerilor ce e de făcut întreabă clasa absentă profesorul de thanatoangelologie • din vacuitatea furtunului negru se dezvoltă cu încetinitorul nocturna tunelului de fantome • “am înnebunit?” • se întreabă personajul pozitiv în actul al-6-lea al utopiei negative • la urma urmelor nebunia e o problemă interesantă • reversibilă? ireversibilă? • am spoit cu oglindă negrul chibzui spălătorul de geamuri cocoțat pe sticla de la miezul nopții • orbirea e o insolubilă problemă de algebră • o fecioară se va din nou sacrifica pentru a potoli foamea mîhnirii dragonului • într-o singură noapte dragonul a evadat din cetatea adormită a ariadnelor - “cine mă va salva de apa ce mă înneacă potolindu-mi setea...” •

•

calculule inutile ca suma punctelor de suspensie • căci nesăvîrșind răul săvîrșim totuși răul acestei nesăvîrșiri • fantasmele înfometării dragonului se evaporează din rană ca o invazie a nopții • numerele s-au vopsit în oglindă, s-au înclinat înspre vid • toate imaginile • oare oglinda nu-i întrebarea vidului în care

mai subzistă pojghița posibilității vreunui gînd • “am spălat
noptile de pe număr străduindu-mă să calculez neantul • hélas!
haremul acestor singurătăți mereu absente îmi umple setea cu
singurătate” •

•

noaptea se evaporă din peisaj • magul călător meditează la
strădesimea nimicului înconjurat de stelele unor bolovani vrăjiți
absenți • nu e claritate ca dispariția • ochiul orb e cifra zero •
cifra zero își zmulge fața cu uitare • rădăcina pătrată a neființei
extrage din fălci o chemare • oglinda își numără somnul
picurînd în vid • groaza autostradei de autocunoaștere • carne
fără miez dizolvată cu infern în hașuri de peisaj • măști cît vezi
cu ochii pe apele abisale, ca un naufragiu plutind pe neant • căci
figura umană e un calcul, permanența operației matematice a
scăderii • o asimptotă a minusului • ciudat cristal evanescent al
nimicului cu chipul ascuns în umbră • cerurile s-au spart ca o
vitrină de porțelanuri de saxe în vecinătatea unui obuz • din
albastrul de voroneț a mai rămas doar un album cu paginile
negre • jurnal de bord fără bord la babord • la tribord neantul
înoată într-un abis de stele sclipind semnul nul • fiecare cuvînt
sapă în vid o gaură de forma zero • cîteva himere s-au dezbrăcat
pe o pajiște ce continuă să se dezbrace •

•

avorton părăsit lîngă zid, pe o piatră spoită cu căcat uscat • se
străvede prin cărămizi, spartă, umbra oului • o sticlă fără zîne-și
rînjește colții cioburilor • morții suferă de paralizia apei,
poliomielita frigurilor de ceară • fantomele se îneacă, se
scufundă precum niște nori • întunericul greu se sfișie-n imagini
sub tălpile lor albastru anacronice • încet se deschide ușa unui

tipăt coborînd spre nicicînd • întreg infernul curge printre porți
iar dincolo de ele - nu e • haosul își fixează cu atenție tălpile pe
treptele din trup • căci treptele pe chiar tălpile lor coboară • nu
mai poți pune piciorul decît pe urma propriului tău pas ce-și
scoabește dinăuntru umbra • femeia în rochie albastră a împietrit
în dreptul ecranului, în brațe cu neantul ce-o dispare • madame
bovary de cine s-a îndrăgostit pe cînd nu era decît flaubert •

•

1, 2, 3, 4, ... • de disperare anticipăm frunza • iarba • melancolic
se plimbă cu o frunză în gură • gaura neagră pe iarba neagră •
dantele din argint înnegrit din fiolele vacuității • gura fără
degete a intrat în cafeaua fără filtru • nicomenctoat • anusul roșu
sună la lună • derivat • absurdul a interzis infinitul și s-a dus la
teatru să se culce • un creion a apucat un deget și-a format un
număr de telefon pe cadranul de ceas • alo, cît e ora? • neantul
gîndește pe scările rulante ale oului • 12 ianuarie 1990 • căci
subiacența urcă și coboară fără să izbutească să afle unde se
găsește pasta de dinți • o privire a fost stoarsă dintr-un tub • iar
din netub, o neprivire • neantul se plimbă cu ușă • vidul se
plimbă cu cheie • o descuiere bipedă și-a lepădat vîrfurile într-o
ascuțitoare • aaîm • mîîaa • am șters cu guma tot ce mă respiră •
abisul desenează un neant cu cubulețe • eprubeta-i goală! •
eprubeta-i goală! • plin doar vidul experienței •

•

el, ochiul, ca un gălbenuș, scormone cu privirea pleoapa
craniului • electronul s-a rătăcit în fotografia unui labirint • el
este labirintul • scara pulsează așteptînd să se urce • somnul
înghite veghea ce-i iese pe gît • o gaură-nghețată • sufletul
rătăcindu-se-n umbra pe care o-ntîlnim • inspirăm umbre •

expirăm imagini • substitutul subzistă prin ce-a dispărut • lipsa poartă tăcerea de aur a imposibilităților • ca un cuplu de oglinzi • semaforul își scoate zilnic pălăria • liniștea-și desprinde încet de pe creieri hîrtia • umbra numără sumbră creanța contorului cu melci și găurele • cariile dentare strîng cu migală degetele dentiștilor pierdute în ele • șoapta e umezeala vocii • stofă înnăbușită de zgomotul înfundat • umbră călătorește pe scările soclului • hamlet iese din ceasornic ca dintr-un ou mort • fluierînd cu trabucul altui eu în eul din gură •

•

labele de cerneală creolă ale păianjenului de jen-șen jenat decupează plonjonul de sticlă al pantalonilor • nici un ciob pe mînecele bufante • pasta pădurii sclipește sașiu prin ceața sulfurii • strepezi și repezi umbrele curg • întunericul mîngîie cu dale șale de crăpături din amurg • ca o armadă în zalele din fisuri • aripa a încărunțit pe la porți cu raze despieptănate ca visul • ușa de pe pînză se închide cu nopți de guri rătăcind grăitoare •

•

halucinația cadavrului își mîngîie testiculele desperecheate • acum, că și-a scos pantalonii tirezias își încearcă sîinii • scoate falusul pe care și-a probat vaginul, falsul cu care și-a împerecheat adevărul • un zar picură din șliț • cîteva afișe și-au pictat cu litere • creștetul capului înnodat • o fotografie mișcată crește pe apa ca un revelator • semaforul și-a scos pălăria semnificînd ornitologiei de toate speciile că înțelege de pe creieri a-și scoate hîrtia • creștetul însumat al nodului cranian • paragina pîrîie siderală ca un punct suspendat în pătratul din coală • amintirea se scobește pe-acolo, pe unde, pe cînd se intră • ca surpriza, atunci cînd ieșind pe ușa, te pomenești c-ai intrat cu

plexul • în vaginul unei femei pe care ai dorit-o de niciodată, ca pe tine însuși, cu sexul • precum papa haydn •

•

limacși pe falus, în jurul spermei pe care ți-ai pierdut în salivă sărutul, iubito • vidul ne cuprinde cu ninsori de morți invizibile • melcii negri ies prin găurile albe ca dominoul unei probleme de logică • delirul cantității adâncește salturile calitative • ireal ca o evaporare onirică stratificînd psihanaliza unei geologii • căci infinitul cade la infinit în infinit - infinitul cade mut în neantul insondabil • stropii neanți sufocă vastitățile infinitezimale • himerele pășesc pe țărniștile fluviilor de uitare • fără ca-n umbră să-și recunoască pașii • ca un pitic de tergal pe cap c-o pălărie post-modernistă •

•

hamlet se evaporă lăsînd în urmă armura neagră a unui frac ca o fiolă spartă • vaporii argințați și hamletieni urcă scara fără spirală, fără ieșire, deși, prin zid, un ocean • peisajul verosimil al tenebrei e o cameră goală din care a plecat pînă și întunericul • vaporii telmahieni își joacă manșetele albe pline de ași negri • manșetele negre pline de atuuri negre • o țevă răsucită iese din melancolia craniului ca un rotocol de fum verde ce de fapt e negru • stăm de vorbă cu mo-bilele pe care le vopsim • înșurubînd, discutăm o fiolă în ședințele de partid ale ducilor de burgundia • toți mesenii își scot oglinzile de pe față • gestul e întrerupt de absența feței • rămîn metronomurile • de ce descojirea unei oglinzi ascunde obligatoriu cadranul unui ceas, iar descojirea unui ceas, cadranul unui creier uman • ce oră poartă în sine omul ca să orască • epidermele oglinzilor într-o stivă de labirinturi fără imagini • ca un număr infinit format

numai din nule • (numai format numai din nule • poate un număr să fie infinit) • astfel, neant este infinitul - ce se continuă cu neant • nimeni privește • încrezător • spre viitor •

•

argintul nu e poate decît atît: • aurul bănuitor • timpul se desprinde din țintele clipelor îndoliate • ca o clanță se scobește vidul distribuit între găurelele butonierelor de vidul lui telmah • vidul lui telmah urcat la prora corăbiei lui de vid, ca un țuit, caută neantul care s-a pierdut de cînd s-a găsit • vidul lui telmah părăsește portalele-i de umbră pe care a intrat ieșind, scobindu-se • scobindu-se a intrat telmah ieșind pe cele două căi din care vai! niciuna-nu-i • scobitura lui telmah a ieșit în această scobitură pe unde se intră în ieșirea în putrefacție • o clanță s-a scobit și mai adînc în telmah acolo unde nu mai e nici o ușă decît, poate, poarta infernului • le penseur • o cascadă neagră sfîșie catapeteasma translucidă din silueta de oglindă a morții • chipul ce se oglindește și astfel apare • ca ce nu e • negativul ca schelet la oglindă reflectat în negativul oglinzii • *imaginatio est negatio* • telmah se descuie lîngă palatul din sparta al elenei din troia • vid ca pielea afroditei • paris invers • fantasma e formă a pariului cu sfînxul • oglinda dată cu briantină numără firele părului pieptănat • coasta lui telmah s-a așezat la masă să scrie biblia •

•

apa profundă și-a adormit fluviul pe pagini • ieșim, ieșim din adîncuri, noi, gîndurile negrului • chemate, ne scoate din sine un cîntec • purtîndu-ne între vis și neant cimitirele • în curtea pustie ca o rugă s-au risipit statuile monștrilor • de unde vii, tu, disperare, în amurgul cărei livezi ascuns-ai cadranul ceasului

dispărut • ca inima unei mumii albastre • iată, ți-ai pierdut cutia
și alături securea tatălui a adormit mai înserată ca endymion •
iată, fîntînile și-au întins scheletul spre gura porților • țărmlul a
murit de-atîta vechime și dintre stropii evaporați răsar stafiile
elfilor cu clopote pe umeri • cine cîntă, cine bate, pentru cine bat
clopotele, domine • cine dangăne ca o inimă 'n care s-a ascuns
tăcerea • ce gură trebuia să vă cheme, voi tăceri, voi străfunduri
divine, voi caverne ce adăpostiți melancolia atîtor cadavre de
demoni • melancolia e o peșteră în care liră e geniul • sună grav
moartea din trestii • nămolul în grele fire curge spre adîncuri •
delta nilului și-a spart sub eghipet corabia cu droguri din
duhurile germaniei • adormi în doliu cer de-abis, acum, cînd o
umbră mănîncă la masă cu cîntecul • o, mori tu cer, cu vaști ochi
orbi • peste țărna unde chefuiesc viermii și stafiile gnomilor •
trecutul, nemurirea muritorilor, țîșnește ca petrolul din urmele
pașilor cu care a plecat surîzînd demnitatea omenească •
pămîntul își ridică noaptea între privirea mea și mine • și o
încolăcire adîncă doarme în fisurile munților • atîta moarte a
strîns în noi foamea că umbra ne-a preschimbato în șerpi • și
șiroiesc sub pămînturi, mai subțiri decît talpa, șuvoaiele
nocturne • iată-i cu ochii ca niște limacși înfruntîndu-vă
disperarea, o demoni care sînteți spațiul • de cîte ori va mai muri
femeia scufundîndu-se în noaptea pămîntului unde avortonul
singur bolborosește, rătăcit în nebunia-i ca o solitudine multiplă
• peștii neființei înnoată sub mîlul danubiului, al dubiului • aerul
acesta e diurn numai noaptea • uitarea urcă printr-o trestie de
plumb • pădurile cu zei își scutură bordelurile de rugină • mîinile
prăpastiei cu degetele răsfirate stau peste fumul prin care se
înalță mitul adîncurilor • oglinzi, oglinzi se înalță dintre oglinzi,
printre oglinzi și din tăcerea lor mai singuratic dezoglinzit se
înalță omul • s-a dez-golit, s-a dez-oglinzit liber de tricolorul
noptii • dezlipit de ghețurile vaste de mercur • neîncetat căutînd
cu privirea poarta scufundată unde nu se vede • ridicîndu-se

curat dintre imagini ca întunericul spălat de aer, și ape, și plante
• liber ca vidul și ca vidul mai liber • mai liber decît soarele ce a
mîncat pămîntul în care adormea • căci templul s-a ridicat în
zbor cu aripi de rață sălbatică • și nicăieri, niciodat', privirea lui
albastru-obosită ca un camion de descărcat zeei n-o să se mai
oprească între secundă și timp • azi am ieșit din timp pe ușa unei
secunde •

•

chiar faptul că mă bîntuie din nou atîtea fantome dovedește că
n-am mai scris demult-demult poeme • cu un picior de sticlă •
mîna adîncului scobește *adîndcul* și palma-i e ca un ochi • să te
trag în undiță • să trag în undiță profetul din mine • ce ca un
șarpe-mi arde în moise tufa • misterul pierzaniei noastre e
șarpele din noi, și totuși nu • ciudați ca niște codrii oamenii sînt
locuiți de șerpi • și totuși dorm • somnul lor i-un șarpe care-n loc
de flăcări suflă vise • încolăcirea s-a acoperit cu iarbă pentru a
dormi • florile adînci, nu stelele, sînt noaptea • fluierul de plumb
a îngropat umbra ciobanului mioritic într-un țigal • nici o
noapte nu mai fumegă din amurgul zeilor • și-un straniu fluviu
de pitici de aur vopsit-a privirea timpului în negru • ridicați-vă
păsări, acum, din apusul vostru roșu • lent sîngerează cimitirele
acoperite de calvarul lui isus • tu care dormi - la ce visezi? • cînd
bei, ce adîncimi descoperă tăcerea ta? • oare somnul tău mai
dezvăluie abisul din mahăbhârata? • dumnezeu spală cu uitare
gîtlejurile amnezice ale scunzilor • întunericul atîrnă de uneltire
ca o balalaică de gura celui mut • “nu știu”, zise maurul cu
pielea tăcută scoțînd cu limba absența unei păsări • căci doar
atunci buchetul e posibil, cînd e cîntat • straniu lipsesc cuvintele
din peisaj • și totuși locuim un peisaj de cuvinte din care lipsim •

•

It's too dusty here. I give up my land.
(words from the oblivion of a dreamed esquire)

•

creierul bea ca o cupă de beznă • riul a adus uleiul la lămpi • vai
ce lungă-i istoria ieroglifică a poetului de la tigrul-căprioară la
leul-vacă • în cele din urmă, însă, şarpele e om • chiar dacă-n
zorii înserării omul se începe în şarpe • căci şarpele e străbătarea
omului către om • până şi în gura îngerului, cum se ştie, locuieşte
şarpele când prin ochii lui se roagă şi priveşte • mitul adâncurilor
e oul ecourilor • uriaşii urcă apa cu maluri de clopote-n spate •

•

monştrii au înţepenit trişti ca nişte scoici albiile râurilor prin care
curge noaptea • să le punem o lampă în frunte şi o scară cu trepte
albe de pe care picură negrul • din nicăieri mâinile lui niciunde
desenează ciudate contururi scufundate-n nisipurile nulului
nicicînd • ce e grandios • dar ce e şi mai absent • când cifra zero
îşi numbreşte cu nule autoportretul • când oglinda sub sinii
ovalului îşi înşurubează silenţioasă corsetul • o geometrie cu
formele invizibile înde înec de sudoare, sau brumos, vidul •
peisaje anulate, mulate pe imposibilitatea vederii ipsosului • şi
spectrele în care corola florii se descompune • în zorii
somnolenţi din soare-apune • hăul şi noianul şi genunea şi-au
dat întâlnire pe pervazul unei ferestre dintr-un parc desfiinţat
dincolo de marginea imposibilă a oraşului despre care nu ştim
nimic, curentul electric fiind acoperit de nori • chiuveta de la
etajul treişpe inundă camera de la etajul paişpe, cinşpe, şaişpe...
camera de la etajul de dincolo de mansardă • dînd laoparte
perdeaua, de sub care fereastra dispăruse, o pălărie neagră sub

care nu îndrăzneam să văd se îndepărta prin vidul galben • chipul mamei şiroind de lacrimi sub care abisul îşi distinge trăsăturile • ciudate lucruri acoperite de-o apă ieşindu-le din pori atîta cît să nu se vadă • şi privirea • privirea ca aerul ne acoperă într-un înec de invizibilitate, sau se • căci amintirile, înrourate, umflate de tăcerea din ploaia nevăzută, formele încotoşmănite ale trecutului de vatelină ca nişte gheme desprinzîndu-se din iarnă • (troienitele viziuni ca un arhipelag de naufragiaţi acoperiţi cu aşteptare şi cu apă) • sunt umbrele privirii condensate privite de privirile din spate • ...aşa se întîmplă, astfel se petrec lucrurile în labirintul cu oglinzi negre-negre unde mi se reflectă numai umbra • oriundecînd mă-ntorc îmi văd doar umbra • nu chipul • astfel se petrec lucrurile, aşa se întîmplă în culoarele culorilor obscure, în adîncurile oglinzilor insomniace, înnegrite de umbra-mi ca-ntr-un vis în care moartea a tras jaluzelele cu absenţa ei •

•

cum arată oare amintirile privirilor în vid • scheletul amintirilor cum se străvede • s-a oprit o vale ca o ploaie într-un rîu • s-au tăiat la degete copacii, retezaţi ca nişte umbre de numerele electrice • pămîntul se scufundă de vis, şi încă un pas • uşa s-a deschis închizîndu-se, bîntuită de fantome de sticlă • prin care nu se vede decît începutul curiozităţii unui şarpe • pictate în albastru • precum inimile ventriloge ale jazz-ului unde un monstru acoperit cu broboane mari îşi scoate ochii ca trei cranii dintr-o minge de tenis • sunetele cad în jur ca o turmă de oi spînzurate de o prăjină • ascultaţi! aceste peisaje brumoase cu codrii de umbră sînt eldorado • pîcla subiacentă uverturilor nocturne nu descuie decît nişte chei • cu care aurul de umbră a visat că umple roua titanilor de aer • în vidul unde numai uitarea e vizibilă •

•

forma umbrei i-o imensitate interzisă • forma privirii, o imensitate care se descoperă • i-o contradicție selenară forma formei lor rătăcitoare-n scufundări de labirint • iată de ce, deși ea nu e adevărul, umbra umblă mereu învăluită ca o văduvă în acei stropi uriași, obscuri, dincolo de care, fără a fi oprită, privirea nu răzbate prin păduri •

•

cadranul unui ceas acoperit de picăturile nici unei ore • abisurile se umplu halucinant cu somnolența unor stropi imenși *ex nihilo*

•

•

monștrii acoperiți cu broboane de sudoare de sticlă fixe ca niște ochi ieșeau, dară, din nou, noaptea din arterele de canalizare ale cadavrului post-citadin • se evaporau ca un lac hipnotizat de o prăbușire de ape în care întunericul își îngrămădește umbra • e drept, caricatura cu creieri împlețiți din țevi de scurgere își înfipsea adânc rădăcinile în solul patriei ca un nas de clown într-o stație de triaj • de comisurile gurii prinse cu ace de siguranță de cerceii din urechi își atârnamea ca pe o frînghie cu rufe murdare toate uniforme, toate decorațiile, toate vestele, vetele și vetrele și toți fanții bufanții, desfășurase în toate cele patru vînturi toate drapelele fără istorii ale isteriei și cu clăbuci de săpun își pavoazase panglica și limba asemeni unui pescar cu năvodul plin numai de stegulețe • “te cheamă uitare!” îi strigară gnomii cu capete de gămlii de chibrituri purtînd în mîini ace prin urechile enorme ale cărora treceau caravane întregi de

cămile voalate cu turme de elefanți • ca-ntr-o copaie negrul se revărsase din toate subsuorile planetei ca un harem în vilegiatură pe planeta marte • noaptea inventa runele unei noi faune exilate în gândul fără țarm al prințului acestei lumi și cu cea mai perfectă imitație de sînge rece, princepele negurii și-al beznei lipea în clasor timbrele de gheață ale mîinii tăiate din cot de disperare • copacii se scuturau în toate părțile de frunze subterane și-un gând scormonitor dăduse faliment ca un trandafir bicolor între două potăi • spînzurații culegeau mătăgune cu undița dințată • și pe un ogor de un decimetru baba dochia vărsa dintr-o găleată găurită ceva ce după urmă aducea cu infernul •

•

nici un somn nu este prea mecanic pentru un bulgăre de pămînt • pe țarmurile de apă dintre uitare și uitare n-au pășit nicicînd demoni sau zei • un peisaj mirific ca o splendidă ureche în care niciodat, din neamuri de vecii, n-a fost numărat popasul unui sunet • această tăcere nelocuită povestea cu timiditate amintirea uitată de adevăr a vreunui stingher sălaș • și adîncită într-un trecut nimenitruit doar rotitoarea-i curgere mai istorisea ceva ce încă aducea miros de om • uitarea unei singure femei purtînd în reîntoarcere adîncul mecanism al memoriei duhurilor minerale • răbdarea, întunericul și paznicii negîndului • plutesc de-a valma umbrele peste tărîmurile de ceață și de fum • și-un dans al văurilor, din zămislirea de dealuri și de văi, închipuie, adîncită între mîini, uitarea • o țară învăluită în broboade cum poartă ades femeile privind îngîndurate înspre scoica unde nimeni, sufletu-adunîndu-și, n-a mai suflat • închise ca-ntr-o rădăcină de înserarea gîndului și de venirea nopților fără porți de-amurg • desprinse rar din streșini, fuioare albe de tăceri se-nalță vag, de-adînce lor nehotărire scornind muțenii noi în cîntece • o tihnă

indecisă moare peste zări • și-n taina tărîmului membranos ca
gîndul se desfuioară fire lungi visînd că ȣes pe azi cu ieri și fără
mîine și dezvelindu-se de vълuri ce-oblăduiesc mai proaspete
învълuiri, destind ostroave de miraje ca o geologie de mreje
neașteptate, unduindu-și chemările la infînit •

•

Pierdută între melancoliile grădinii Tenebra cîntărește-n ape
căderea ei • și-n nicăieri răsună din Chipurile-nnoptate pe vълle
de mit cu degete roind din Infînit îmbrățișîndu-și lacrimile • și
ca mîncăȣi de bîntuirea unui labirint pașii de nimeni în toate
sensurile merșii se destramă-n ecouri care se desprind de gînd în
sfere tainice unde ardoarea plimbă prin muțenii înghețate
șuvițele de păr • sînt fibrele de nervi ale cuvîntului cu vîntul
adunînd din spumele-izolate ale rătăcirii ca pe niște fructe
tăcerile în roiuri de insecte prăbușind de vis • căci mitul
începe-ncet în începutul unde moare stilul ce nu e decît mit •
treptat-treptat alunecară Chipurile scufundîndu-se-n adînc și
picurînd în lacrimi pe obraȣii tenebroși ai apei • și-asemeni unor
embrioni purtaȣi de vînt în spaȣiul de greutate și de gol formau o
rază umedă și grea ca lespezile unor Temple nesfîrșit cioplite
zvîrlite-n Vid • itinerariul cui-n penultimul lui nimeni •

•

o rămășiță de identitate și totuși doar neant • alunecă uriașe roȣi
de-oceane în spaȣii înălțate de căderi • se plimbă prin
melancolia-i în grădină Tenebra învълuită de vaste și de vълurile
Vidului • prin spaȣiul negru-al înfloririi adîncite acolo unde
dorm'n adîncuri de corole rădăcinile • și unde nesfîrșite nări
se-apropie mirosînd mirările-nceputului multiplicat în ecouri
de neființă • stropi nesfîrșiȣi de rouă incomprehensibilă acoperă

cu invizibil toate florile-n gânduri ale acestei grădini populate de melancolie și prin care Tenebra-și plimbă mâinile de revărsare șiroind de aripi în cărări • scamatoriile scapără o vegetație de tristețe acoperită de pălării de doliu • și ca un rege cu o infinită coroană de vid bătută-n bezne •

•

și mâinile-ncepură să meargă singure prin întuneric ca un tânăr prinț rătăcindu-și tălpile într-o flașnetă • lunare arhitecturi deschise-n sfîncși se înălțau în prăbușiri întunecate de stele și de scoici • și umbrele rîdeau din răsărit surîsul din apus • ca un monstru cu gurile lipite de mister deschizînd prin craniu miriade de ferestre pictate cu neant • spre lumi fictive-n cenușiul serii de geometrii • fișii de jerbe jucînd în calculi de lumini pereții Domei de întreruperi, de-ntuneric și de sticlă • precum din trompele lui eustache au construit înaltul boltelor de spații în auz • cu-adîncă lui podea • “altul e-algebra în care s-a rătăcit identicul” • metamorfozele melancoliei adumbrite de aripi cugetînde în abis • în rădăcini de guri de ochi sclipind • căci Turbulența se trezise din hățișul de obscure miracole cu ochii desfășurînd imagini imense-n draperii • asemeni unui labirint urcat pe roți de aripi mari • un labirint de spectre zburînd prin adîncimi paradoxale de priviri afunde-n infinite telescoape • și ca un ochi se deschisese centrul de nicăiri cuprins chemînd uitarea în visarea lui •

•

codrii rememorativi ca o materie rămuroasă a reamintirii bîntuite de o fantasmă nedeslușită ca un strop de buddha • să fii într-o grădină acoperită de invizibilitate și s-o știi c-o ești, nu-i acesta visul • visul ca un văl între ceea ce nu putem fi și ce nu

putem afla • peisajele suspendate ale zborului la diverse înălțimi • mlaștina cenușie nesfârșită pe care-o țin în căușul palmei nu-i poate decît fumul galben prin călcîiele căruia înot • gîndul care se revarsă morocănos dintru-nceputuri este numai cadavrul enorm al nocturnului plin, încă, de toată forța lui de creștere • abisul se desfrunzește de umbre povestind ghețarilor obscuri din nordul răsărit • și-adînci pe ape mi se cîntăresc Chipurile ca pe-un tobogan de nopți din care se dizolvă grele chemări • și-n asprele-mi gîtlejuri de păduri bolborosesc uitări fără-început de urme auzite • grădinile-mi gîndindu-mi dintre mîini acoperite d'invizibil incomprehensibilul • și lacrimile picurînd pe ochii întinși în arcuiri de hemisfere insondabile • convexități în care te scufunzi visînd că ești cu peștii asemenea un val • aproape acoperit de-oceanele ce curg din amintiri și-n golul lor pierzîndu-te-n imagini deasupra lor • te regăsești în dangăt ca furat de clopote sub umbrele și-ntre tăcerile de jos • căci este darul Ochilor să te aducă prin rostogolirile-amintirii în puterea Cerului lor de gheață și pierdut să le contempli bolta deasupra căreia de umbre fusesei zămislit • astfel privirile tale mor amintindu-se-ntre sfîncși •

•

dintre tăceri duble se ițesc suflete de spații • aceștia sînt poeții prăbușindu-se în văile tăcerii adîncite de cuvînt • ce cad pe toboganuri de mișcare nepedepsiți ci doar precuvîntînd • asemeni îngerilor se adîncesc în abisuri demonice, nejudecați ei sînt cuvintele ce-n povestire însoțesc și descompun eroii acelor întîmplări ce-s umbre pe harfa de antichități pe care-o răsfoiește silabisind cu somnul neantul • visînde bîntuiri au ridicat din mîini deasupra oceanului-nnodat cu mîl din zvonuri galbene și risipiri despre-nceput, Zidurile • ele, ce-au decis a fi părinți ai Unului sub hău punînd în geometrii mereu mai stinse abisul

care-i așteptare în delir • și-un zeu au pus în somn ținându-și în mână inima străpunsă de fiori de mușcături • ca o epidemie de metamorfoze s-a răspîndit 'n șuvoaie de bacchante trăgîndu-le în urma lui prin transformări în care un fragmentarium de viziuni își agita frenetic brațele ca o convulsie de silabe • ce mituri stranii povestim privind • somnolențe se răsfrîng în unde lungi, ofidiene • întenebrat de văluri și scufundat în doliul propriei nașteri, soarele se-arată hîd ca anul gol ce-și ticăie absențele de timp • ca o cetate camuflată sub catedralele unui bombardament precum un ochi amar, răsărind închis pe poteci de aripi de harfe • și atunci, privindu-l cum plutea îmbrăcat 'n lumina fumurie a acelor începuturi de bezne irizate de-un galben jilav mi-amintesc că gîndii, iar gîndul îmi fu vai! indescritibilă povară: “și dacă scheletul tronului nu-i decît un ștecher?” •

•

nopti se întind în pedestal sub tronurile luminii • am pictat vidul pînă s-a dizolvat și-am adunat neantul pînă s-a terminat • jobenul negru întîi a inventat pustiul ca pe o silabă cu pană de cristal • “vai!” spuse iona strigînd într-un cap uriaș de pasăre înfipt în arcă • “m-am trezit într-un somn și-am adormit într-o nouă trezie • m-am trezit de prea mult somnul din mine jur împrejur, în grămezi • ca fumul sfîdat pe galbena-i față de umbre • de stele filfiind întunecat și verde” • scaunul albastru a visat că s-a așezat pe o cămilă abstractă ca un pachet de țigări și mulți și-au zis că nu era acesta decît frigul sterp al orei picurîndu-și oroarea în vidul de rugină • chibrite de piatră înfipte în solul mîlos de flăcări prelungi cenușii și lichide • umbrele-i alunecă deasupra albite de torida singurătate ca o rufă fosilă de cînd pusă la uscat • pădurile umbrei alunecă pe apele imagine ca o ciudată flotă a delirului • vidul dizolvîndu-se

devine cristalin pînă-nnebunește • un clown mănîncă o pisică gravidă cu un șobolan, mestecînd-o metodic de parc-ar înghiți o umbră • scările rulante circulă-ntr-o colivie în care au mai murit două păsări •

•

la început îmi simțeam doar picioarele închise în frig și în zloată de gloată • haosul descompune aurul în umbre bătute de cuie exoftalmice direct pe creier • scheletul păduros își dansează sub vălul înnegrit surzenia • și-n amurgul sanguinolent și spectral fantomele nu se mai aud decît vagabondînd cu disperarea • umbra luminii descrește lent întunericul într-o irizare de inconștient și imagini • ca ciolanele fosilizate ale unor simboluri zvîrlite pe zațul solar de sargasele invizibilului • o mîină uriașă zvonește prin ceață dungi de aur mat • zămislind sub urma lor groasă un ou fluorescent de friguri în străfunduri de plumb • ca o scoică oglinzie unde fumul lunecă-n copaci alene ca o transcendență defrișată •

•

palid pogorît în sine narcis își bea din apele dalbe duhul sacru al imaginilor întunecate • ca niște oglinzi cernite cîmpiile-și împreunează mîinile în aburul ce se evaporă rugîndu-se • și-o rădăcină uitată în străfund își bolborosește nemîngîiată solitudinea • și-apoi, de ce nu, rîse gaura înfigîndu-și în gură un steag lîngă zidul de operetă pe catalige • fisele de douăzeci și cinci de bani picură din pompa cu pușculiță montată de zeul neptun în țeasta cu scafandru a solitarului • măcănișurile vizionare au înghețat ca o frunte de păianjeni în care s-au înfipt cuburi de ghiață • ca niște cioburi aprinse cu încetinitorul • în sfîcterul scînteii e o gură unde întunericul se stinge • prin țevile

negre din strunele unor harfe își scurge sîngele melancolia • femeia pe care coboară-n convoaie lungi fantomele împăienjenite ale gondolelor goale răstoarnă deasupra puțului ulciorul din care se varsă veșmintele haosului cu gura deschisă • tălpile varului calcă pe ape urme de șerpi, în adîncuri friguri fluorescente parcurg oul mat • mîinile întind o limită de aripi, trompeta scobește în stîncă somnul verde al calului • încet, cerul alunecă-n pleoapă de pe un ochi negru de aur •

•

frunze șterse de ceară și seara un ochi împînzit pe frunte • o privire își întinde brațele îmbrățișîndu-ne ruga • îngeri cu limbi de trîmbițe năruiesc în abisuri cetăți de extaz lîngă barba de tăcere a bătrînului • spațiul e mirarea absentă cu care se deschid ochii • un înger care doarme e o cameră unde locuiești • spațiul înmărmurit se depictează de chipul împietririi sale ca parfumul de adevăr al unei oglinzi • fiara care bea stă cufundată-n imaginea-i, ce-o soarbe • o mîină cugetă scufundată-n albastru • un labirint zboară prin rana ce-și sîngerează templul •

•

iarba adormită căptușește adînc un loc săpat cu fire, în vis, pentru fiul ochiului • păianjenu-și înfige rădăcinile în piatra cenușie ca o îmbucătură de pîine mestecată-n gură, cînd întunericul de aur se luptă cu răsuflarea ce-și dă viața • atingerile plutesc pe ape ca niște anvelope dezumflate-n cadranul unui ceas • și sub coroana rămuroasă a abisului își înclină capul înnoptatul de la marginea tăcerii • orbii închină, în somn, măslini privirilor pe altarele suspendate • cerșetorul, ținînd în mîină un cuțit așteaptă pomana întîrziată la poalele muntoase ale templului • ascunzîndu-se ca o umbră de cerneală neagră în

lăstărirea verde • clovnul mănîncă vraja în cioburi ce se îndepărtează de masa tăcerii • unde-n cristalin se dizolvă capul somnului • umbra neagră decupează o siluetă de-adîncime în palorile deşertului de vid şi sticlă • şi un înger spînzurat se prelinge din copacul agăţat de somn • cîte haine albe plutesc pe apele negre noaptea cînd în creţuri bat negura şi luna •

•

în nocturna sîngelui doarme ochiul ca un soare de nămol poleit cu pogorîre • o monedă se rostogoleşte pe pantele negre între-un clopot şi-un adînc de deal • un strop şovăind s-a oprit la marginea pădurii, unde bîntuie oceanul prin absenţe de-aur • poteci în palmele istovite ale nenăscutului • tivite cu tăceri de-amurg, dincolo de care se năruie cimitirul cu sertare al îngerilor • dangătul paraşutei coboară încet în fîntînă ca o găleată într-o femeie •

•

filfie întunecat chipul năruit de negru • oul acesta cu pleoapele lăsate îl visează în adîncul căptuşit cu stropi pe homer • din tîmplele văruite ale măştii curg pîraie negre • ascuns e chipul invizibilului • fruntea e cristalul lîngă care ning penele negre • lîngă zidurile sterpe ale demonului urlă de singurătate dumnezeu •

•

cadavrul e o pasăre de-argint între ramuri vide de pădure • ce ciudată e năruirea de febră cînd o inimă poartă povara uriaşă şi neagră • aripile păsării înoată prin apă ca o rădăcină pătată cu coroane de aur • singurătatea e o frunte scufundată în

padmāsana • ramurile stau atârinate de umbră în gura unde apune
puntea • negativul neantului, palid endymion incidental,
evanescență în haloul unei incizii •

•

metamorfozele tristeții părăginite de neant • un copac mort
crește din fruntea omului adumbrat • ca o siluetă de cerneală
dintr-o gaură neagră • visul suflă prin grădina de plumb ca un
șobolan mort • atîrînd dintre buzele înșingerate ale unui copil •
un funambul dansează pe sfoara de cranii însoțit de fantomele
posesorilor • scheletul unui laser decupat în abis de o mînă
de-argint • o răscruce de drum bătută în mai multe cuie sub
dîrele unor priviri plutind încă între lună și aer • în apele de vid
s-au preschimbat alene zeii acești împăduriți • și pașii din
metale străvezii între creioanele înfipte în pămînt • ca niște grote
locuite pînă-n gît de șerpi • și de coloane plini - din nebunia lor
fluidă zeii împărtășeau pe muritori • stîrnind adîncuri mari de
volburi înghețate unde strigătul se-amestecă cu roua în bărbile
vorbitoare ale profeților • și unde dintre umbre înverzite cu
măștile lipite-n palme se strevăd de morți sprîncenele
coșmarului în care năpîrlește iarba • și șerpi paradisiaci din
stîncă izvodind au ridicat cu solzii mari copaci plutind în norii
căptușiți cu-aripi purtînd în fructe colorate cu ispite sfîrcuri
întunecoase zăvorîte-n frunți • și iată, în argint s-au coborît
anume zeii răul ca să-l știe din sîngele metalului tăios în care
transformîndu-se, să plîngă cetatea cu grădini din răsărit cu flori
zburînd cu lacrimi în petale-n cufundul greului geros • în palme
surîzînd te caută un mort cu capul de-aur și de haos, turnînd în
focul închegat vedenii îndurerate de amurg • fantasmă cu
călcîiele spectroase și mînuri fumegînd ca niște flăcări
aprinse-n aripi de-îngerii care nu se văd • sub chipul verde
arde-un foc de aur unde dumnezeu sălășluiește ca o inimă cu

chipul dăltuit în negru răsărind din mări de adâncimi ce poartă
văluri-n aspru-le nechip • și-s sutele de ani purtate-n nopțile
îngropate în cochilii de lupi, când, precum melcii poartă în
spinare enigme încolăcite fără cheie în tăceri • ghețari cu chip de
om se-ntunecă în cețuri străvechi unde prin ramuri cîntă urși
agățați de sferele rotunde în care meditează sihaștrii triști cu
măști acoperite de broboane ilizibile • un mort înaintează prin
tărîmul drapat cu vid, o inimă i se rostogolește înainte ca un ghid
cu miezul negru • iar în urmă nu mai vine nimeni •

•

masa tăcută, poarta o acoperă, dincolo de prag carnea
călugărului care e și vinul • aripile îngerilor se întîlnesc în
fructele pe care le mănîncă morții • stau cu degetele desfăcute
într-o pădure din care cad rîuri de pene • stinghereala stă pe
pămînt ca un pai înfipt în ochiul unui mort • între cele două aripi
roșii ale scheletului se învîrte în gol o cheie •

•

nimic mai amorf în trecutul ca o grotă fără intrare • ca un început
fără gură de scurgere • sechelele unei înhumări întinse • umbre
bătute în cuie bat în pereți crucifixul umbrei • zidul zîmbește ca
o dungă în care • clovnul a construit cu multă răbdare, turnul de
fildes cu spînzurătoare •

•

spațiul mioritic a fost îngropat într-un ospiciu • în vreme ce din
negru vîrful fumului mai desprinde cîteva căderi • pe foaia de
hîrtie mînjită cu scame de cauciuc și dîre de creion, între gumă
și ultima ștersătură, multă murdărie, ceva disperare •

•

dungi de umbră neagră se topesc lângă urletul zidului • un cap congelat cu-o aripă-nfîptă ca un ciob în ochi • din creștet i se-nfioară cu aur fantoma magului somnambul • vid gălbui cu cheaguri de orizont • mînă în extaz • ochiul își scufundă în imagine apa • bucățele de celuloid cad de pe fruntea nebunului • în care și-a ascuns stelele iisus christos • luna a mai lins cu argint o fișie de noapte •

•

craniile cu ceas dorm într-un fotoliu albastru • tot felul de tezaure, vidul scump pietruit cu fantome • un automobil galben împușcat în tîmplă • ca un sifon cu medicamente de mozart, în liniștea beethoveniană, ahile își ieșea prin călcîie • oul cu capul sprijinit de genunchi își lasă să-i cadă imaginea-n apă • se spală ca noroiul de pe o statuie trupul de pe fluorescențele fugitive ale sufletului • durabilul alunecă de pe evanescență ca rămurișul venos al drumeagului de pe pașii cu miros de infinit • pădurea cu aur de tăcere pe trunchiuri s-a ridicat dintr-un dangăt de clopot •

•

lîngă noaptea ca o cortină de teatru pictată cu televizoare • un uter cu un fetus de sticlă • în țeasta bîntuită vidul s-a înnegrit în metal • parașuta sîngerează prin creștetul capului •

•

ca o însetare se sufocă inima în somn • cum mai doarme-n noapte capul cu magneți • se adună peste gîndul împietrit o

fumegare grea • țeasta e embrionul nopții • un amurg ca doi ochi
cu pleoapele sprijinite în cîrje din care se desprinde un firicel de
fum străin și alb • un cadavru roșu cu un țurture ciudat între
dinți, alături, o bucată de lemn afumat • secunde încetinite,
umbrele unor porți de metal deschid neantul pentru degetele
unor mîini mereu mai absente • cu mustăcioara fericită sub
privirea mijită poldy prăjește cu demnitate stelară în tigaia de
disparență velară un ciot de ficat, un cap angoasat, un cui și-o
așchie de lemn •

•

și dacă soarele-ntr-un colț printre pînze de păianjen cubiste •
cîțiva pași lîng-o batistă verde chibzuiesc iarna o potecă • umbre
fecunde mînjite cu luxurianța de diamant a melancoliei • cîteva
întunecări se înneacă de adio • un extaz ecologic, peisaj
patriarhal arhaizînd cerneluri expresioniste • din centrul
haloului de dificultăți necunoscute, neantul vrăjește fenomenele
cu parfumul de toamnă al tihnei lui • ha! cum poate fi ucisă
această pastă aurie și mecanică înveninată cu umbre de abisul
curgător al verii •

•

lucruri transparente lîngă proiectul unui debarcader • o
catacombă într-o sferă argintie • cîteva cranii pentru stimularea
apetitului • o închisoare cu răcoare de cimitir, parada modei în
bună vecinătate • și-un copac cît mai negru pictat ca decor al
unei fotografii pentru poliție •

•

reptilă nocturnă ca scheletul unei jilăveli întunecate • ca o concesie făcută unui deget - unicat! - aflat deja cu un picior în groapă • golul e o chestie de contur, ca și strălucirea • cea mai subită prăbușire e într-o fotografie (prăbușirea e o stare de descompunere filmată cu încetinitorul) • o suprimare de decor • o întunecare își întinde apele ca un potop extrem de lent în care se rostogolește de tristețe un șarpe • și chiar dacă s-ar mai târî pe ici pe colo o șuviță de abur, nu s-ar putea inventa ceva mai străin decât gândul pe această planetă • unde tot ce nu a înverzit deja a putrezit demult • o stea stingheră într-o mână-nfipță într-o moviliță • mut, albastrul a căzut în fișii de pe ruinele circulare •

•

un cal verde linge lângă abisul mării o coloană năruită • o nocturnă solfegiază un castel, vai ce coamă • se va răsfira în negri stropi pe scări • acum, mai ales, când telmah se plimbă în mână cu nebunia lui fosilizată • iar tu ofelia ce anevoie-ți porți în spate mănăstirea, ca un melc • piatră cenușie groasă ca un nor, așa iese la suprafață creierul • anxietatea, doi ochi scufundați în ceață deasă ca un eșapament • trandafirul de fier forjat și nu mai puțin negru și-a forjat o nară cu care se miroase • și-acum să vorbim puțin și de tradiție când fiecare secundă sculptată-n minutar e un cal verde care linge lângă abisul mării o coloană năruită pe care se plimbă telmah ținându-și în mână, ca pe un ceasornic, nebunia lui fosilizată •

•

o descompunere înghețată, aripi de magneti negri bîntuie încremenirea • cu lilieci împietriți în țeastă imponderabilitatea a murit în picioare • întunericul flutură 'n cameră planete negre • adolescentul spînzurat suga cu creștetul capului la sînul abisului

un trandafir cu petale de beznă • creierul i se descolăcea ca o funie subțire și lungă afundată într-o oglindă • ca un tramvai intrînd în minutaurul unui pendul • viscerele mîinilor putrezeau la umbra pictată sub soare - un soare negru desenat în cărbune în aerul grădinii • ca două smaragde rătăcite printre cîțiva vălătuci de fum de tămîie • într-o înnoptare ciocul păsării se-nfipse în adîncul lemnului negru și gros prin care zbura • cu un bec de umbră în mînă deschise portalurile neguroase cu chipuri de absență profundă • un foc negru ardea în străfundul sanctuarului sub dalele mulțimii cernite • unde un craniu de taur devora aripile de magnet translucid ale liliecilor • stropi de vid îi picurau de la tîmple descuindu-i în tăcerea din jur un obelisc de singurătate și ca o amprentă dispărea zborul păsării • din colina albastră împovărată de somn și aer negru se născu un om verde • stăteam întins pe colina albastră în somn, ca degetele rătăcind prin ierburile scorpuroase, cînd, de după rotunjirea ca un amurg de cheie franceză răsări omul verde • mîncată de penumbre-i era fața • penumbrele-i rătăceau pe chip ca niște vietăți din țara umbrelor, semi-emigrate • îi jucau neliniștitor pe obrazul înnecat în incognoscibil, pe cînd omul verde se-apropia - se-apropia ca un mesager dechemvrat c-un bust alb rătăcit prin straniile lui aripe • un vizitator cu pielea de venin • omul verde purta în mîini o oglindă albastră din care atîrnînd ca o piele împietrită, ca un spectru cu putrefacția împietrită, cioplită în halucinație și cu părul ca un vîrtej de aramă și gheață se ițea o femeie de somn • coșmarul își umpluse gura cu pete și umbre ca un vînt desfrunzit din cimitire • omul verde se apleca încet ca un rîu săpat în halucinație • ținînd strîns în mîini oglinda din care se desprindea bustul unui sfînx cu sînii de rugină • fluorescentă fantoma femeii din ghiață putrezită cu fața de asceză adîncită-n desfrîul unu extaz • astfel se apropia omul verde ca un rîu cu suflul de hipnoză printr-o curgere de măști • ca un zeu al nopții înveșmîntat în aur înveninat de decăderea zilei • ca un zeu al

răului cu un pește de nichel în brațe • plin de reveriile țevilor cu șobolani și-ale ceasului cu găuri al labirintului • prin verzele structurii de suprafață i se 'ntrezărea, chiar, manta de hău cu cranii de stele negre și brandenburguri de supernove ca o clanță retro • începusem să colecționez în umbră fragmente de nebunie, clinchenituri palide, cu aspect fragil, în care înfloreau somptuoase putrefacții ca niște coșulețe cu cochilii de melci și fructe de mare • mariaj morganatic între abis și labirint • când, oh, oroare! oh, tenebră igrasioasă ca un furuncul stors de un poet suprarealist! • sărutul fantomei cu buzele părăsite lângă zid... •

•

tantal cu inima de vânătoare roșie • un pat prelung, așternut cu o față de masă în care zbîrnîie înfîptă posibilitatea unui pumnal • din străfundurile ierburilor, din scorburile pripășite în temeliile casei năpădesc valuri de fantome lichefiate ca o gură căscată holbîndu-se la pestilențele împietrite • un clinchenit bizar scormonea în creier ca o ghiară mărunță • în umbra oglinzii murea tot mai adînc templul sîngeriu • gura lui ajunsese o fabrică senilă de poeme • număram concentrat scoarța cadaverică a mestecănelui • ascunzînd în creier un reșou se pitea-n albastru sub un morman de frunze • înveșmîntat în sicrie omul verde își apropia de buzele insectar un spațiu de oglindă • o mîină ieșea din sertar, ca un colț de batistă • curgea despicat de tăișul mai multor lame ca un înger exterminator în secțiune • fiecare pas îl depărta mai mult pe măsură ce-l apropia mai definitiv • umbra îi încuiase în țeastă un roi de rădăcini înnegrite • omul verde își apropia de buze o cheie ca un deget lipit de o bucată de gheață • bezne de dorințe argintii pe hașura de melci a unui nud • oh, inhibiție intensă și totuși mereu incompletă • când ierburi mereu scorbuturoase înferează abisul sub fluviul împlănit al imaginarului •

•

o substanță crepusculară străpunge un deșert de radiografii pe două voci • strâns îmbrățișată de anxietate ca-ntunericul dintr-o țeavă rece, pînda vomita de voluptate • cadavrul îngerului așternea pe viteza apei bucăți de coajă de mestecăn ca fragmentele de argint din urletul groazei • groaza - vidul ce se află cu dinții-nfipți în negrul sterp • cu gura făcută ștreang, o luptă tăcută cu vampirul • mergea prin pădure de parcă o-mbrățișa • în centru, grota unui păianjen aruncă priviri prin iarba de apă solidificată • cioburi din îngerul de sticlă plîngeau pe jarul pietros • ca o flacără scufundată sugrumat în umbră • mîinile trăgeau prin palme adîncuri în care înotau guri de-nsetare • o coacere e ziua care-n crepuscul descompusă curge • malarie tenebroasă ca scara îngropată în schelet • cu rădăcinile înfipte în ghețari, pădurea, și metalul strîns în mîini • la o fîntînă bău moartea - bău întunericul ca pe un cîntec izvorît în vis • o umbră întruchipă în fața lui vampirul pe care-l ucisese • scările rulante mă purtau prin pădurea scufundată în ghețari ca propria mea uitare • putrezind în deveniri și transformări laolaltă cu ghețarii • scările rulante se-nfășurau în juru-mi ca o mașină de scris îngropată într-un mosor • între două caverne mițoase umbra de argint a lui lucifer • scufundat în meleaguri de melancolie satanael zboară purtat de două aripi: una, făurită din singurătate e Turnul, cealaltă, incubată la umbră, e Arca •

•

straniu e să alergi în străfundul mării ca pe o plajă uscată • suspendat în incubatorul grotelor lichide, umbre atîrnînd de înecuri de vis • cu pești mari privind prin pupile de magnetit • sălașurile de năruire verde • acolo vidul visează că vidul e vis • o

ciudată arhitectură se 'nalță scufundîndu-se în jurul zăcerii epavelor de oase onirice • acolo nici un pămînt nu mai închipuie adîncul ci mereu te scufunzi prin străfunduri de suprafețe de străfunduri • ha! • răul însuși se îneacă la asemenea adîncime • acolo durează numai îmbrățișarea irizată de lumina izvorînd din adîncimi • munți de ziduri uriașe plonjează 'n abisuri de cetăți și piere ca o umbră a melancoliei nimicului, babilonul • acolo, tăcerea scufundîndu-se acumulează tăceri peste tăceri ca un ascensor ce neclintit înfinit descinde • acolo, stranii orgii se umbresc întunecate și flăcări bizare licăresc etern ca niște evanescente înghețate • acolo, o cascadă de nopți e o secțiune în tăcere • unde bătrîni eterni înghit în adîncurile somnului întunecate otrăvuri • unde stirpe sacre se năruiesc sub poveri de eternitate • deslușind sensuri de blestem • căci în blestem, prăbușire și degenerare un izvod al eternității se va fi fost lămurind • și cînd în dezvăluire pierzîndu-se obscurul își caută adăpost 'n abisul unde infinite coloane își aruncă temelia • în străfundurile unde dionysos cuvîntu-și năruiește • îi iese-n cale aur negru primitor de tihnă • și-o hărăzire de săruturi și-mbrățișări • și stranii banchete cu cupe trădătoare și muribunzi hieratici plutind înveșmîntați în abanos lichid • un joc de-oglinzi cu decupaj de densități • undeva, săpat în bezna zidului, adolescentul fără ochi sub fruntea de hipnoză •

•

prin coridorul de umbră trec ultimii purtători ai abisului • ca dansatorii din caverna lui zadig • capul lor e un iceberg de eternitate cu aripioare de muscă • se-adună nămeții pe poteca de-amnezie argintie • în culoarul cu umbre, risipiți stau îngerii în apele negre • scăldați în nebunie și pulbere pier în dunga apusului bufonii cu tichii de chei de cristal • leprozeria din deșertul sahara a inventat argintul și l-a fabricat apoi pe scară

industrială • veghea drumurilor scoate noaptea din priză • supernova de la salonul independenților a lansat moda scufundărilor de toamnă • gura așteaptă la răscruce • un ochi și-a lăsat peste pleoape șuvițe de păr alb • wilhelm tell și-a proptit într-o cârjă fesa în erecție • poteca poartă umbre de cenușă sub mâinile de piatră • embrionul urlă de durere lângă falusul patern cu privirea plină de testicule și rădăcini din groaza uterului • din gura îngerului cuvîntează un păianjen • ofelia merge la mînăstire și ajunge la ospiciu • fiica a pierdut noaptea, lângă o grămăjoară de jăratic, fotografia tatălui • oceanidele-n orgasm au zămislit lângă stîncă lui prometheu capul întunericului • ieslea de la bethleem naște însîngerată • luna cu raze întunecate a adormit lângă schelet • vîntul a scufundat tăcerea în gura care se deschide ca un prunc mort abandonat pe nechezatul unui zid • sub cel ce mergea încovoiat s-a mai năruit o potecă •

•

pe șoseaua principală un cal paște un ochi de sticlă • craniul de cristal plutește pe beția unui lac de negru peste care lotusul de vid rodește dintr-un ciob de urlet •

•

cel ce poartă abisul de abis e purtat purtînd din adînc propria-i purtare • căci purtătorul abisului se prăbușește spre propria lui putere de susținere ce sub privirea-i dezgolindu-se îl poartă spre asfințit • o pîrguire este astfel întunericul și-un joc de prăbușiri temelia lui • muribundul frînse pîinea de ceară din care curge sînge • își săpă în ochi o nouă privire, de piatră, și-și trase peste cap tichia cu bufoni de chei care-n tărîmul semănat cu porți te face invizibil • căci cu o poartă de piatră își ară țăranul noaptea ogorul lui • în gura scheletelor cu scoici pe cap se află zaruri de

argint • cu vomă, de altfel, se îmbracă scheletul cînd își trage pe față masca lui de clovn • iar lampa lilipută înfiptă ca un cuțit în tăblia mesei răspîndește cu generozitate întunericul • profetul stins stă în beția lui dumnezeu • zvîrle cu nisip în speranța lanului de grîu • astfel, pieri în neant stafia de piatră a pompelor funebre • la intersecția dintre don juan și statuia comandorului • săpa cu migală pămîntul ca să descopere un cimitir pentru propria lui fantomă • cu o coroană de pulberi purpurii pe cap se prăbuși în lună • oglinda i se sparse sub tălpi și dincolo de ea țîșni vidul ce-i năvăli în jur învăluindu-l ca un costum de astronaut • în urma lui se-nchise-n culoar de ape negre trecutul cu tristețea lui de traforaj •

•

penumbra și acest ciudat amurg al argintului ca spectrul lui schubert și-un pian de umbre pe care stau solemne stoluri de schelete, și-acea fereastră aruncată într-un străfund de galben... •

•

mult aur pentru învierea în dangăt a stejarului calcinat • arta fugii pădurii în clopote •

•

infarctul scheletelor albe căzute în verde și-ntr-un gest păduros • adunat aurul ca un copil născut mort • ape pîngărite de un întuneric de petrol și metal cu îngeri îmbrățișați de țevi înecate de eșapament purtînd cununi de canini • peste inima neagră a visului suflă stafia sacră a lui dumnezeu • singurătate - tenebră - un ocean de ochi orbi •

•

oglindea e o gheață a căderii • piatra, cu chipul ei mereu nocturn prin petele diurne, o încordată gheață a durerii • a murit încă o dată figura unsă cu var • pe pasul nopții strălucește o lampă • ca o frunză scufundată în fruntea unui muribund • mâinile, stranii sexe pe cărare, aleargă după umbra unui viol • păcatul reflexiv miroase cu otravă o boare • o floare pe care în tăcere o inventă • sexul femeii, negru, sumbru idol roșietic, nocturn uriaș își deschide buzele ca două portale amare, pline de ambră și de umbră • intră și ieși, solitarule, până când din fruntea-ți țîșnește în jerbe calofile sămînța de lumină • scurgere și șuruire, concentrare neagră, deschidere, desprindere-nceată a ceva înțepenit și străvechi • fantasma își dezbracă de sîni, sînii, de trup, trupul, ca o chemare mereu mai precisă și mai plină de dorință • ca o adîncire în care suprafețele se fixează sclipind poruncitor și dureros • lumînarea arde în mijlocul mesei ca o amintire • fruntea stă cu o piatră în mînă ca o piele scufundată în dedemult • sîngele cade greu în călcîiele negre cu o solitară albire • sîntem plămădiți în tăceri de zboruri înghețate • magma mamei picură moarte pe tîmplă •

•

lăzi negre de gunoi pe trotuarele cu zăpadă • printre păienjenişurile cenușii o pată de sînge imită vopseaua roșie • privindu-se-n oglindă cadavrul lui raskolnikov vede o chiuvetă • cîinele subteran pictează cu un mîner de umbrelă ecoul unui scaun • umbra aplecată peste întuneric piere și se vede • cîteva cioburi, în lună, pe malul rîului, scilipesc desperate lîngă cuțitul unui sinucigaș • o față tînă ră pe patul morții se dezbracă-n timp ce geme • pe treptele scării în spirală urcă un melc negru și mai verzui sînt în aer apele lacului • cheia ce încuie urcă întunericul

pe care picură un sînge de argint • sîngele cade în fantasmă din
călciile spînzuratei înjunghiate de frisoane, cu mîinile atîrnînd
ca niște limbi • caracatița care înghite o conopidă care înghite o
caracatiță • fachirul roșu face dragoste cu un pat de cuie negre,
sau invers, în funcție de temperatură • o umbră lăcrimînd cu o
pensulă 'n mînă își vopsește în alb fruntea dată cu roșu • fata cu
cheia de yale-n dinți sub înțepăturile negre scoate din ușă
broasca încuiată • cu-absență intră enigma în tăcere •

•

abis răzleț cu o pădure-n gura locuită de păianjeni • femurul
vorbitor cu frunze multe și-n loc de ochi testiculele mute • spuse
adîncul din adîncul meu punînd în dreptul respirației un izvor
locuit de incertitudine • în care o sahară unde umbrele s-au
sinucis cu solitară obstinație cînd ninsoarea spală creștetul de
buze • himenul fecioarei s-a închegat ca un caimac al vinului
bătut • căci solitaru-și toarnă abanos în sînge • ciudată apă fierbe
delirînd pe pietrele lucioase ca niște stropi de vis • cu pînza
plumbului în mîini în mine își cufundă capul • ca o broască
testoasă e îngerul și detestabil negrul vâl în care se-nfășoară •

•

soarele cu palmele-ngropate-n ochi poartă pe cap păduri din
care atîrnă drumuri ce nu duc nicăieri • stranii bigudiuri în care
setea stearpă ca un taciturn, sexualitatea neagră ca o subterană
fără spectacol • și pe cînd plîngea îi ridicară pleoapele de pe ochi
ca pe niște falduri acoperind stafia lui castrată • în copacul
transparent mîna i se sparse ca un cristal carbonizat de neființă •
și-o umbră scufundată-n liniști se privea din craniile ce cădeau
din turn • azvîrlind în spațiu obuze de priviri din tunuri de lunete
• șarpele și-a înfipt în ochi pene negre cu degete pictate căzînd

ca fulgere de fisurări adânci frînturi din morile de piatră celeste,
în rîuri unde apele rodesc pomi înfloriţi acoperiţi cu vrăji • cu
buzele pierdute lîngă negru, cuburile înfricoşate se sufocă de
albastru • şi e o ceaţă-n fiecare ameninţare • cum s-ar fi-ncercuit
de frig tăcerile lîngă automobilele vopsite-n roşu ce ard ca nişte
opaiţe molcome • şi picurau tăceri din tîmpla sonoră a pietrei
semănite cu prăpastie, golindu-mi chipul de înfăţişare • şi •
după căderea din oglindă am scos un ţurture • ca o voce
înnegrită-nchisă-n gheaţă, umbra mea • apoi, imaginea de sare
se-ntoarce spre a număra în gînd cetatea ce dispare constelată-n
abisul lunecînd •

•

melancolie convulsivă ca o electroencefalogramă plină cu
păianjeni • pasărea aruncă ace lugubre spre mîinile nopţii • cu
ochii închişi ca nişte testicule în întunericul globular de glasuri
negre cu o coroană de sînge deasupra capului ţîşnind ca o
halucinaţie cu gura holbată • un cuier înnecat în draperii ca un
imperiu al sperietorilor • o pasăre cu o salcie în creier
despleteşte fantasticul ca pe o revelaţie nocturnă • un falus
înaripat se scufundă 'ntre aripi ca o figură a discontinuităţii •

•

capul de-argint al unui înger sare din capul meu de beznă ca o
paraşută dintr-o pianină mecanică • cu o lanternă deasupra
robinetului unde mi se fărîmă leşul • pendul invers scuipat din
timp în neant • lăsîndu-mă să număr cu unghiile fărîmate
fulguirea umbrei ca o aripă zburîndu-şi zarul sub ochiul
răbdător al vreunui hazard • spiralele de argint ale spinilor ca un
clipocit în care-o pensulă a ascuns negrul • ca pe o fiolă spartă
din care se evaporă vidul în bule nule • şi din umbra mea

începură să se ningă zăpezi de îndepărtare, imagini de-alb masiv
topindu-se în punctul mut sau în fisura unde orizontul
neutralizează în privire ivirea •

•

imaginea omului în aurul hăului, zei și degenerare de toamnă •
roșietice rotule sumbre, obezitate de întuneric și urlet • abisul e
oglindea lui Dumnezeu • nori înroșiți de piatră străfiroasă spoți
cu tresăriri d'infern din care curg ecourile de trepte • mortul
vrăjit coboară prin scările de ape cufundându-se într-o eternitate
unanimă • un mîner, sufletul, prăbușirea albastră a verdelui
înghețat în izvoare • și totuși un imperial imemorial • uitare de
piatră străfiroasă-n materia curgătoare de păduri • o picurare de
numere în nara letargiei •

•

fîntînă veche, undă scorburoasă, apă de beznă clătinându-se de
somm • dezvăluire cu-ncetîtorul, zaț neutru al adevărului •
final • creieri cu uteri dintr-o încolăcire cu măcinări • frămîntate
frînturi în care suflă întunericul • aripi din rădăcini ce se devoră
• de ne-nțeles această tăcere în care ninge adevărul • troienind-o
de enigme • acoperită izvorîre, spumă ocultată de vid, fărîme de
încetinire albă fluidului bătrîn străfund • tulburi perdelele în
care transparența se întreabă • tîlcuire tenebroasă a uitării • cu
mîini frîngînd argintul amintirii în semințe-nchise în început •

•

omul e paria pe-acest pămînt • liniștea de sticlă neagră și o mînă
care se scufundă • degetele se fărîmă în întuneric ca un joc de
mărgelile de sticlă • la șapte ani luam în palme un meteorit adus

de bunica • undeva s-a spart o oglindă • luna, fîntîna scheletului
din peisaj •

•

o paloare de spume cu cîini, înverzire la negru a mîinilor • două
pietricele fac cling! în clar de lună şi-ntre ele pierrot sau pielea •
un bătrîn arhivar sau ahasverus nedesluşit unge cu priviri iarba
dintr-o pensulă cu tămîie • astfel purtăm pe umerii noştri de
pleoape vidul uns • tăcere! păsările ca nişte gene plutesc peste
priviri • ochii îşi ridică aripile în misterul îngerilor •

•

fratele se roagă în gura surorii cu braţele rămurind din ochi •
ochiul a adormit pe scheletul liniştii • bătrînii ung apa cu adevăr
ca nişte lotuşi purtaţi înspre abis de cojile de ouă • îmbrăcat
într-o rochie cu sîni de saint-laurent goethe stă pe-un muc de
lumînare din despărţire d'italia •

•

în solitudinea boltei paria-brahmanul se plimbă-ntre doi pantofi,
poate papuci •

•

vîna albă se scufundă-n mlaştina de seară • inima ca un furnicar
învelit în indigo cade în staniolul camerei uitate • pe pînza de
vid de deasupra erecţiei bătrînul pictează o jerbă putredă de stele
ca mantia extatică a magicianului •

•

o piatră de solitudine albă se rostogolește încet pe poteca pustie
• larvele înnecate-n argint mi se plimbă lin pe destin •

•

cu chipul cuvînt stropit de sînge dumnezeu a luat tihna în gură •

•

surîsul zeului se-adăpostește după tristețea omului • ca un
sistem de diferențe și identități imaginare • degetele femeii
desfrunzite se scutură în noapte ca niște sfeșnice de lună • și din
nou clipește secunda ca gîndul unui cîntec de piatră •
bombardamentul ca o cortină aprinde, solitare, pretextele pentru
camuflaj • în puțul ca o portocală mecanică de gheață capul de
argint înnegurează apa •

•

un zmoc de păr pe-un petic de nisip și-un ciob de sticlă din
craniul unui uter •

•

cuvînt întins în carne pe umbra unui castel de cărți de joc • parcă
o spulberare de orbi în extaz agățați de parașutele unor frunze •
cîteva fărîme de argint picură așteptare în întuneric • femeile cu
aripi desfrunzite își pierd în străfunduri degetele din care se
revarsă raze de păsări • adînc se scufundă tăcerea în neant de ape
• la umbra palmelor lui christos, însingurată se adună golgotha •

•

în focul ce se stinge e-un cer ce se înalță • ca o coroană
fumegîndă de prăbușire • spațiul e amintirea mantiei lui satan •
cuvîntul tace ca o pecete • bezna vorbind închipuie carnea •

•

o novalis schubertian înveșmîntat ca h lderlin în toga neagră a
lui orfeu • vidul  i-a pus o cunună de lauri în jurul gurii • umplut
de ad ncimile verbului sf nt infernul se scaldă în ură de aur •

•

o, telmah! o, telmah! o, telmah! o, telmah! o, telmah! o, telmah!
o, hamletian telemah... •

•

suflu ciudat, înnegrit de vid, ca o cădere a străfundurilor •
s m n a cu m na tăiată  ine în palme v lul zdren uit al unei
poteci • izvor de întuneric unde se adună în lipsă privirile ca un
ceas de tept tor între două ore • străin, omul fără umbră ce lasă
'n urmă stranii fosile • ca o lamă fără teacă e mersul lui •  i ca un
zbor din care se desprinde greutatea, fiecă călcătură • privirile i
se dezlipesc cu fiecare pas mai departe de acest cer • din găurile
negre ale ochilor se scurg pelicule nocturne de fosile moi • ca
ni te flaute sub iate de abis •  i astfel, m inile pur nd roade de
amurguri se pr bu esc ca îngeri de pe ziduri • de cristal
nebunele c nt  cu copiii pe trepte •

•

craniu cu buze de pește și abur de argint • șarpele-i un întuneric
ce s-a stins în rădăcinile de pe fundul mării • ca o deschidere
ascunsă a zidurilor unde șovăie căderi • pietre înegrite stau în
taină în adâncimile luxuriante unde aripi cresc tăcute printre
copaci • plutește de întunecimi rodirea ca un abis cu gemeni de
germeni uriași cu gurile-nchegate de mistere • străfunduri ce se
tînguie podite cu lungi melancolii de-argint • de unde picură
cadavre împînzind cu îngiulgiuri de forme stranii lunecarea de
ecouri de tărîmuri ale abisurilor • în care plîng scafandrii de
bîntuit cristal • coline de coloane, monahale, ofidiene procesiuni
ale străfundurilor • 'și ridică spre adînc melanicele torțe de taină
și de umbră • privind, se descompune în tăcere de străin
adolescentul •

•

îmbrățișare neagră • nedeslușit, urcă mînjit cu zbor străvechiul
drum • asemeni unei păsări cuvîntate de vreun afund •
îndepărtarea albește metempsihozele mirosurilor • gazul roșu
dezvelește deșertul roșu din toate culorile • și bîntuie cu amurg
toate orele • moartea cu subsoluri înecate-n străveziu •
subterana albastră ca o ramură vopsită • în zorii cei mai
despuiți ai zilei fără culoare un craniu și-a înghițit dantura •

•

o substanță oculară purpurie unde numără demența • întunecate
vrăji cu păr de-argint plîngînd prin tîmplele deschise de
rămuroase mâini • ochiul ca o cavernă roșie, somnolentă în
șarpele de umbră • visuri adîncite, săpate în metalul bîntuit al
contemplației • o carte de ape răsfoită de putrezire macină
himere de adîncuri • o rătăcire de lună curge de albastru ca un
creier gol, înnegrit de pleoapa lui craniană • străina cade în

somnul cadavrelor pe care le mîngîie • umbra se scurge în inertia oceanică din sincopile nebuloase ale cerului imobil • mortul fumează în tihnă un spațiu de înec pentru adîncurile-i de fantasme • peștele ermetic trage după sine năvoade de străfunduri, pescar uriaș, prăbușit ca un călugăr în căruntețe • peste începuturile întunecate ale ierbii unde izvorăsc încet pămînturile înghețate din haosul oniric • străinul își prefiră decolorați stropii de hotare • straniul horos cu pălăria lui bizară ca o funie de clopote • ciudat eco cu chipul scufundat în sursa de tăcere și-n umbrele de sunet • stea cu chipul îngropat într-un talaz întunecat de gheață • văluri lungi ningeau de pe fața-i ascunsă ca niște lacrimi suspendate de infinit • străina intră încet pe-o poartă ce este ea însăși • străinul i-o cădere de tăcere pentru ușa fărîmată • linia se scufundă-n cumpeni dezvelindu-se-n fisură • fantasmele pe care le visezi ți se ridică din păr • toamna copacilor răsună de vid și de umbletul hivernal al călătorului • horos se scufundă ca o ancoră-n mare înfipt în străfunduri de vis • privește adînc în sus cum se încheagă josul, acumulează de sub lumină întunecimi • ca dintr-o rouă neagră picurînd în peșteri se-adîncește haosul visînd • horos își cîntărește visul cu-ntuneric, își ține ascunse nopțile din sedimentele de apă • din lumina bătută veșnic lasă-n umbră un prea straniu zaț • privind țintă, cu ochii precis înșurubați, în păduroasele tenebre de lumină, cu trupu-ntreg îmbrățișat de umbre adînci în străluciri și înălțat peste el însuși, el ce fusese zămislit din veci între el însuși, ca o cumpănă • scăldat în diamant de invizibil, horos torcea • cu dublu trup și dublu chip, ascuns între el însuși ca vidul din grosimea unei uși de-oglinzi • ca scobitoarea fină a orizontului înfiptă-n caria ocultă ce desparte de pîclele prolixie ale apei simplul cer • sieși umbră ca o valiză diplomat cu fundul dublu, horos, obscurul, se obtura • gravid cu un fruct străin de despărțiri și de prolife uitări acumulate • el însuși în el însuși, altcineva • și-n somnul lui de-adîncuri adumbrite, vecin treziei

vecinice, adormită • o altă înfiripare năzuia, surpîndu-se spre sine • subț el mereu mai mult, mereu mai mult deasupra adîncit • și simultan din două părți de el între el însuși aruncat, precum sinucigașa literă dospită de sinele unui tren, horos intrase într-un vis străin; • în hăuri misterioase alunecînd din sine însuși în cernerea-i subțire pătrunsese, trezindu-se visînd, altcineva • apele de dezintegrare letală ale letargiei păstrau învăluit în strania lor cenușă tulburată, făr'matul chip ca pe un pian cu clapele risipite-n nisipul dezlipit de sunete • o somnolență ciudată năvălea astfel dinspre străin ca o pată adîncă prin cernerea subțire • urzind în tăcere tărîmuri de haos tremurător pe unde vidul călătorea • cu lacuri de clar incolor, transparente de-obscurități adînci • unde hăul învăluit în noian metamorfoza silabele lui narcis în stînci • și astfel se prăbușea de oglinzi horos, purificîndu-și visul pîngăritor • născînd în tăceri de cerneră onirice, ca un chirurg absent • transa de umbră pe care somnul lui din alienare și anxietate, peste apele pîclei de clown îmbinîndu-se o lepăda, o exila •

•

treptat, horos se împînzea de tăcere • pierdute-n grădinile apelor sărate-i piereau viziunile • ascunse în zămislirea obscură a străfundurilor păroase ca bestia în taină • despre lumină doar chipul lui de sus avea știre • în noaptea chipului de jos lumina era pătrunsă de neant • căci parcurgînd tăcerea bibliotecilor umbrei horos aflase misterul tenebrei • cum că este, adică, *dublă*, lumină curată în parte și-n parte neant • hîdă nu după substanță ci după relație • și mai învățase în labirinturile infinite ale bibliotecilor, horos, unde volume veghează poteci de-abis • multe despre strania *limită* a luminii care, cunoaștere fiind, fără pîngărire nu se poate ști • și despre ciudata-i boală a necunoașterii de sine • căci spuneau umbrele pitite în pașii de

cuvinte ai bibliotecii, • “cunoașterea ce se cunoaște, pierе!” • de aceea adevărul poartă o mască pe chip • necunoscut și sterp horos rățăcea astfel prin spațiile de șoapte, • tăcerea lui spectrală atingea cuibare de întunecimi uitate, scobind tăceri de semne se istovea, se ascundea •

•

straniu trecea prin carte horos cu fișii de limite dezlipite • abstract, ascuns, necunoscut prin ecuații cu ochii lui algebrici • cu incongrua lui anatomie trigonometrică • fisuri de raze, umbrele-i alunecau prin spații înfinituri de hotare • adîncurile se încrustau de frontiere ca gheața după un concurs de patinaj artistic • imense înscorburări de semne se desprindeau din foi ca de-o ninsoare fără timp • și-n umbre pure semănau cochiliile profunde cerbii de sufluri desprinzîndu-se din coarne și-n bărbi stufoase precum profeții veșnici în abisuri plîngînd melci • horos lăsa să pice-n umbră-i urme de-oceane în sterpe înserări • ca aripi scufundate de plutire în calculele ritmice • cînd eros dispare într-un hău de sărutări •

•

și răsfoia, cernite de oceane, pagini de biblioteci ce curg purtînd în ierburile groase de-nverzire himera carapacelor de șerpi • luxurianța apei se-nnecase în sterpiciunea lui pămîntenită ca o domnie de aur unde-ntr-o poiană înconjurată de spectre de vegetații fantasmează o coroană • globii gravitației sorbiți în semn ca globuri oculare se afundau-n extazuri putrezitoare unde fulgerele înseși nu știu dansa luminile-unui loc • și-ntr-o mirare a mierii întunericul își făldui desfoirile lăsînd ascunse forme bănuite să îtească bîntuirea cu haos a trudei de terori • și astfel lespezile deșirară-n hăuri scări cu treptele de timp dospind

evanescențe de cunoaștere • iar decorul barocului tenebrei cu arhitectura lui schelară de tulbure cuvînt încețoșat, de oratori fictivi și-eternități cu bărbile lipite căzu instaurat •

•

atunci își aminti • culcat în bibliotecile-i imense printre troienite transcendențe de titani, antichități de umbră ale reclamei și alte suveniruri, horos își aminti • și fu din nou cuvînt • o nămețire de lumini îi năvăli în chipul de lumină ștergînd din taină dubiul • și drumul din răscruci • dublul în tăcere i se despereche și în amurg rămase înghețată tristețea • sufletul cu somptuosu-i veșted se desprinsese-n stingeri putred purpurii • fără numele înfrunzit în sticlă ca un ghepard îndoliat • fără ciudatul ștecher de deasupra creierului de parcă de acuma ne-am nepovesti • atunci își aminti • tolănit în bazinul unui fotoliu la un înot cu pachidermele neființei • ținînd între buzele dezlipite, picurînd a negru, un fir verde de mătasea morții • cu un ceasornic zebraț atîrnat de o coasă mecanică și rombul scobit ca un ochi în întunecimile turnului • un cîine i se fărîmă dinainte ca ecoul de pietricele al abisului • inventînd pentru ultima oară o pălărie cu o singură literă • și iar cortina pictată cu freud a amneziei îl scindă ca un vid îngropat de jung între două fețe • cine - iată o pojghiță neînchipuit de subțire pentru hieroglifele la pian ale patinajului artistic • horos plîngînd își amintea • memoria, ce haos ciudat, ca un catalog vîrstat cu crăpături din febra penitenciarului • 39 de grade de gratii de pericol • și această palmă pe care mi-am înfipt-o-n pămînt • și-aceste labe de urs agățate de ticăitul clepsidrei ca o cîrpă zdrențuită-n pictură abstractă • iată această umbră pînă în străfundul cărui stîns ecou o mai auzi • cît încă •

•

straniu se uscase horos între pagini răsfoind oceanul • straniu cobora din treaptă-n treaptă printre scări de chei căutându-și limita • nici un abis ci doar un peisaj secăt cu noduri semănate în umbre de semințe • din care nu creșteau decât obstacole • și în ascuns dospind mantalele de ape închipuiau cortine din aripi de profeți • și-un gol pictat cu scorburi solemne unde-n templu ard clopote înalte de tămâie ca domul unei inimi necuvântătoare unde mîna de albastru a cîntecului ține-n respirare noianele de văgăuni • scufundat în ochelari, cu umbra plină de melci, tot mai deplin amnezic, horos se rătăcise pe o pantă de întuneric căptușită cu iarbă de cădere precum un viciu al propozițiilor afirmative • obscurul solitar într-o închidere din depărtarea unde nimicul • cu, în miez, neantul nitescent • adîncind în receptacolul vidului ca o reptilă de pagini cu fețe de semne • horos cel ciudat în patul lui îngust de contemplație și limită, crucificîndu-și umbra pentru a o concepe • țesătura unui haos de gheață, un creier plutind, caleidoscop fantomatic și cenușiu ca mărturia unei farfurii zburătoare, în vidul din cameră • horos, scufundat în gînduri reci, rătăcind în labirinturile bisturiului său etern • îndepărtînd mereu îndepărtîndu-se, șlefuitor de-adîncuri cumpănind în umbră prilejuri de contur și în lumină o ocazie de tăiș • străinul umbrei și-al luminii închis în cumpăna lor vidă unde-n muchii extatice viteza începutului de-alături e, din nou, un nicăieri de despărțire • astfel horos se pierdea în închisoarea visului său sterp unde doar crima mai croia, străpunsă de elemente vechi, în contemplații de congelări necunoscute, din somnolențe zămislite de eternități, măsuri de maluri masturbate de morfină • căci horos e haos • picură tăceri de umbre de pe streșini • spectrale-n păsări • și zboară neuitările de-absențe grădinărind prin gînd • ca sacrificiile străvechi instituite-n menajeriiile memoriei • de monștri, fetuși de-ascunse gînduri prin înguste cotloane unde ape zboară prin neștiri • memoria cu aripi unde se aruncă-n plonjoane nesfîrșite îngerii de chemare

îmbătați de căutări • solitudine fetală în permisie și iar, lângă un muc mort de țigară câteva degete pendulînd între câteva litere și mina frîntă a unui pix • tăcerile se generau scufundate-n admirație, paralizii de trezie ale somnului profund • întinderi indistincte de gînduri și voci, fetuși necuvîntători de cuvinte, noiane în extaz adîncind euforii de inerție • doar rădăcini de uitare țesînd pămîntul din inimi și niște unici nervi ca niște pești incomprehensibili • o prăbușire de veșminte și de ochi orbi, de stranii frînturi de inexistență adormite-n reamintire • chipuri îngropîndu-și imaginea sub straturi de oglinzi • peste toate aceste manuscrise colbuite ale începutului, peratologic bibliotecar paradigmatic, horos însingura •

•

horos nu se născuse din nici nicăieri nimeni nemaineant nul tatăl său • primind în dar imaginea era el însuși, pierzînd-o, nu era, cu toate astea, altul • în privirea tatălui orb adormise născînduse, în privirea-i dormea chipul cu ochi șterși al tatălui • necuprins, prin absența mamei nimic nu-l lega, totul îl nega-n el prezența tatălui • sterp și singur, neînțeles fără a fi incognoscibil • solitar fără a fi unul, despărțind fără a fi multiplu, în îngustimea tăcerii lui de nicăieri, horos era *altul* • prin grădina rădăcinilor adormite plimbîndu-se horos priveghea, asemeni aerului, adîncul rodului lor solar și pur • ascultîndu-le tăcerea de eternități, horos zămislea în fibre indestructibile de infinit liniștea abiselor ca un straniu păianjen cu plasa-n nicăieri • astfel rădăcinile abisului dormeau, scăldate-n infinita lor torpoare, lăudînd tăcerea care le privea-n adîncu-i așezîndu-li-se-n chip • cu ochii închiși asemeni unei plante cu pleoape mari, împădurite, abisurile întomnau uitarea, auzindu-se pe sine cum el pe sinea lor le cheamă • silit să poarte-n despărțire ce-i era străin, lunecînd încremenit printre nori corali de hăuri în ninsori de somn

urcându-și tăcerea prin abis ca preotul letal etalat în jertfă • cu spasm de sugrumat dezgust în îngustimea-i de cenușă ca un toiag cu miezul îngropat zburînd prin destrămarea convulsivă a drumului, horos, pribegind, adormea, murea, uita •

•

aproape stins și amurgind prin rădăcini topindu-și letargia horos cădea alene prin străina poartă în care uitarea-l reținuse salvator • pierdute erau drumurile • în cenușiu ca niște ghemuri rătăcite cu păsările-n ochi • fernal, fernal • precum copilul unei ierni adînci de mușchiul hibernării lui îndeclinat • acolo unde soarele, din nou, se dizolva în pete luminoase, neant fixat fărîmă, acolo unde, pe apele în trepte, de metal • căderile adunate din șuierul șoselelor se promorau în stinsul mers al văzului • ca o lamă înfiptă în oțelul ce o poartă, horos se prăbușea visînd deasupra norului ce-i împietrit pe ape din somnul și nămolul vreunui început • și prăbușindu-se și-uitînd, acolo unde gheața întipărește ochi imenși de-oglinzi • 'n-abrupte de castele fante de fantome, se metamorfoza, paradoxal telescopaj ocult • scufundat în isteria lui obscură se transforma • adolescența obturată a obscurului, cartonată de netăiate așteptări • ca o cruce de pe care învierea a desprins tot lemnul • acolo unde ouă hăulind ridică-n aer țipete de vid ca un contract pierdut în cifra unei mari afaceri • acolo unde visul... • reptila limită străbate acolo unde visul se trezește și totuși, înghețîndu-și umbra pe pragu-i, trezia învisării rămîne vis • acolo, însă, plînge eolacrima... • s-au dus spre ape însingurate de coșmar monștri simetrice ai surnuoaselor ofeliuvini •

•

îngreunat dintre evanescente rătăcite se adună stropul • tulbure, rece, neștiut, nepătruns • ca ploaia scurgîndu-se de pe pianina mecanică • umbră solitară-n obscuru-i se-alunecă • somnul i-e domnul, începutul - întunericul, cînd, culegîndu-se-n pocal de vid se-ncheagă larva apei • îngreuiat, înnegrit, translucid, sterp ca un ou din care s-a spălat sămînța, pierdut în vid de des-demonia • căutîndu-și în oarba fluiditate rece rotunjimea, obstrucția-n care destăinuitor se leagă obscurul nemuririi • ca un cadavru de gheață curge stropul peste fantoma timpului înghețat • curge, și-n adîncuri se oprește, meditănd printre melci și clocind prin ceața crisalidelor, unde tînguite rătăcesc mari sunete oarbe de aur • ...cu asemeni lacrimi plîngea, deci eolacrima ea, lacrimă din fără vămi • larvă a limitei • informă ca lacrimile, de sine desprinsă ca lacrimile, rătăcitor topindu-se la izvoarele vidului, eolacrima plutea în vidul plîngînd •

•

moartă, eolacrima trece plîngînd prin porțile abisului • sumbru îmbibat de gînduri cadavru ei se destramă ca un nor scufundat în ape haotice • o învăluie împerlată de lacrimi, ea, zeița lacrimii, cețurile vidului, din neant emanate obscurități ce și-au pierdut cîndva niteșcența, nefiind *cîndva* • ca o vestală compromisă de corbi, înșurubată în cochilii dedin stropi cu răni visînd deschise ca un gînd de goluri, prelungă lacrimă pregînditoare • amurgul vinețiului, fluorescentă, zdrențuită izgonire, se destrăma tăcut, impregnînd cu negru mașina de iluminat • infectată de absențe, înveninată solitar de gol, eolacrima uita să plîngă, nemaizămisindu-se, stingîndu-se ca o inimă abandonată într-un depou • o umbră de destrămare împietrită ca somnul treaz al unui giulgiu, • un mulaj de ghips din care se desprind frisoane de tenebre • îngîndurare fără gînd a beznei, fărîmitura unui vâl în lacurile haosului • ca o letargie

temerară a ciudei purtată de-o întindere de lespezi pe
sedimentele resentimentului • purtată-n invizibil de apele ei
grele, eolacrima își amintea •

•

transparențe scufundate în energii de letargie și extaz • ghețuri
de ochi sticloși de contemplații invizibile • tăceri acoperite de-o
retină de zăpezi inteligente • stranii adâncuri toropite-n neființă •
dormind în urme 'naurite cu lumini • noian neant de raze •
umbre-n licăr lîngă străvezii de somn • învăluindu-se, eternități
întinse în hipnoză asemeni unui martor orb cu degetele • o tihnă
translucidă ne-aurea cu nemurire • scînteii străpunse de origini •
extazul ca o larvă vagă unsă cu angoasă • negrul îngropat în
fixitate, levitație pe magneți • ceva întuneca destunecînd • ceva
cevea prin sunetele măcinate • acolo o frunte distantă
desfrunzea o poiană de care, în afară de nimic, nu aflase nimeni
• pe acele culoare întortocheate eolacrima se întîlnise cîndva cu
ea însăși, pierzîndu-se pe ea însăși • doar pierzîndu-se se
întîlnise, astfel, cu pierderea • floarea plutind culcată într-o
florală absență • culegea din tăcere negrul hipervizual •
construind un straniu ochi metamecanic cu o infinitate de pupile
în care dispăreau subit punctele punctelor de vedere •

•

eolacrima pierde din aripă o lacrimă • și-n unde cu pași adînci în
degete pe gînduri căutînd în aur ora umbrei • ca niște fructe ale
anxietății bîntuind un aer cadaveric îngreușat și fibrilos de
reamintiri • căci despre tot ce-i palid se-ntreba plîngînd
însăpămîntată cu răsfoitoare mîini din cărțile genezei și plină
de-o rodire multiplă, bîntuită neîncetat de muguri stranii ce-o
atrăgeau în lungi violuri libidimensile de nesine •

•

lebăda maniheană • circumstanțe eterne perisabile la infinit • filamentul - crispate tactilă de gol • ca un indiciu dezbrăcat de toate semnele • hipnotismul lînced a îmbrăcat cu degete orice coborîre în naufragiu • pereții culorilor bisextile s-au umplut de fotografii de spînzurați • călare pe bîrna abisală • și de ce nu • cîntă eolacrima • pe notele imnului lui ce e de făcut • ca niște insecte căzute la examenele terțiare din antracitarctica • și pentru că o-ul pe care iată-l din nou nedefrișat ca o pastă de dinți cu tubul în laba unei maimuțe •

•

se plîngeau • disperată eolacrima începu să se pieptene • cu o afirmație de lacrimi • spumă bulboasă rasă cu lama din hipnotizaur • ca o bășică cu un balaur și aqua forte • culori părăsite între stîlpi și lentile libidimensile • un dinte a mai pierdut o carie în paradisul unei gingii • schelete de chei încuie întunericul • ca o mitralieră cu gloanțele de agatha christie • și din nou •

•

fărîme de bolboroseală încărunită înainte de vreme • o panglică de gură de clocot zvîrlită lîngă ciob • raza lunii neagră și curățată cu rindeaua ca un ștecher rîzînd din două cranii • atenție la eternități sau la numere și umbre • o limbă lipită de memorie ca o linguriță în ceai • și totuși • o pictură în unghiuri a căderii • acoperișurile în trepte din multă tablă neagră • și-o țiglă • ca plămînul întunecat al aripii zburînd peste sacii cu pămînt din grădină • cîteva cuie pe aripa frîntă a îngerului • o gură

suspendată, cu câteva cuvinte în dinţii cu păianjeni • scobitori, firişoare, un manual de matematică acoperit cu pete de cafea lângă un vid alb • şi trei degete vara • câţiva ochi înşiraţi la uscat pe un vâl, alături, poate • copilul ciopleşte cuburi cu briceagul din raza ce-i ţîşneşte din inimă • umbra, umbra scufundată lângă o benignă • un ţurture vitros ca privirea unui mort • o colecţie de obiecte transparente din talciocul neantului • eolacrima le împerechează, le desperechează în funcţie de babord • pierde o urmă peste copastie într-o nici o apă • îşi adaptează cu cuţitul măsura anvergurii cu limba tăiată • o aripă din posibilităţi matematice claustrate cu tractorul, delir-tricolorul • şi așa mai departe •

•

o lamă se înneacă în tăişuri gînditoare ca o apă adormită sub o limită • povestea acestei scufundări fără cuvinte doar eolacrima o ştie şi o despleteşte • de ce la început cum pierind acelaşi neputînd fi un altul a devenit necesarmente posibil • e o lungă istorie tristă pe care o strînge în urne depuse periodic în seifurile unei mari biblioteci transmeridiane • o lasă să alunece mereu puţin mai jos şi totuşi alta • ca suspensia stingheră în lucetul stins depus în resturile unui ersatz de memorie • m-am uitat că n-am uitat • mitul smîntînirii uitării e, oarecum, grădina nemuririi • nimic mai mult nu se poate spera • decît umbra tălpilor pendulînd peste umbra tălpilor • privirea ce ţîşneşte ascunsă de privirea ce se răspîndeşte • ca un mort înneecat în propriul lui cadavru • dedin viaţă sieşi nociv • ca umbra unei înveninări din toate timpurile plus o seringă • căci vai! ciungul acefal este şi şchiop de-un ochi şi astfel tace • heliopurtat etern de cînd din întîmplare l-a călcat tramvaiul cu un zar înfîpt în palmă •

•

neant • îmbibat de moarte cadavrul de letargii strigă de departe •
adunându-și cu mîna metalul pierdut în mîlul magnetic • ca o
sfoară subțire și decolorată la lavaj • rețeaua electrică a blocului
turn cîntă aleluia! • fisura ca un filament total al apelor înghețate
• fracție maniacă cu cadavrul tatuat pe brațe • scrișnet • întîlnire
dezbinată din două abandonuri metalice • străvechi străfund de
calcul • și din nou regele cu coroană de nebun • eolacrima
plînge în mînă, inferată, cu o carte • visată de bara fixă a
imperiului de săpun • din schizofrenicul de marte •

•

nava nulă cagulă • coagulat invizibilul indirect naufragiului •
cadavru ținut în brațe de secretele pe care le pierde • galbenul
doarme pe spumă • mîna se ițește din creștetul înecatului cu o
crispare de funingine • sau: poezia e gîndirea ce oprește gîndul •

•

ce ciudat! își spuse eolacrima așezîndu-se la mașina de scris fără
clape din abisul bigudiurilor • își tunde regulat părul cu
secatorul, și, din cînd în cînd, capul • sacul de pămînt cu corolă
invizibilă se îneca alene în apă pe cînd spumegam
biolibidimensilă ca lapsusul lui freud • un oarecare silabar
atrofiat plutind pe disperare • ca un arhipelag de fantome fosile
rase cu briciul • și totuși, naufragiul cade ca o mantie de pe
umerii suspendați • infuzie de anulări albe • ancestral ca o palmă
vidă de zăpadă din care se desprind degetele • o colecție de
lacrimi e o, totuși, nu-i așa • precum parabola probabilă • și încă
o iarnă de creiere pe straturile umbrei • ca un vierme la zid •

•

livid crepuscul bolnav de urticarie • lebăda bidilibidimensilă a aruncat ancora în laponia • și-apoi, prieten drag, ne cunoaștem de-o viață și totuși nu ne-am uitat încă • iată o scară vopsită cu cenușiul tuturor probabilităților de coborîre • eolacrima visează o pădure cu sticla din trunchiuri decupată • cuburi alb polimorfe, o ciudată grădină de vid • torpoare încrustată-n cristale umbrite de-oglinzi ca un val flexibil • valul și vălul au același numitor comun scindat între memorie și neant • când dintre degradări motorizate extragem spațiul, și-apoi vidul, neantul memorizat • neantul știut pe dinafară •

•

înveșmîntată în vacuitatea care o locuiește eolacrima scrie cu nul intervalul dintre rîndurile absente realizînd capodopera abstrusă a unui text perfect ilizibil și totuși perfect inteligibil • demonii care iubesc misterul, și doar poeții? • cuvînt cu aripioare de libelulă • ședeam așezat cu gura deschisă în gura deschisă a pianului când dintre clape începură să-mi iasă șiruri hipnotizate de păianjeni pierzîndu-și aripile în caleidoscopul unui crepuscul ca niște păsări cu paradisul îndrăgostit de geometrii • ruinele-n rune - clepsidră a semnelor • și orologiul pictat cu demon, fără timp ciudată culoare, precum bătrînul cufundat în vid citind • și totuși, acoperit cu spumă, neantul n-a albit • chiar dacă în adîncul mării ca niște capsule de plastic cu veleități de transparență dansează fantomele ca niște fante cu toate vârtejurile parcate • soarele, se știe, nu-i decît o umflătură imemorială de iluzie • din care ovulul a extras rădăcina sa sferică • zădărnicia a fișnit ca o lamă de cuțit • deducția absentă a patinaajului artistic •

•

strămoșul sau străfundul, din nicăiri o alternativă anulată a scorburii, ca o cortină între două paste de dinți • ca o zămislire risipită în locul pentru aer al par-kingului • nimic dispersat • eolacrima strălucește în fărîme deasupra abisului ce înneecînd-o o gîndește • ca o fabrică de goluri de imposibil montată pe pioneze • eprubeta unui urlet cu embrionul spart • cîteva cuvinte • în vidul unde cade zarul • pe cînd se povestea • fantoma dintre două străzi • și totuși, poate • ghețarul unei goliri la negru • un dezdemon dezlipit • bătrîna toarce ex nihilo firul nului în vacuum • tăcerea și-a scos ochiul de hîrtie și-l presară în genunea de indicii ca niște funigei preschimbați în semne de circulație • cît timp încă se rîde •

•

... ca transparența salivei plutindu-și spuma abstractă în vid • un rezumat din poate totuși pătat de hlamide ca o monarhie • decupată din gheața verde a cadavrelor • mirosuri sferice în somn • hypnos prăbușindu-și ochii prin fuga de sită a orizonturilor • în punctul unde pana mecanică urlă murind •

•

... thanatos de ipsos • cu toate acestea, lacrima înghețînd a inventat fulgerul • ca pe ipoteza unei scînteii de întuneric • depictată din aburii saltimbanci în care s-au înecat stoluri de șuruburi cu aripile opace • ca urmele, urmele acelea stropite de infinitezimal infraatomic noroi din care-n umbre a dispărut eurydice • ... sau dionysos • și-apoi doar orfeu... •

•

“neutrul este oare văzătorul” • și-n cît abis cînd hăul își visează
din căderi o aripă • acolo unde s-a istovit curentul sîrmelor tăiate
brusc • fragilul acumulîndu-se la zero risipit în scînteierile
halucinației • ca un hățîș de oglinzi hipnotizate de propria lor
stingere letală • vizavi cu vidul • astfel, eolacrima se autodefinia
la hiperpolul autocritic ca o întrebare sieși interzisă de propria
indefinită, implicită tăcere • suprimată inevitabil în neapariția ca
un cifru deghizat în gloză și totuși imposibil • descompus în
semne ca o pată hașurată în arlechinul unui triunghi •
metageometric • acolo unde interdicția însăși e o îndrăzneală
cufundată-n gol • acolo unde spumele originarului își reinventă
vidul ca pe o imagine de cenușă • precum surparea unui
submarin cu muștele lipite de tăcerea numerotată dintre
hublouri •

•

... se întindea toropită în propria ei topire • pierrea apărînd mereu
din nemaîncă • mai existau oare acele pătrățele insubstanțiale
acoperite de uitare • ca un miros suspendîndu-și umbrele de
derivă peste imposibilitatea de haos • sfînx anulat în urletul cu
pene • dizolvate la negru • și totuși, de domnia translucidă a
incolorului • surpînd negat înferecat străfund • sursele absente
ale purificărilor nenașterii • acolo unde izvorul se dizolvă
izvorînd • ca nulul începînd în încetarea unde se înghite singur •

•

... se întindea topindu-se în propria ei toropire • ca dunga foarte
îngustă și totuși fără tăiș a neantului în parte orfan • începînd în
încetarea discret vomată • ca uraniul scufundării în
imponderabilitatea parfumată cu zero • evaporîndu-se în dulce

de dispariție • ca o fantomă despre care numerele prevestesc o tăcere în anatomie • și din nou cu neguri încifrate în negru de invizibil ca un giulgiu sacru de nule ce se anunță dezanunțate •

•

sumă stelară-n suspensie indiferentă • posibil eventual iluminat de genune • nimic decît penele de automobil bolborosind pe toată întinderea golurilor de memorie • o efervescentă a neamintirii • o fierbere și nu mai puțin un delir săpat în apocalipsa uitării • argintiu tivit cu inutil de zenit • spumă înlocuibilă de nelocuit • spumă silabisită cu vidul de propriul ei clipocit • disperare de dezamorsare • aproximație a descompunerii • putrefacția stabilește întâmplătorul • întreruperea s-a copt brusc • nimicul fără loc și-a găsit nelocuindu-se locul • și iarăși precarul cu vedere la mare se deghizează labirintic în înălțare • precum sahara cînd se-acoperă vremelnic de ghețari •

•

eolacrima, spumă absentă, clipea în tenebrele inferioare • vid adîncit decupat • invizibil de înfiorare • abisul se dizolvă încet ca o mică pată • inutilul își întinde granițele, se descompune și astfel se află • ca o evaporare cu toată sarea-n picioare • înecații se preling încet în mările anulării • prăbușite scînduri sînt razele înlumării • fermenți dintr-o foarte veche foarte nouă dispersie putrezeau în adîncul mîinii, în abisul gestului • ca o îmbrățișare suspendată în propriul ei neant • strunit în strigăt • eolacrima se aluneca, se aluniza, loc de absență în niciundul ocean • pășea-n infinit cu pași de prăbușire • ah, și totuși cît de straniu se întruchipa sub ea sacerdotul de-aur, sînge și urină • focul lacustru pîngar al umbrelor de cenușă • eolacrima se dizolva

într-o deșteptare de oglinzi într-o așteptare de vid, salt scăzut în sine • vagul mat al aripii scufundate-n pene • aripa în vid rătăcită ca o privire neatentă în străfunduri de ochi • cumva pierrea, dispărea solidificându-se • pierdută de evanescență în propria ei consistență • fuziunea stranie a împietririi cu gândul lichifiindu-se în tot atîta apă • fără membre în acest cheag de gol, singură în vacuitatea de sticlă • impalpabil • imponderabil • nimeni • și totuși... •

•

scheletul de uitare, constelația micilor pete de înserare, reci și desuete pe suprafața vacantă ca o plajă de calcule • ciudat metal pulverizat • scufundîndu-se-n solidificare eolacrima găsisese neantul succesiv în cîte-un dubiu • pierzîndu-se, descoperise, învăluită se afla • putrezind de văluri, părăsită de umbre • țeapănă ca o fantomă de gheață în vid • descojindu-se în sine de nesine ca o șopîrlă în năpîrlire continuă • doar foșnetul o mai anunța că dispăruse ca o plantă dezumbrită • “da”, își șopti neștiindu-se, “șoapta e umezeala vocii iar tatăl e tăcerea sa” • “cum e posibil să mă pierd în inima celei mai adînci găsiți și de mine cum se pot desprinde toate aceste invazii • ele mă pătrund părăsindu-mă ca un șarpe ascuns în adîncul unei litere • ca un ocean de umbră ce infinit se dilată absorbînd în taina respirației sale negrăitoare propriile lui goluri • ca un soare turbulent sovăind în contururile lui de umezeală, inhalînd neființa propriei lui apariții în ființa dispariției lui • absorbîndu-și abolirea din propriul neant de care se desparte - uriașul neant cu trupul plin de porii propriilor lui vacuități - agățat de strania lui sporire ca un scafandru abandonîndu-se spre străfund în propria lui descreștere” • “da, astfel mă regăsesc pierzîndu-mă, putrezind în noaptea de respirații a propriilor mele văluri ca un sunet static pierdut între ecouri • bob de eternitate inhalîndu-și

căderea în titani • și ca un demiurg visînd stufoasa sufocare a sa de umbră • fiara absurdă născocită 'n uterul de umbră, în descîlceala bolborositoare a ghemelor de haos • acolo unde convoaiele decolorate ale umbrelor se pierd în foșnetele zidurilor viitoare • ca suflurile tenebroase ale nopții străină între ale ei himere și ca o profundă oglindă păienjenoasă pîlpîindu-mă în moalele zbor plumos al aripilor defuncte • abandonată în rigola extazului • ca o inimă atîrnată de un pendul de întuneric ce-i bate 'n afară • da, ca o inimă cu bătaile suspendate în nefiirea înghețată a geniilor plîngînd imagini în viforirea confuză a pulberilor • străină în atingeri și singură în vis cu degetele scufundate-n mag ca-ntr-o sfrunzoasă substanță de stingere de îngeri • scăldată-n oglindire ca o floare pierdută pe abisul lacrimilor și-atîta de străină printre gînduri de parcă ar fi fost vreodată plămădită din chemări • cu grijă coborîta în cuprinderi ce-o istoveau precum în mări tăcute-s preumblări de-abisuri de meduze” • “culeasă-n scuturare dizolvîndu-mă și astfel întîlnită de nimicniire • identică cu sine anulată • săpînd imagini în oglinzi de vid • precum străfunduri culese-n fantasme speculare și-n dizolvări de întîlniri • acolo unde un preadincolo nu se mai poate închipui nici chiar scăzînd grosimea, din tăcerea lui, a zidurilor funinginoase, funerare • nici chiar în dale spărgînd timpul, lăsînd prin osatura subtilă de fisuri să se dezvăluie ca printr-o invenție de tăceri negre chipul de cloroform al obscurului” • astfel se adunau în transparențe oglinzile de umbre ca niște epiderme subtile desprinse de arta chirurgicală a vidului de pe tot ce încă nu se neagă • decolorînd întru profund privirea care se reflectă • și epurînd mereu lucirea originară de tot ce în absența ei plutea străin • unind-o-n taină cu neantul ei • “căci” spuse eolacrima, sau mai degrabă la tot ce nu fusese deja spus în sine adăugă • “străină mie ca o întîlnire nocturnă, oglindindu-mă în umbre lăsate-n urmă de despărțirea mea • topindu-mă cu ele în ele dispărînd în mine • în scrumul de

umbră al oglinzii topindu-mă, de mine alergînd • speriată de tăcere, întinsă de neliniște în trupul unic al dizolvărilor secrete • învăluire desfrunzită a vălurilor de torpoare • desfășurîndu-mă, mereu de mine îndepărtîndu-mă, transparentă de ecouri, singură, privire picată din ochi • adînc, nu mai eram • mă tulbura doar amintirea propriei mele neființe • și confirmarea ascunsă în tăcerea tatălui • ochiul orb mă văzuse desprinzîndu-mă de el și acum nu mă mai vedeam decît desprinsă de mine • dezbrăcîndu-mă de văluri nu mai găseam decît oglinzi • dezbrăcîndu-mă de mine scuturam focului pîngar scrumuri de umbre • căci o oglindă arsă este umbra - și-o umbră unsă cu apă oglinda fumegoasă de adîncimi • păstrîndu-mi forma mă dizolvam : • putregăită de ecouri de văluiri, rătăcire-ntr-un peisaj de măști camuflate de vid • pierzîndu-mi forma nu mai eram • dezînsingurată într-o singurătate ce nu mai era a mea, deși lipsită de orice apartenență” •

•

și-atunci înțelesei că nu eram defel eu eolacrima ci sigè, ascunsă, kaivalya cea rămuoroasă de infinit • enteleheia eram, eu, eolacrima, în adevăr • cînd eul e neeu • neea nefiind, în adevăr •

•

neea, nocturnă jubilație a unui început de ocultare • ascensiune de somn, numai tu ești trezie • întindere nețarmurită de lumină incoloră în care dezvăluite culorile se-ascund • spațiul își dezbrăcase, surd la rugăminți, volumul care-l destina • plutind, mereu mai înde sine în nesinea sa, iarbă irosită profundă ca bezna ce se stinge • sterp mister • pierdute sunete în desfrunzite degete culese ca un psalm bastard al dezolării • și iată versul Diavolului : creierul meu năclăit în sînge se-mpuținează ca cer

ne al a ... • golit de solitudini mă scufund gonit de nume-n
scrumul fără urme • fărîme dintr-un vînt obscur îmi îmbrumează
tîmplele • departele căzut, numai negația mai subzistă din ocean
• fragmentul este trecerea • pîcla risipită a amînării-i strună de
subit • urcă uitarea cu părul orb de-abisuri șiroind • nimicul
s-a-ngropat într-o carte • solzii picură grei de pe pești • de apă
curg în apa în care mă cufund • pe ecranul vopsit în negru al
conștiinței complet absente disparițiile apar doar cît să le constat
• neea se întunecă-n neeu pe țărmurile risipite ale neantului •
nici un nume port adînc în palme • ca pe o șoaptă, vocea • glasul
mut în ochi • șterse-s corzile și fără note melodia • ce grele îmi
atîrnă de obraji aceste lacrimi ca niște hăuri sudate • metal oprit
hiperdens ca o acumulare de vîrtejuri suprimate, limpezimea •
lentila țărmlui nemaivăluit de iarbă • înveșmîntată solemn în
negru cenușiu tăcerea se acoperă-n tărimuri • ca niște corturi
aruncate peste chipu-i supurînd de înserări și înfuiorări nocturne
• tăcere, flux al refluxului imens, marea de negații, taină
dezlegată în străfunduri vii de pulberile pîlpîirilor robotind
înăuntru • sînt martorul ascuns al tuturor palorilor cu invizibil
unse și înveșmîntate în oglindă • cu trupul presărat de clarități ca
depărtarea privirilor sfărîmate-n ochi • nocturn • ca transparența
fără țel a întunericului •

•

ciudate piscuri de adîncimi • extatică claritate sumbră • pata
unui clopot negru cade din cer înghițind privirile stupefiate •
pasăre sfărîmată în culori • străfundul incolor al zborului razele
sînt flori de tăcere • un amurg oprit își concentrează roșul • un
bulgăre de pămînt își înalță palmele de sămînță și astfel
dezlegîndu-se privește • singur peste tot împăcat nicăieri • mă
scufund în tot ce s-a evaporat din tot ce nu-nțeleg • îndepărtat de
mine prin ce mă apropie, singur în valul care mă resoarbe • așa

cum stinghere-s corpurile în tăcerea care le reflectă • mereu mai transparentă e această dispariție cu pete • talazuri de somn își umflă aripile-n lumina care doarme • cămila somnambulă a aflat că e cheia îngustimilor • indescifrabilă desprindere a penelor de pe lucruri • mormanele de tăcere se duc la fund în somn • chemate de piscurile străfundurilor • franjuri de melancolie resorbite în placa fotografică ca umbra inversată a luminii în vâluită obscuritate • furtună trîndavă de arabesc abis • subiacente sensuri suspendate • în mîl întors • atunci, din adîncul albastrului ce a venit •

•

neea întoarce încă o dată valul spre tăcerea sumbră de care se vidase • împrejmuind atent frustrările naivului cu un țarm spectral • truda unor căderi încă fără timp colora cu neființă invizibilitățile transparente • un fir de iarbă doar se mai despărțea de abis adunînd la pierderi și profituri întreaga iluminare a umbrei de care se îndepărtase • o ierarhie străină a obscurului își desfășura gradațiile de termometru în peisaj • torpoarea strînsese enorme bazine de întuneric într-o arhitectură reinterpretabilă de conuri magnetizate • rătăcind în solidul magnetic al unui neant încă fardat cu diversele stări de agregare ale vidului vârful tăcerii sparse pleopa ce-l mai despărțea de propria lui prăbușire •

•

soarele-noapte se pictă încă o dată adînc cu catifelări de ceai de străfund • transparența tremură de umbră • sclipet sufocat cu puf de abis • pictura se adînci destrămîndu-se într-un peisaj de spații suprimate • iarba se umpluse cu păuni ce mureau de noapte • ochiul își întindea scobite cu verde pădurile, privirea se umfla

de umbră • o nocturnă de muște albastru-verzi distilate în
imposibil d'immobil • ca o stalagmită cu gîtul de otravă • ca o
mult mai ciudată stalagmită cu gîtul de albastru-eclipsă • pe cînd
se visa înger limba cu decolorare • sculptură din de nescobit •
pictură doar cu adînc pictat • puf de străfund, moale de negru de
iarbă • abis palid, cel mai palid, cel mai palid - neea • un strop de
imponderabilitate albastru-eclipsă - neea • nu mai era decît ea
nicieanici mai eu • ni ceea • umbra unde nimeni nu se mai
regăsește • și totuși tăcerea umbra povestește •

•

păuni cosiți, păuni cosiți în păduri de păuni cosiți în păduri de
păuni cosiți • se întind în adîncime de ecouri oglinzile • aripile
vidului • abisul zboară cu oglinzi și aude cu ecouri • timpan
colorat parfumat - pasăre circulară umedă • mîl de praf de umbră
uns cu tinctură de oglinzi • transparență scufundată-n
transparență, străfund în străfund - ca un pervaz de aripi • neea
se netezise de nimic • și nu mai era nici nimic • niceea •

•

tăcere de păuni cosiți într-un străfund de ochi • privirea-i ochiul
care zboară din căderi • se-ncheagă din ce se destramă • noaptea
transcendentală • o depărtare care fuge, o apropiere care se
retrage • iarbă cu rouă de păuni morți • nimic nu putea să fie
decît volumul nesfîrșitei lor prezențe pudrate cu imagine • nimic
decît pudra neantului în care scădea infinitul • păunul crescuse
atît de nemult de cînd plecasem neeu, încît de nemurire am
murit •

•

viitorul unei transparențe perfecte astfel se cosea de păuni • ca un soare bătut în cripte din saba • cu un sicriu de sticlă în mână dansînd cercul absenței de semne • o piele de foșnete e gura tăcerii, plină de oglinzi • umbra unsă cu sunet cade în palmele mereu întinse căzînd • și iat-o drapîndu-se în propria ei necuvîntare ca o necuvîntă dintr-o altă scriere • chipul care nu se vede s-a golit de umbra chipului absent, acoperit • îndoiala încetinește fulgurația în care se dizolvă • și astfel se întinde amurgînd infinitul din nu - precum bîntuirea fixată de vîntul imobil al plutirilor nedeslușite • strălucea străfundul străveziului • incandescent • și picturat cu rune închegate din tăceri • ca o experiență de laborator cu multe precipitate multicolore de dincolo • tăcerea astfel inventă oceanul de fisuri • precum și opacitățile strict necesare vederii-printre • nea și neeu - niceea și niceeu fură materia primă a acestei convulsii cu ochi holbați extatic de inflamația umbrei, acest țarm • unde apropierea și depărtarea se acoperă • unind unsori de-adîncuri cu chemări d'ecouri • și din nou tăcerea căzu pe gînduri acoperindu-și uimirea cu priviri • căci doar tăcerea privea pe-atunci, ea noptatica muțenie lung scufundată în privire și apoi, pe cînd... • ca o litografie stilizată de neantul unui păianjen •

•

cum e oare posibilă boala tăcerii în transcendent? • fiecă eternitate se acoperea cu franjuri dintr-o altă eternitate • învăluite eternitățile crăpau ca o problemă cu patru necunoscute, nicăieri aceeași • căci adevăr vă spun vouă: bătrînețea eternității se numește timp • deși umbra nu e decît o lumină evadată • astfel grăia tăcerea, necuvîntînd, ea, întunericul cuvîntului • lira lui orfeu cu strune negre mîngîiate de mînușa lui hades • ca o odihnă îi era vrăjirea • năvoade mari cădeau eternitățile fragmente împietritului potop • turbulența preretiniană a privirii

• neea cufundată în neeu • și, ca prin niște ferestre izgonite, haosul, arhaosul •

•

unse cu torpoare d'invizibil, eternitățile • tăcerea, întunericul cuvântului, se cuprindea în ele, înveșmîntîndu-le • adîncile, beznele pre-începătoare ale timpului, cu timpul dospind în ele a suferință • în mîna cu fulgul topindu-se eternității de umbră ca un țurțur • tăcerea cu gura plină ca un căluș obnubilat de pielea de evanescență a sinelui • desenată de conturul ciudatului lui fișîit de moarte diluată • și iarăși, tăcerea însăși ca un mort diluat acoperit cu crețuri de bîrloguri hămesite • de fiare-fante • și din nou... • ca o jaluzeă îmbătrînită prin care nicăieri și nici măcar nimic • și ca o suferință dospită, numai, îndelung și turbulent de netumoare, timpul • cancerul de tristețe al eternității • cu racul său încet •

•

ca o scoarță de copac, abisul; tăcerea, ca o scoarță de copac • transparentă de infinit • ca o scoarță de ferestre • intervale la negru, fisuri aruncate adînc în privirea tulbure verde-crepusculară a apei • o eternitate doarme cu o crăpătură în gură pe ramura căreia s-a așezat o umbră • bureți torpizi de intrări în sine ca niște paraziți transcendentali atîrnînd la buza somnului • extaz gelatinos de pîclă ca un sunet de aur rătăcit în noaptea luminii • singurătate, singurătate cu cheaguri • mortul diluat visează că e visul • umbra lui telmah intră rîzînd în umbra lui hamlet • umbră corăbiei înverzite intră pe ușă în oglindă • sunetul de aur rătăcește, rătăcește în noaptea luminii ca o goarnă suflînd în calul unui saltimbanc • simultan deschisă e tăcerea

închisă • în tăcere o gură se deschide la infinit golului cuvîntul
să-l nască •

•

visul visa că zburînd a căzut • tăcerea vălui sfera fixă cu infinit •
ca o zgîrietură pe o lacrimă • aripa se reîntoarce în sine, plutind
prăbușit • umbra se înghițea rostogolindu-se • acolo unde fiind
se striga dispărînd •

•

silabă a neantului, ființa pune gheață în zorii de vid • cade apa
din sunete • neea, din cîte măști oare taci • tu care ți-ai tras un văl
peste fără chip • în care doarme cu dealuri coada latentă a
păunului • numărul de ce ți l-ai tras peste umăr ca o statuie de
sare • presărată cu cenușa înțelegerii plină de tulbure lacrimă
niceea își ține vidul în palme • ca o corabie purtîndu-și în cală
acostarea • straniu își duce unsoarea oglinzii pe aripi îngerul
neeu • decupat cu invizibil în negația ca o mică pată neagră • cu
foșnet de pene unduind în adîncu-i imaginile • pianele își
scufundă în dantură claviaturile • ca o bucată de punct în săgeata
cu fantă • cînd în mecca vidului “o mică tumoare lucitoare, urîță,
albicioasă” •

•

“îmi aruncam prin nările privirii luxuriante plante de tăceri •
acolo unde bezna ținută-n gura eternității de îngeri lăsa în umbre
urme de oglinzi • adunînd răspunsurile întrebătoare ale ecourilor
stîrnite din nicăieri de oul nesunetului • dispărînd mă roteam
pînă la apariție, ferindu-mă cu grijă să-i trec pragul • lăsînd sub
fuga-mi înăbușită de șoapta aripilor să se-ntindă oceanul timp,

perplex de spuma valurilor • valurile erau toate, fiecare, sfera scufundată a unei neînțelegeri fără contur • scăldată de boabele de neființă ale spumei albe • îmi vorbeam în fiecare a mirare tăcerea încercînd să înțeleg ce-mi ascundeam • nu dădeam drumul din mîini undeîntunecoase ca un șarpe din neundele adîncurilor • deși din oceanul înșurubat în așteptare proprii mei ochi ca niște hăuri închise mă imploram • tăcerea mea era așteptarea lor din nefiind • dintr-o seară de spectacol a vidului • niceea, niceea: cert, magma runelor roșii inventă mult mai tîrziu aurul, maurul de umbră • în locul răspunsurilor nemaiîndemult așteptate de tăcerea din fiecare sferă îmi răspundeam cu stoluri de infinituri de sori scuturîndu-și a cădere aripile negre deasupra oceanului în care scufundîndu-se se preschimbau • conform unor noi sfere de întrebare • întunericul îndesit al prăbușirii hăurilor de puncte rămăsese neschimbat în raze de revărsarea lui tot mai obscură • cuprins în necuprinderea din care răsărise ca scheletul la negru al unei aurore vacante din propria ei eclipsă • o germinație cu două fețe se recepta respingîndu-se dinspre două epifanii absente ca intersecția perplexă a unui dublu ecou fără nici o sursă • tăcînd tăcerea devenea cuvînt • umbra întindea spre mine brațele-mi de umbră • ca orizontul unei îmbrățișări în dispariție • fluctuația de anulare a dublului vârtej ce se dispărea singur dezvăluia în invizibil învăluirea unei noi dimensiuni nestatuabile” •

•

întunecat mister subliminal • mici pete negre scriu oceanul cu absență • un orizont de sfere reciproc scufundate • în fruntea umbrei ardea un bec de întuneric • mici pleznituri separau arhaosul de propria sa distanță • propriul se desfășura mereu tot mai străin • oceanul tăcerii zămislea un cosmos de obstrucție • și ca-ntr-un bethleem de aur se năștea, chemare și răspuns disjuncte

laolaltă, întrebarea • închisă în sfere de tăcere se năștea, ea, sufletul misterului • unindu-le-n desfășurări de orizonturi, scufundînd distanțe în transparențe de identități • o rotație suspendată se pierdea în sine, revelîndu-se, ocultîndu-se • punînd praguri evanescente de singurătate între goluri abolite de chemări • pata de cerneală a infinitului se scurgea ca dintr-un punct găurit • nea mereu mai din nesine în sine își desprinde declinarea • ținîndu-și oglinda în palme ca pe o himeră • în clar de sare •

•

suflul fremăta de metale submersibile • nea se scufunda uitîndu-se-n adînc • și astfel țărmlul îl lăsa în zarea de unde plecasem fără să-l ajung • ca un înger zburîndu-și înecul între două oglinzi • o mîna plecase în aer după atingere • sorbită în absență de îndelunga ei senzație • aripile aruncate în valme amnezice se multiplicau plutind • o destrămare de îngeri locuia înțîlnirile spațiului • ca simultaneitatea unor secunde • două secunde simultane definesc eternitatea • sfărîmată e gura de vâl • în creștetul capului încolțesc semințe de îngeri • ca o pietrificare de invizibil • ca o îmbrățișare de morți pictați cu absență • decolorați de o tăcere prin care nu zbura nici un cuvînt •

•

nea începu să se ascută • își uita zilnic umbra în oglindă încercînd să nu se vadă • începu să se picteze: • cu fiecă izbitură de pensulă o fereastră prin ea însăși își lua zborul • visa la un șir lung de nule purtate de o tainică coroană într-o și mai lungă sală de mese • o dată, zărindu-și fugitiv golul imaginii se confundă cu oglinda • apoi uită • tot ce-și mai putea arareori aminti era o

uniformitate tulbure din care se decupa căzînd fără nume • cu
fiece cădere primea un semn împietrit despre care nu mai ştia
nimic • ştia că ceva încerca să-i comunice ceva ce ea încerca să
ascundă, păstrîndu-şi taina într-o dîră de spumă imaginară • ştia
că spuma aştepta o dezvăluire în care ea însăşi depozita
aşteptarea tainei ca pe o posibilitate mereu suspendată a
plenitudinii • ştia atît: • că totul nu putea fi decît această
aşteptare înfrigurată a nimicului în care neantul era rege •

•

aurul ei se anula ca o respiraţie • oglinda, o respiraţie netezită pe
care urmele nu lăsau paşi • se îmbrăţişă şi astfel începu să se
deseneze • întindea foarte lent un plan din tot ce apucase din ea
să se desprindă, subzistînd • rămase goală, nici măcar invizibilă,
contemplîndu-şi secundarul umbrelor dispărute, într-o
suprimare fără întîrziere • era, goală, tot atît prezentă pe cît
absentă de vreme ce nu mai avea nici viitor, nici vreun trecut •
timpul ei nu mai frămînta imagini, nu mai era timp • ascunzînd
totul se dezvăluise dincolo de tot • tăcerea simultană dar non
concomitentă se pitise-n trepte • le urca, le cobora, îmbrăcată-n
extaz • ca o tencuială din file de registru se dezbrăca de oglinzi
• într-o foaie de calcule pe care, craniu întors pe dos în cupă,
lăsase să-i picure din tîmple fărîme de ape negre ca zeul nopţii •
îşi povesti în gură o mască de aur • privind imensele coline
înnegrite de aşteptări lăsă să-i lunece din ochi cuvîntul de
negrăit • acesta se aşeză pe iarba roşie ca cenuşa zvîrlind în jur
priviri întunecate de blîndeţe mînioasă • ca o tămîie de amintire
purtînd vidul în miros •

•

neea începu să se șlefuiască • reducînd la imponderabilitatea unui vîrf absent întreaga ei suprafață • deveni o întindere fără umbră ocultînd totul, revelînd ne-totul • în zîmbetul ei subtil se dilua un mort • o incoerență de secunde simultane dar non concomitente zornăind de netimp • mînjit cu cenușă roșie cuvîntul începuse să vorbească despre toate tăcerile • tăcerile se așterneau una după alta ca lumile absorbite ale cuvîntului • ca o iarbă de degete vidul se acoperise de toate atingerile care lipsindu-i îl indică • își întinse buzele sub spumă lăsîndu-și să i se desprindă absența umbrelor ca niște buchete de aripi din care înflorea nebunia • cuvîntul zise iar neea îi puse în gură o mască de aur • păstrîndu-i din spusă doar o pescuire în necuvînt • un înger își spălă de pe aripi metalele curățîndu-și trupul de scări • subțiată dincolo de torpoare de picurarea-n netezimi a neumelor, neea înțelese că subiacențele, chiar absente, nu puteau oglindi decît primite în tăcerea pe care, oglindind-o, le anulează • neea înțelese că ființa nu mai putea să gîndească decît neant apărînd • neea neeă •

•

în apele dispariției sale de ocultare se revelase neea • și astfel, rumeguș al tăcerii, aflară eternitățile neantul ce putea să le moară • umplîndu-le de peisajul dispariției lor • eternitățile se așternură în logos ca varurile albușului în jurul nodului fetal • întunericul lui le făcea semn desprinzîndu-le o întindere • apele de obscuritate pură ale neeei le reflectau ca niște începuturi suspendate • umbre de umbre sclipeau în cascade orizonturile • ca un număr de telefon cu un infinit de cifre din care lipsea doar zero •

•

nus • nul • și dacă misterul acestui dublu nume ar fi picurat din neant • pe pietrele albe de neîntință ca un țipăt în odihnă • o nostalgie cu multe fire îi atârna din gura de tăcere • ca o coroană pe jumătate mestecată • privirea îngerilor i se scufunda în spațiul lucitor ca o oglindă • a îngerilor ce nu existau încă • maestru pe măcinarea fantasmelor ca un bulgăre de somn pierdut în apele inerte • “vreau să dezvălui! să dezvălui!... • dezvăluire e numele meu • eu, valul • vâlul pîrîind molcom pe treptele albe de neîntință • scufundat în extaz pe pietrele albe • degetul meu a pierdut abisul în inele • în obscuritatea fără gene a ochiului orb • sunetul străfund, sunetul afund mă caută ca o sămîntă neagră pe care stă scris numele meu • și totuși de numele-mi nu mă tem • soarele meu nocturn nu se teme de această umbră • “o” - spuse tatăl deschizîndu-mi gura în care mă aflam propriul meu cuvînt • tornada melancoliei se abătuse în aripi peste mine destrămîndu-mă-n cîntec prin tot abisul • ca o fantomă umplînd în creșterea-i castelul în care a nălucit • o tată - în gura ta voit-am eu să-mi pierd cuvîntul • restituindu-mi aripile întunericului - cuvîntul ca un spațiu zburînd eoni de aripi • cuvîntul ca un spațiu de aripi scufundînd • mut, nul cu toată povara penelor pe glas mă scufundam • nimeni, doar nenăscuții îmi mai puteau neauzi, convulsive de tăcere, necuvintele • nici o revelație • și totuși doar dezvăluire • de neauzit tăcerea îmi interzicea cuvîntul purtîndu-l în ecourile ei misterioase • sustrăgîndu-l cunoașterii eternităților ce-l erau • străfundul luminii mele nu mai avea nume, eram o lume-n nul • aripa mi-o băgasem pe gîtlej • ca o sufocare de transparențe în care dezvăluindu-mă mă dizolvam • fără limite era dulcea mea cădere, fără ape înfinitul meu înec • sclav straniu al tăcerii străine-n verb dezvirginam adîncul unui infern cu fiecare paradis în care mă pierdeam • sorbeam, încremenit în sferele abstruse ale golurilor, mirosul funerar al hăurilor arse • fantomele răcorii, învăluindu-mă în profunzimi, îmi dezvăluiau

abisuri în care silaba mea se prăbuşea sfărmată • curios, vârtejuri de priviri, culoarea rece a fărîmei • imaginea! • ca destrămarea în vârtejul de ochi al răului, în fire groase de uitare, printre împlumburi de culori fixe • pădurea de fantasme a abisului prin care mă scufund şi zbor • cu solzii sterpei obscurităţi îndesiţi în aripi • străpuns de imens îmi vegheam, parcă, cadavrul • nus mort - şi nicaieri de nul cu strania mea damnare rătăcită prin ogrăzi cu aripi de dar • îngeri îngheţaţi mă întâmpinau ca fracţii degerate de secunde • manechinele mele de gheaţă • dormeam totuşi • şi dormind tăceam ca-ntr-un coşmar” •

•

“în noaptea craniilor mele picură un puls • mi se umflă-n gură rădăcini de-∞ceane rupte • tatăl se adună în tăcerea mea lipit cu invizibil • negru-n sterp străin • ca o întindere abolită de-unde cresc asceţii spaţiului răstigniţi de-o scară • prăbuşiri adânci ca nişte fluvii, groaza sacră a tot altului fărîmînd scenariile telurice, colonadă de abis, cu chipul înfundat în destrămări ciclopice ca o senzaţie răspîndindu-şi fulgerele într-un păienjeniş al urletului dilatat • adîncă aripa ţişneşte într-un gheizer moale veghind intermitent grădina de eternităţi • torpoarea ei tăcută e plină cu cheaguri d’infinit • auzul meu ca un palat cu măşti într-un extaz de piatră îşi smulge ţipetele din tăceri de vid învăluind cu revelaţii mute halourile letargiei de-aşteptare • cangrenă de tăcere frîntă de febra fisurilor întrerupte ca schimbarea de sex a unei ţigări indescifrabile • alungat de spuma propriilor-mi dispariţii • în sine • ca intrarea între două cartoane a unei alte oglinzi • frîngeam pietricele din scenariul de nefiinţă al acestei noi căderi • aflînd în creştetul capului totul despre înhumare • precum şi despre adunările şi scăderile închiderii care se deschide • înţelegi? • îngropat în somn ca-ntr-un fragment de abis • încă ilizibil • privind printr-o letargie pictată cu foame şi

sete • lințoliul balansului în vid • vidul insular scufundat în straturile unei scrieri de aur misterios • dedin incandescența amiezilor de abis roșu • căci la spartul zilei cu căluș de spumă mesagerul ochiul și-a fost căzut” •

•

nul • paralizat ca o fantomă mascată de propria ei inexistență • risipit într-o mlaștină dintr-o substanță nocivă, buretoasă ca cocleala • mort într-o diluare neagră ca un sânge ce ucide • bastard cu tichie de nebun risipit de-o rătăcire care mă sufocă • singur ca un drog de fier cu tîmplele negre • pierdut-pierdut în tăcerea încolăcită a acestui peisaj de acid sulfuric • strivit ca o umbră de sunetul unui clopot nicăieri cu aripi dintr-o ceară invizibilă • scufundat în tornade terne lîncezind în noroiul care-și coace zborul • larva păsării ce-au fost, întinzîndu-mă prin spațiul ca o sugativă cu crăpături de negru scăpătat • nul • cu o frîntură de stea craniană în dinți îmi pierdeam chipul în ierbăria turbulentă a haosului • străbătut de o malarie de umbre ca o fereastră cu cercevele • pictate cu chiuvetă galbenă • risipeam silabe sub pătrățele negre ca fragmentele unui joc de șah • fărîmat de frunțile unor nebuni • un puls monstruos mă sorbea sfărîmîndu-mă ca pe o stea în patru colțuri • o bucată de plumb își plîngea oroarea rece pe acel țarm latent • sângele cu imensele lui fire pălește în abisul ce se subțiază • ca o fotografie lipită de nisipul umed al unui declin de plajă • mă topeam ca o casă de sticlă spînzurată de-ntunerice • sorbit de o aripă ca o tăietură • strălucitoare • lunecînd putrezind • prin zborul meu în contra-sens •

•

nus • ninge cu invizibil peste stropii imenși ai obscurului • ca o privire decupată • umbre fărîmițate în creștetul țestei spoite cu opiu negru • omul negru presară fisuri peste mătasea plană a fracturilor • silueta revarsă din palme spațiile prin care zboară • tăindu-se foarte lent în felii se dispersa prin frigurile unei întinderi ritmate de hașurarea sa • ca timpul fix între două secunde • putrezind, învățase să zboare fără aripi ameliorîndu-și prin sincope de somn profund elasticitatea • a netezi treptat o singură aripă lipind golul scheletului de o scară însemna, de fapt, să întindă halouri negre de raze foarte subțiri spre toate direcțiile în care aripa poate ajunge • urca potopul prin apele coborîtoare ca evaporarea mută a absenței de unde tăcerea cade • soarele ca un ocean de codrii violeți dezvăluie în noaptea elastică figura destrămată • precum încetinite ierburi se desprind lăsînd să curgă pelicule de buze • nul tace în niciunul repovestind ținuturilor absente, vastelor tărîmuri abolite-n turnuri de acvitanie de zborul neclintit al ancorei - abisul •

•

ca un pian într-un acvariu ploaia spală aerul de gînduri • sclipetul obiectului transparent pictat cu ape • palma și-a pierdut scheletul de linii • tăcerea șlefuieste pietrele de destin • automobilul derapează pe-un lătrat de cîine • nebunul își tot perforează venele ca să vopsească în roșu șoseaua - se oprește în dreptul cubului de vid • pe maidanul acoperit cu chei pașii au luat-o spre de-vînzare • cine poate să-mi spună unde locuiește euripide • ciudată mlaștină cu cîini albi • există peste tot neantul și nicăieri ceea ce e • există un înger cu mai multe limbi dar fără gură • există ceasuri dar nu există timp • există un cîntec ce coboară în vidul care urcă • există copaci dar nu mai există păduri • există o fiară scufundată pînă-n rînjet în propria-i neființă • există umbre sumbre deasupra căroră ramurile scutură

sfințenia stropilor de ploaie • există o tăcere cu pitici de aur •
există fruntea unui uriaș din care se fărîmă stîrvuri de oceane •
există o subterană roșie ce duce la un ținut negru ca un telefon •
există un silen ce-și sculptează-n sine tăcerea • există un concert
cu muzică de moarte •

•

nul lui nus povestea • “cuvîntul meu poartă-n sine haosul •
vorbind, nimeni nu mă poate auzi • tăcînd doar sînt ghicit •
creierul meu urlă de corbi roșii • cei ce mă ascultă se ghemuiesc
în neant • o, vechile mele peste apele vagi preschimbate de
privirea-mi în stane de aur • ridicat peste urletul vast al tăcerii
mele trecute • ca o uimire de uriași • și voi păduri sfinte ale
silabelor mele topite în ceața precuvîntării ca un abis ce se
întunecă purtînd în chip de mască un strop din propriul lui potop
• oare-mi deslușiți voi înfățișarea ciudată ce poartă cheile tăcerii
în gură • vedeți cum cheia piere în silaba în care se naște • iată
acest cer sobru al vidului, fruntea ascunsă a gîndului meu prim •
și iată tăcerea însăși ca o văduvă cu singurătatea pictată-n negru
• ea îmi apare în față răpindu-mi chipul, învăluindu-mi numele •
punînd pe infinitul aripilor mele plumbul îmbrățișării ei • toate
acele grinzi părăsite ca vidul privirii unor spînzurați • spălați de
timp și de propria-le ființă • eternitățile așteaptă suspendate
cuvîntul meu mort din care nu le pot dăruî decît umbra lor sălcie
• cuvîntul mi s-a scufundat în mantia-mi de lacrimi în care
violaceu de nebunie răătăcesc • vorbind tăcerile în împietririi de
ape • căci zbor o piatră din care decobor • zvîcnet de spațiu,
aripile-mi aruncă infinit de gheață” •

•

“eternitatea ridica alene valul de torpoare • veneau spre mine
îngerii cu gheață și cu flăcări în mâinile absente • o febră a
abisurilor întreba tăcerea despre propriul ei neant • cu albul din
priviri profetul orbscufunda în geniu genunea • sosit de peste tot
mergi nicăieri” • nul povestea lui nus neantul lui • “purtînd în
palme arse lemnul negru, mor de cenușă, adîncit în ape • nu mă
puteam clinti pe de-a întregul vorbit de gura lui • se prăbușeau
peste tăcerea mea torente negre • răstignit, sorbind negrele
torrente ale zborului • aruncat în nemișcarea care mă absoarbe •
dezbrăcîndu-mă și dezbrăcîndu-mă de labirint făr-a putea
rămîne gol • scufundat în mine, zburînd în sine, netulburat
nerecunoscîndu-mă • împietrind de tot ce uitam, aflînd, fărîmat
între luminile întunericului • risipindu-mă în pînza fisurării mele
• pipăind cu mîna împăienjenită străfundurile apusurilor negre •
o înfinitate de sori vopsiți cu disparență îmi povesteau, intrînd și
ieșind, ieșind și intrînd, bastarzii invizibilei regine a tăcerii •
cînd peștii din acvariul de întuneric se aprinseră cu umbre • ca
un ștreang dement sufocînd un sînge inalterabil • stea lăptind de
vid printre zburletele clarităților lichide • ca statuia troznetului
diluvian al tornadei împietrite • imensa putrefacție
auto-zămislitoare a trăznetului • stea cardiocraniană • scînteie
de gheață carbonizată • țîșneau țîpînd prin aripile infinite ale
tatălui fluturîndu-și încetinirea veșnică • ghemuit de uriașa-i
nesfîrșire • sufocîndu-mă, înnegrit de țîpăt • aaaaaaaaaaaaaa
eeeeeeeeeeeeee iiiiiiiiiiiiii oooooooooooooo uuuuuuuuuuuuu •
funingine risipită în neștire mă reconstituiam în tărîmurile
negurii netulburate • ca o fracție rătăcită-n flăcările împăduririi
lui înfinit • strivit între blocurile imense a două secunde
sclipindu-și ’ntunecate ’ncremenirea • fără a putea străbate
abisul ce le desparte, fără a putea învinge infimul ce mă separă •
pierdut între timp, respins dincoace de eternitate” •

•

și mai spuse nul în nus tăinuindu-și susurul • “îmi ridicasem gheața din zeu • nimicniirii mele nu-i mai răspundea decît nimicul • nul, niciunuia negat, nășteam neantul • “eternul-ternul-nul” • *eternul* • abolit, mă primeam de peste tot și anulat, mă privea nicăieri • se aduna în mine în torente argintul vidului sclipindu-și îndepărtarea pe care, zărind-o, o străbăteam • căci neantul e aur, dar vidul, argint numai • peisajele de argint ale vidului le cutreieram, contopindu-mă, despărțindu-mă • nedeslușitele lui forme le eram vag unduindu-mi stingerea • mă defineam indefinindu-mă, lăsînd să-mi picure lacrimi de anihilare • cădeam ca un copil din vîrfurile unui arbore unde se găsește noaptea cu steaua cardiocraniană îmblînzindu-mi luna • pentru a pătrunde prin lespezile adîncurilor interzise îmi pictasem pe chip zeul cu laser • fascinat de masca luminii lui hipnotizatoare • căci, iată, hipnotizorul de laser îmi ieșise pe cărare în cale • înveșmîntat în mantaua lui de labirinturi • și nul trebuia să-l înfrunt eu pe nus • tăcutul plin de adîncuri și de rădăcini poruncitoare” •

•

și din nou, nul grăi către nus • “argintul vidului se topise sub pașii mei orbi în noaptea fărîmată • îmi destrămasem în tot abisul nașterea dîndu-i adîncimi de muțenie • și pînă la nenaștere îmi întinsesem cuvîntul, infinindu-l pînă la necuvînt • cuprinsă-n necuvînt ascultarea nu mai era decît spunerea tăcerii • nici un mîine dincolo de mine ci numai neeu, neazi • aruncîndu-mi masca nu-mi mai găseam chipul • tăcînd, spuseseam totul nimănu • iată, priveam golul fără să mai văd cumpăna zeiței • muza stranie a tăcerii • eternitatea e așteptare, e ceea ce află despre sine absolutul cînd se așteaptă pe sine • nul se revărsau încă straniile beatitudini de absență • ca o stingere

diluată, *gustată* • neant vag ca un maidan al absolutului • a ținti înseamnă a te opri adică a ieși • coborînd în interdicție m-am regăsit nul ca un zar negru cu toate punctele șterse • un cub de vid șlefuit perfect : • egalitatea e hazardul • o așteptare cu toate fețele echivalente • eternitate abolită • transcendență nimicită • și totuși, dispariția nu-i decît un zîmbet • totul cunoscînd totul sau ascunzînd totul se suprimă • precum spuma ce nu e decît inflația nimănui” •

•

în început a fost neantul și neantul era cu neantul și neantul era neantul • “acum, numele tatălui era fiul” • căci neantul era peste tot neimagine și astfel peste tot imagine • neantul era dintotdeauna nume și astfel niciodată nenumere • cu el era cuvîntul pentru că numai cu el necuvîntul • în nimicul ce tînjea a necunoaște doar neantul licărea necunoscut • o sfințenie de vid cu inima numărîndu-și umbra • neculoarea lui ca oul unui ecou de nesoare • o tăcere atentă nevorbitoare cuvîntînd • ascund o întrebare care mă clipește - cu lacrimi sînt • singurătatea deschide în mine ochi după ochi șiuvoiul de orbire • ca un arbust scobit pe dinăuntru, însîngerat cu pustiu, nu mai sunt • ca un arbust scobit pe dinafară, însîngerînd pustiul, sunt numai •

•

despre subterana aceuia nu mai știu nimic • nenăscutul mă nenecuvîntă • îmi port negația ca pe un prisos de plete scăldat în titani • aplecîndu-mă sparg lacul neființei mele • neeu îndrăgostitu-m-am ucis nemeul din nemea • plutesc în mine parcă un străfund m-ar locui-n nemine înecîndu-mă • oglindit în mine mor trăind măcelul de imagini • obscuritatea mi-o urmăresc urzind ca o enigmă legat de nedelegare • în moartea

mea nedeslușită se-ntrepătrund secundele încremenite • tînjind după suflu respir negînd • privesc ades cu pete de absență prin ferestre îngîndurate de neființă • mă plimb prin vid cînd mă joc cu nemine însumi • îmi împrôsc umbra pe pînze de nesens • nenitescent, nu știu nimic despre mine, ce aflu mereu altul îmi povestește • mă scufund în mine dispărînd dincolo de nime • strălucesc născocind în jur zidiri invizibile de somn • ca o eternitate vizibilă de insomnie •

•

peisajul neclintit în care curg nelămurit mă vestește ca un nod diluat cu semne • pierd tăcerii mele o lumină incoloră, dau pumnalului pierdut de străin un sînge absent • o foame subtilă se evaporă din mine micșorîndu-mă • peștera de plumb îmi întinde o mîna de sete grea • stufos îmi sufoc de ramuri suflul în căderi • cîștig, străbătîndu-mă, un întuneric în care nu-mi mai aparțin • pierd, ascunzîndu-mă, o lumină de care m-am ferit •

•

tăcerea decolorează o întîlnire cu transparența crescînd o dată cu somnul • în cîte chei se sparge cubul ca să-și deschidă sferă • omul plînge numere și neantul umbre • în cîte chei se sparge cubul unghiurilor în floare • cvadrilibidimensilă floarea pură a închiderii inversate • dau pumnalului pierdut de străin un nume absent • steaua norului de creier își adună zborul pînă-mi închide ochii • ce mai face ascensorul? • dar, în fond, cum mă cheamă! •

•

numele e singurătatea • *prezentul* - golul gîfîtitului pictat •

•

negru mă privește plan din globul dens al breșei osoase • lama de spumă a despicat oțelul cu vidul evanescențelor sale • pasărea bicoloră zboară ca o foarfecă de tăiat distanța, apropiind primejdios secundele una de alta • ca o descompunere fără cuvinte în palmele nocturne ale unei pulberi • ca o ploaie cernîndu-și enigmele acolo • într-un halou fără sfinți dintr-o lumină cu peșteri de-absență • singurătate fărîmată într-o sincopă • ca și cum prin cimitir ar începe să zboare ferestre, clipind intens din pleoape și desfăcîndu-se într-un surîs neverosimil • ca și cum toate acele mâini pierdute prin fantele dintre zori și înserare s-ar fi întîlnit într-o îmbrățișare zero • căzute din vis într-o iubire fără imagini • unde nu se mai sărută decît necuvintele •

•

ninge cu numere albite • ca și cum un mort și-ar fi redescoperit tăcerea inventată • îmi arunc nașterea dincolo de sens • unde spațiul pălește de direcții și secunda de timp • mi-am uns cu propria mea paloare albeața fărîmicioasă a absenței • toți se tem de mine, eu mă tem de toți • de parcă nimeni n-ar mai ști cum să destupe vidul • din cîteva despărțiri am făcut o fereastră deschisă • sau întîlnirea zero cu ziua nenumerotată • aproape o romanță boreală ca “aurora unei eclipse” • cadavru prin enigmă, hău prin întrebare • dacă nu cumva... •

•

nocturn de-adînc cu zîmbetul albastru • valul decolorat al depărtărilor cade în apropierea mea • valul se resoarbe în sine

numărîndu-și ridicarea • cîntam cîndva în mine începuturile c-o
anxietate scobită • nimic altceva nu-mi rămăsese necunoscut în
afară de mine însumi • îmi contemplam orbita lăsîndu-mi
asupra-și să se-ntoarcă ochiul • orbul povestea privirea mea • un
trăznet străin îmi înghețase suflul vârsînd în el sperma
fulgescentă și tăcerea unui nume insezisabil • mă bîntuia dinspre
eternități malară comițială a unor mlaștini crepusculare • de
parcă privirea unui lup mi-ar fi intrat în inimă ca o bucată de fier
rece • simțeam în mine sărutarea unui insondabil venin
urcîndu-mi înspre buze • nici o înstrăinare, nici o depărtare nu
putea veni din afara mea și anxietatea numai mă sporea printre
abisurile evaporate • pete stranii îmi colorau privirile tăcute •
dezagregări și putrefacții crepusculare mă scufundau cu soarele
prin magme monstruoase de mimici urlătoare unde nimicul
precum fantasma spasmodică a unui abis de larve • sfîșiat de-o
rîie a ființei - ulcerat cu ochi în palme și în tălpi, de-o rîie
bulbucată a ochilor fierbîndu-mi pieptul și ficatul, cu bulbul
unui ochi în inimă cusut cu privirea-i crescîndă de țeasta
urlătoare și cu-o pupilă albă devorîndu-mi capul ca o meduză
ridicîndu-și parașuta prin nodul strîmt din creștet - însumi
sfîrșisem prin a-mi deveni invizibil • “aceasta e lumea” ’mi
ziceam și nicăieri și peste tot în mine • simțeam în mine un adînc
părăsindu-mă ca o inimă coaptă în care misterul deschide gura •
delirul mă picta cu convulsii • informul învăluia în sine
întunericul ca un val de simplitate moartă • noianul neființei îmi
aruncase în străfunduri neantul, cufundîndu-l într-un înec
gînditor • o imensă pădure de înnecuri gînditoare îmi luase
locul, ocrotită de orbirea mea • în fine, uitarea izbutise să se
inventeze •

•

dublu nadir sau dublu zenit • și nici o simplificare •

•

omul şi-a plîns tăcerea cu lacrimi de noapte • lacrimile cîntau plutind înaripate în întuneric • “fărîmîndu-mă mă cînt” îşi zise omul “şi de tăcerea mea mie însumi mă năruî • dinspre neant înspre neant mă întorc, însumi neantul • în coborîrea mea mă ridic şi cobor, ridicîndu-mă • pe pantele inexistenţei din oglinzi • îmi sunt umbră şi mă aflui • îmi sunt sine şi mă pierd • tăcerii mă dezvălui şi ea mă învăluie • deschis, devin captivul închiderilor • infectat de mine însumi, prin altul mă vindec • şi totuşi altul e mereu boala mea • de mine însumi mă întunec” •

•

“eternităţile se fărîmă de pe mine ca somnul de pe un somnambul • nefiinţa îmi aruncă dinainte oglinzi pe care nu lunec • desprinse de mine clipele netimpului meu pornesc la drum de abisuri, de abisuri umflîndu-li-se aripa • tăcerii mă povesteau prăbuşiri de silabe nebuloase pe care ea le orînduia în cuvinte nepronunţabile ce existaseră doar niciodată • de toate aceste poveri ale duratei subţîindu-mă, eram mereu mai liber • şi astfel mă imaginam în mereu mai multe chipuri, punînd tot mai multe oglinzi între mine şi mine • ca o pădure de negaţii în incizia neantului ce mi-s • larg mie însumi în mine mă clatin, nicaieri singur în singurătatea de sunete • ca să mă înţeleg mă imaginez numai • însă ca să cunosc încetez să-nţeleg • nu cunosc decît ce nu înţeleg • iar ce înţeleg, visez • visînd cunoaşterea, mă ştiu, însă neştiindu-mă, doar, sînt treaz • în vis mă povestesc pe mine, în veghe, visu-mi mărturiseşte că nu e • visul îmi alunecă lumina veghii, veghea mi se scaldă în stingerea visului • nefiind înot în lumina lunii, însă soarele somnambul mă visează • ca să mă trezesc adorm în somn, şi-adorm cel mai adesea

trezindu-mă • niciodată în mine ci doar întru mine sînt însumi •
inversîndu-mă sînt înaintea de mine, privindu-mi cadavrul mă
chem • mă ridic în coborîrea mea și mă rog • întrebîndu-mă
“cui?” mie-mi închin întrebarea • “tu nu te pogori” îmi zic
primind în mine raza absenței care mă caută • toată suferința
mi-o întunec aflîndu-mă și aflarea mi-o întunec suferind • ce se
întinde nu mă cuprinde și doar ce se prăbușește mă ajută •
stingerea mă adîncește-n mine • stingîndu-mă mă aprind mereu
mai adînc • *mă sting mereu mai adînc* • o flacără mi se fărîmă în
gură • căutîndu-mă, mă înghit pe mine însumi și de mine însumi
îmi e foame și sete • oricîte s-ar pierde în mine, nimic nu mi se
adaugă • și totuși, pierind, cresc cu toate” •

•

“deși mor acoperindu-mă cu mine, tăcerea mea moartea nu o
cunoaște • fărîmării mele mă adaug și mă las purtat de ea • mă
risipesc în semințe, cu toate acestea nu e fantasmă ce să-mi
cuprindă adevărul • tăcerea e pămîntul în care mă scufund,
creșterea mea mă pescuiește de acolo • abis prin cădere, cer prin
urcare • dăruirii mă dărui, altuia supus mie însumi
sacrificîndu-mă, • prin sacrificiu inima mi-e mai adîncă decît
mine iar, plantată în mine, fărîma de sămînță mă cuprinde •
sacrificiul îmi unește neființa cu neantul ca o dezbrăcare de
mine care mă este • inima-mi sfărîmă craniul ca o stea care mă
apune • în străfundul sacrificiului mă scufund și înțelegerea mea
are o inimă, iubirea mea un creier • ființa firii se frînge în sfință
neființă, iar neființa își umple graalul cu neant • ca o pîine ce-și
sîngerează miezul cu vinul din care izvorăște • precum gura ce-i
dăruită ciudatului om ce-n sinea sa e frîngere • în-frîngere este
omul, o pîine mîncată cu inima pe care o mestecă • vin băut cu
sufletul pe care îl soarbe • toată agricultura amurgindu-și alene
falimentul industrial” •

•

licărire în-frîntă • lacrimă înăuntru • textul acesta scaldat în întuneric, spălat de un și-mai-întuneric • literele acestea de hipernegru ca pipăitul unui orb pe care-l vede **sensul dens** • “tu nu te poți depăși: vei întâlni mereu o oglindă ce-ți va arunca gestul tăcerii în tine • tu nu te poți ieși: ieșind, mereu mai înăuntru te vei pomeni cu întuneric • cel ce-și înalță singurătatea spre tine nu te poate ajunge decît dacă înțelege că-l ești • nu te poți uita: uitîndu-te vei afla numai cum te cheamă • uitîndu-te vei fi cine ești chiar nefiind • uitîndu-te vei adormi de tine însuși • bîntuit de zborul somnului în tine • mîntuirea mea mă întunecă precum un zîmbet înghețat în craniul de sticlă • ca un ciob de sticlă umflîndu-și zborul în osul craniului tău • craniile, aceste cîmpuri păroase semănate cu semințe de semne • ca osul unei fantasme în care s-ar fi semănat adevărul • ciudate incubatoare la limită cu pleoape ca o stea cusută peste un ochi închis” •

•

“tot trupul - străine - ți-e privirea îndelungă a unui singur ochi uriaș cu multiple aripi de pleoape • căci prin privirea-i, întunecat, ochiul zboară filtrat de contratimpul pleoapelor sale • tot trupul, străine, ți-e privirea străbătută de adîncul niciunui centru unde se scufundă stropii morții • tot ce vezi e o fulgerare a iluziei, căci ochiu-ți în tine din mai multe puncturi *deodată* se vede • în mai multe *puncturi* deodată își ascunde grăirea • ochiul vorbește în tine, străine, privindu-se, desfășurîndu-și adîncimile în împînzirile unei priviri de nespus • stă închis în contemplația-i ochiul și prin ferestrele multiple ale pleoapelor își visează timpul trupului tău • și mai află: craniul e tendința, inima, însă, ținta, și-ntre ele se leagă un tainic echilibru • da, în

tine își doarme somnul profund, o, află!, ochiul cu două multiple pleoape, clipind spre înăuntrul de-afară, închise înspre înăuntrul dinăuntru • ele privesc, pleoapele, căci ele privesc prin tăcerea ochiului orb, asemenea unor membrane sfinte scînteind de diamantin aur întunecat • scînteind de tot ce se tace cînd numai gura sacră vorbește, privind • vorbește privind lungi tăceri de muțenii • mută-i e privirea vorbitoare ochiului ce în peisaju-i se închide, dispărînd din peisaj • și umplîndu-ți cu așchiile lui negre gura furnicată, da!!!” •

•

trupul meu e un ochi ca o țeavă de tun •

•

flacăra asta care vrea să-mi zboare din creștet arde cu aripi •

•

“cum stau silabele în tine” îl întrebă tăcerea • “astfel încît să tacă în tine” zîmbi neantul •

•

“și dumnezeu?” • “?” • “și dumnezeu?” • “??” • “și, totuși, dumnezeu???” • “e un neant special!” •

•

cade din aripi fereastra micșorîndu-se-n mine crescînd • prin care mă văd indiscernîndu-mă • pictat cu oglinzi spălate ca niște fracuri cu imagini oarbe • fereastra mea coextensivă ce-s însumi

• întunecarea prin care mă înnoată fărîme de pești imenși •
infinituri dospite cu bucăți de priviri ce-mi povestesc de mine •
negru alunecîndu-mă-n tăcerea oarbă a plutirii lor • ca pe un
unic pește înnotînd în sine • zburat de o pasăre roșie ce-și întinde
penetul • peste cel ce-i simbioza propriilor lui dispariții •

•

privirea, se povestește, nu era cîndva decît oglindirea neantului
în propria lui singurătate • singurătatea deveni text •
singurătatea deveni trecut • căzînd, singurătatea deveni imagine
• atunci neantul începu să zboare • spre sine pre sine citindu-se,
pre sine spre sine rotindu-se, sieși sine • oglindindu-se, neantul
începu să cadă • de sine desprinzîndu-se, același de-altul, abis în
infinite •

•

citesc în fereastră neantul care mă inimă • se uită la mine din
cadrul trupului și mă văd ca pe o fantomă îngropată sub privirea
mea • privirile mi se întîlnesc între două trotinete • dintre ireal și
îireal • am tăiat o felie din vid spre plus-valoarea vidă • privind
în afară discern invizibilul, incizibilul dinăuntru • căci port pe
dosul retinelor o oglindă retrovizoare • adormind, somnul mă
respiră • cad din mine în vîrful craniului meu • tot ce nu sînt,
fiind, mă primește alungîndu-mă • capul mi se îngreunează de
ochii care mă poartă • înflorindu-mi în ascuns de somn • somnul
meu e un izvor de eternitate •

•

hibernez de transparență de parcă oglinda mi-ar fi căzut pe
fereastră • îngroșat de sine mă-nvălui în translucid • ca un

cutremur dens • privirea mea mă mărturisește deși nimeni nu o bagă în seamă • mă îngrop în mine însumi, mă îngrop în mine însumi • și pământul în care mă-ngrop din mine însumi mă dezgroapă • sinele mi-a trimis flori în îngeri • descărcându-și în adânc lumina de obstacol • vidul ce mi se adaugă ca o cavernă e timpul meu • în care mi se pierde veșnic, silabisindu-mă, neclipa mea de veșnicie • sinonim mie însumi nu am timp pentru sens • singurătatea îmi poartă înspre infinituri fantomele și infinitul e fantoma mea • nu mă văd nicăieri și-mi stau în lacrimă larvele chipurilor mele • înneecat în mine însumi, mă scufundă mereu mai adânc murindu-mă salvarea care mă pierde • izbăvirea ce mă anulează •

•

mă dessilabisesc • ooo! • mă dessilabisesc • zîmbetul îmi străpunge craniul, steaua născîndu-se îmi sfărîmă limita • abolit e uterul țestei mele • abolit e începutul meu în care mă scald pe dedinăuntru • am murit murind moartea de nemine • oglinda aceea mă înconjoară cu nicăieri • și ogindindu-mă-n neea ca o fantomă mie mi-s, mie mi-s... • ca fantomă doar sînt, însă fantoma mea mi-e doar absență • mort îmi contemplan moartea unde nu mă aflu • căci unde mă aflu viu nu sînt • mi s-a șters dispoziția • mi s-a șters im-dispoziția • între penele mele de neeu l-am adăpostit pe hypnos • el își presară cenușa printre penele mele de stinsă contemplație • unde nu mă găsesc niciodată spărgînd cu silexul liniștii umbre • el îmi adoarme găsirea cu negăsirea lui încenușată • mînjindu-mi nesomnul cu visuri de pe alt tărîm • hypnos stă pitit între penele contemplației mele cu neeu silabisindu-le • umplînd spațiul, sațiul neexistent cu lacrimile penelor mele zmulse • în care dorm zeii • liber și neextatic • neexistent de neextatic • plutesc înăuntru înăuntrului meu • nimic nu mă cuprinde și nimic nu mă desprinde • fruct

necules dorm mestecat în propria mea gură • cel ce mă culege m-a și fost • el este pentru mine un trecut la care mă uit la viitor • thanatos îmi face umbră, el moartea • el, moartea, ca o apă îmi face umbră • unde cad stelele ucise ca niște umbre în apa infinită • el, moartea infinită, îmi umbrește cu unde nemișcarea • mort îmi presar penele nemuririi în nemișcarea lui • îmi presar în el îngerii ce mă-ntîmpină în flori • un mare înger mort zăcînd întins e, doar, acesta, moartea ce doarme-n gîndul în care eu îi picur somnul • înăuntru, peste tot deconectat, prezentul mi-e un mereu tot mai trecut ce ca un viitor își iese-n mine • mor înainte de a trăi, moartea mi se-mbină cu viața • irealul mi-e mereu mai iirealul meu • înger areal plîng lear moartea lui ariel • king lear oh! king real! • du, leerkönig... • io cu eternitatea mă dessilabisesc de timp • neînțeleș îmi rostogolesc tăcerea • sensul meu mă grăiește înspre oglinzile unor timpane uriașe ce-nspre infiniturile non-sensului m-aruncă • apărînd mă resping pe mine însumi • dispărînd, apar • bîntuită de propria mea ființă, neființa-mi nu-și află tihna • căci tainicului neant ființa, astă neființă a neființei lui, i se clatină a fantomă •

•

în izba neantului ființa aduce a clătinare de fantomă • moartea lui e aceea și moartea aceleia, el • înainte ca el s-o desfie, ea-l neagă • înainte ca ea să fie, el nu este • dilema neantului, ființa e și nu e el • cunoscîndu-se pe sine unul prin altul, dispar în diferit • în identic apar împreună și pun identicul între ei • singuri în diferența lor se neagă • împreună în identitatea lor se afirmă • și prin abisul identității și diferențelor, • cad •

•

neantul și ființa, acești doi îngeri triști ca niște dumnezei • mai melancolici ca doi stranii oameni pipăindu-și pielea de oglindă din sufletul de fereastră •

•

somn străbătut de țevi de plumb • ca niște frisoane ale golului • sinele tău e un cutremur densificat • aripa sistemului de canalizare crește cu viteza rădăcinii • aripa străbătută de zbor ca de un sistem de canalizare al veghii și somnului •

•

mă scufundă de ne mă cufundă sfera în care mă zbor • sfera își plimbă pe mine plumbul ei negru de vid • plumbul negru din care-mi gândirea sferică-mi gîndește aripile-mi sferice • mi mi se mă pe ne • mimele și ninele îmi sin sinele • mă fărîm zburînd de-a stratosfera somnului • zborul e veghea uimirii în somn • cînd mi se sting în adîncul trupului toate becurile • cînd sfera cu margini de neant și centru de infinit mă doarme în larg • cînd inventez în abis cu steaua craniului retina de diamant • hăul de floare al unui catarg de stupoare • cînd plumbul negru mă umple cu schele de scări aripă după aripă • azvîrlindu-mă sub stivă • cînd inventez ce visez ca să visez ce inventez • da •

•

larva mi s-a mai adunat într-o lacrimă de ochi • larvele pudrează-ncet neantul cu posibilitate • neantul s-a mînjit cu propria lui zăcere, el, larva • nici somn, nici veghe, nici vis • ci laolaltă niciuna • minciuna adevărată falsificată • cînd nu se mai vede nimic de prin marginile lui niciodată •

•

se fărîmă • i se fărîmă fruntea cu dinăuntru careia gîndește în aripile înăuntru cărora se dizolvă • neantul se desființează plecînd • plutește în sine și astfel se digeră • se separă de sine și astfel moare gîndindu-se • întreg • exclusiv în parte • cînd merge pe ape merge pe separarea sa • cînd merge, însă, pe uscat, merge pe diferență • mergînd se desprinde de sinele în care se afundă • cade o bucată de vid în fiecare urmă • ca o pană dintr-o aripă gigantă cu molecule de soare • materia negîndului său e tăcerea în care se reflectă • tăcerea spoită cu oglinda în care cad ca niște păsări decupate în gol aripile lui ferestre • ferestrele lui ca niște fierăstraie de oglinzi • cu care se desprind delicat adîncurile de imagini • pînă cînd vidul și oglinda fierestruiată fereastră sclipește curat • pînă cînd vidul se desprinde de propria lui oglindă, pur în zborul lui fără formă • neclintit în mișcare • ca holograma mărită cu încetinitorul a unui centru în decupare •

•

neantul îl sînt în afară • cînd totul se inversează totul cade afară din mine • sînt înăuntru cu semn invers • mă privesc acolo unde-ncetez • mă caut în cîte-un adînc dar nu mă găsesc niciodată acolo • mă caut în niciodată • mă întrevăd uneori plutind ca o fantomă invizibilă • venind, dispar din ce în ce mai mult • dispar pînă mă văd • plecînd, apar din ce în ce mai mult • apar pînă cînd îmi devin complet invizibil • cînd mi-am devenit complet invizibil se cheamă c-am apărut • doar nimeni mai e între mine care sînt nimeni • fiind nimeni sînt • sînt, însă, nimeni fiind nimeni care mă este • dincolo de dincolo nu-i nimic din mine • dincoace de dincoace, nici atît • plîngînd, mă șterg la ochi cu propria mea neființă • neantul îl sînt înăuntru • cînd totul se inversează, totul cade înăuntru de mine • sînt înafară cu semn

invers • mă acopăr cu venirea mea • pînă nu-mi mai știu plecarea
• mă dezvăluie depărtarea în care mă apropii • dar
apropiindu-mă cad mult mai departe • niciodată în mine însumi
altul nu mă bănuie • și astfel mă aflu în el • negația alunecă pe
mine care n-am nici un fel de suprafață • lipsit de-adîncime,
totul se întunecă în niciunul meu • înăuntru afară, afară înăuntru
• mă prăbușesc în propria mea tragere la țintă • ca o săgeată de
absență aruncată de mine spre miezul lui ne •

•

dorm în somnul unei scînteii • somnul meu e scînteia inversată •
ca un spațiu ce se aruncă în afara leșinului lui • leșinul urcă visul
scînteii-n cădere • se decupează ca o moarte concreație, îngerul
acesta crescînd a umbră • cu aripile întinse de propria lui cădere
• căci îngerul zburînd cade în infinitele-i aripi • ca o pasăre
decapitată de propriul ei sînge • propriul, acesta e căderea •
inversul care se cuprinde • nu un spațiu ci o deschidere de negru
moale • nu o aripă ci un fulg uns cu neant • nici un zbor și nici
măcar o plutire • precum clipa în dosul căreia se adăpostește un
ochi • trecem prin fața ochiului care trece • negrul moale care
se-nconjoară • scînteia a adormit cu dinții în afară • ca o fișie de
mare azvîrlită neglijent peste un arbore ce se privește-n oglindă
• ca o fișie de oglindă ce mă alunecă din mîini • ca o oglindă a
înăuntrului din care nu pot să mai fug • ca o piatră nerestituibilă

•

•

mă înnebesc între fișii de umbră pictate cu scobituri incandescente
la negru • acolo unde sînt profund nu mă găsesc niciodată • nu
știu nimic despre suprafața mea • timpul mă trece deși eu nu • nu
mă cunosc • m-am privit o dată ochi în ochi cu un zeu • cum

n-aveam ochi zeul nu mă putea vedea • mi-am scos neochii • și-atunci zeul a dispărut în nemaineprivirea mea • nimeni nu mă privește fără să piardă ceva • fără să se piardă nimeni nu mă necunoaște • dau totul celor care mă fug • iau totul celor care mă caută • pentru că nimicul meu e totul • iar neantul meu 'năuntrul ce rămîne • am patru aripi: • o aripă de nimic, și-o aripă de neant, o aripă de vid și despre a patra aripă s-ar fi spunînd c-ar fi fiind ființă • nu știu nimic despre cele patru aripi ale mele și totuși cu ele mă cunosc, adică zbor • mă ignor cu ele, adică zbor cu ele, adică, în ele, dispar • fiecare dintre cele patru aripi e o pleoapă fără nici un ochi • dar cu un înger • în fiecare din ele o fereastră se sparge fără sunet și chiar fără imagine •

•

nimeni nu mă are • nimic al meu nefiind îmi e neantul • neeu mi-e eul • neel mi-e elul • areal, arielul • oriunde apar celui care mă caută am dispărut deja • cel ce nu mă caută dă întruna de mine • umbrele mele asemănîndu-mi-se stîrnesc mirarea • cu dispariția din apariția lor • eternitate, nu durez • clipă, nu trec • eternitatea mea mi-e timp și timpul meu eternitate • amintirea mea e o formă de uitare însă uitarea mea niciodată nu mă uită • timpul meu, la drept vorbind, e paradoxul • spațiul - misterul - ce, lăsîndu-mă în fața nechipului meu • mă neagă • prezent - dispar mereu mai mult înăuntrul unui înăuntru fără mine • apariția mea mă vestește cu adîncimi • dispariția, precedîndu-mă, mă urmează ca o coadă de cometă • cu disparența aruncată pe umeri, palid, mă scufund în manta-mi • făr' a crede a 'nvăța să mor vreodată • lacună abulică, mă arunc în absență • ca un solz îmi cade inima din coaste și un ochi imens înfloreste în locu-i • mă privesc uimit cu adîncul uimirii că văd • neființa-mi îmi glăsuiește neantul • dispar mereu între două care n-au început și nu s-au sfîrșit • de cînd • ce

netrimițându-mi nici o imagine le spun în tihnă “oglinzi” • mă admir în neapa frum’seții mele ca narcis în lacul de otravă • topit de mine însumi în mine însumi mă învălui, camuflat de-a mea moliciune neagră • lucrurile stranii mă fixează argintii ca nebunia hipnotizată de lumina ei tulbure • de altfel, mă pierindu-mă, mă retrag • învăluind indivizibil de abis • în invizibil de singurătate •

•

care e diferența dintre prezent și neant • care e diferența dintre prezent și clipă • diferența dintre prezent și negație - care-i • dintre prezent, în fine, și prezență • care e diferența dintre prezent și mâna cu 5 degete - acest 5 al faptei • dintre prezent și cele 5 ale gândirii, ale simțirii • care e diferența dintre neant și prezent •

•

între neant totul e diferență, între prezent toate sînt diferență • între clipă nimic nu fuge identic, între prezent nimic nu stă identic • între negație fiecare are două chipuri barate, între prezent fiecare n-are decît chipul său • între prezență cad două oglinzi de absență, între prezent nici o oglindă merge-n vizită la nici o oglindă • diferența dintre prezent și 5-ul faptei e chiar fapta • diferența dintre cele 5 ale gândirii, ale simțirii e cunoașterea • diferența dintre neant și prezent • e cînd neantul • și cînd prezentul •

•

în neant prezentul non-este profund • din prezent neantul dispare în cel ce se scufundă • nefiindul său nu are nici o clipă •

secunda scobită nu mai are margini • căci prezentul între secunde iar neantul în secundă își află scobitura • nemărginit, prezentul umple cu secunde vidul • mărginit în secundă, neantul netrece - într-o altă secundă își mută neființa • clipa se zărește între zare și zar • în clipă ochiul își sună hazardul • în clipă neființa nu mai are puls • prezentul e înflorirea clipei în plus • neantul, înflorirea înăuntru a secunde • scobite de ce are și de ce nu se are •

•

astfel între neant și prezent • nu neantul nu are prezentul ci prezentul nu are prezentul • neantul e prezentul lui înăuntru al cărui înafară e un și mai înăuntru • trecere nu de la sine la sine ci de la sine la sine sine • secunda ce cade pe dinăuntru de tăcerea neantului se apropie • însă înlăuntrul ce și-a înlăturat căderea cu neantul nu mai are ce face • în secundă neantul și-a înflorit corola de absență • floarea cu miros de neființă • ca reamintirea • prezentul e floarea în iarbă • neantul, însă, firul de iarbă ce a dat în floare •

•

înăuntru e firul de iarbă ce înflorește • înflorirea firului de iarbă nu are nume • fără nume e floarea lui cu corola de absență • singurătatea îl înflorește • tăcerea îl desăvârșește • iată cum urcă firul de iarbă prin vid • când vidul se urcă prin firul de iarbă • în urcarea firului de iarbă vidul se înroșește • neantul îl cheamă aruncându-i pe dinăuntru razele-i de neființă • vidul roșu e aripa firului de iarbă, e aripa de neiarbă a pulsului de iarbă • încărcat de învîrtirea straniilor lui roți ca niște ochi din sferă roșie cu pupila mereu mai departe aruncată în sus • de însuși actul văzului • iată iarba holbată goală în golul ca o iarbă de sînge •

privindu-se singură din toate părțile ca și cum s-ar scobi •
privind cu privirea ei fără piele viziunea care sîngerează • ca un
embrion de gloanțe cu naștere de urlet • golul cade în gol • golul
în sine zboară • ochiul golului urcă prin ochiul oglină ca o
privire privind zarea în care i se stinge raza • ochiul urcă prin
propria lui privire privit de ochiul ce în sine golindu-se se
oglindește • floarea se golește înăuntru de oglindă • secunda
așteaptă așezată în secundă venirea la mal a celui alt țarm •
secunda stă între două ape pe care nu le vede • floarea stă ca un
ochi între petalele care o ignoră • și-a deschis pleoapele privirii •
privirea și-a deschis cu pleoapele peisajul în care se-adîncește
pe măsură ce se vede • ca scufundându-se într-un
mort diluat • ... și dacă mi-am dezlipit privirea nu e oare ca să-mi
adaug cuvîntul ... •

•

cad înăuntru de mine ca un ochi înconjurat de propria lui diluare
• privirea e diluarea ochiului, scufundarea în sine a ochiului •
care se golește • ca un ou spart soarele mi s-a vărsat în cap • îmi
curge direct pe creier ca o sferă de culoare • dormind rostogoliri
de aur m-aplec deasupra apei și mă zămislesc • îmi zîmbește
gîndul, îmbrățișîndu-mă, sărutîndu-mă cu privirea fărîmată prin
fereastra apei • ceva indefinit, ceva nedumerit intră în mine din
oglină, sparge întunericul cu transparență • mă sparg ca o
bucată de sticlă cu cioburile golindu-se înăuntru ca niște
pietricele aruncate afară din timp • ochiul diluat,
nemaiputîndu-se abține, a căzut în corp • trupul concentrat în
ochi • și iată! cu capul numai pupilă rupe membranele profunde
ale spațiului • sînt plin pe mîni de cheagurile uscate ale privirii
care mă zboară topind în mine vidul fiecărei viteze • enorme
parașute de priviri țîșnind din toate timpane convertite ale
trupului ca dunga unei înfloriri abisale • sparg limita obscură a

penitenciarului de obiecte • palmele mi s-au spart de răni prin care văd • sângele mi s-a acoperit cu rune de aur și-și povestește privirea dezamăgirii de mine • un fel de nouă lavă a cuvîntului a inversat toate mirosurile cărnii • în carne mi s-a trezit cuvîntul și carnea nu mai e decît cuvîntul • cuvîntul rătăcind orb după gura lui dumnezeu •

•

înflorind firul de iarbă a devenit invizibil • a urcat înăuntrul lui prin țeava de iarbă vopsită cu mercur roșu • incandescentă la negru cu roșul atît de intens încît fără nume • ochii încep să se rotească azvîrlindu-și în lături, din miez de somn, pleoapele • ca și cum somnul însuși, purpuriu de delir, s-ar fi trezit • trezire la roșu a somnului roșu • ca un tunel în care se umflă un șarpe de culoare • mă umflu și mă golesc cu el odată • rămîn paralizat cu capu-nfîpt în vidul în picioare • simțind cum mă absoarbe încet cu pompa tălpilor lui prin fisura misterului de peste creier • unde privirea nu mai e a nimănui • urc prin mine însumi ca un fulger ce se curentează • întîlnindu-se mereu cu umbra-i • mă ciocnesc de mine însumi! • mă ciocnesc de mine însumi! • ochii mei mi se deschid cînd mă apropii, se închid cînd îi străpung • privirea străpunge ochii ca să se privească dincolo de ei • privirea caută, spre a privi, ochiul ce nu mai vede • ochiul orb îl caută privirea • oarbă rătăcind după ochiul lui dumnezeu •

•

mă vîrs jur-împrejurul împrejurului meu • singurătatea mea se umple cu mine • nu-mi mai ating cu mîinile nici măcar vidul • nu-mi mai ating cu mîinile nici măcar mîinile • pe dinăuntru • mă scobesc în mine însumi ca să mă vîrs în sine însumi • mă revîrs, mă vîrs de mine scobindu-mă la roșu • și scobitura din

mine se sărută cu abisul din care ne-am golit • arunc prin țeastă o
cuvîntare magmatică în care zvîcnesc gheme de ghehene • ca o
pasăre de aur convulsiv • agățată de spărturile negru-fumegînde
din creștetele obiectelor • mi se sparg sorii umflați în dreptul
ochilor • dar eu nu-i deschid ci din privire ridic bucăți uriașe de
ochi în abisul care mă cerne • fragmente incandescente de ochi
în urletul sorilor ce explodează • iată privirea cu naștere, iată
privirea de nenaștere cu care, dinspre doi ochi, alternativ, mă
privesc •

•

ochiul mi-a retezat capul la subsuoară și dus mi-a fost •

•

mă acoperisem cu priviri ca un arbore cu țevi de plumb • luînd în
mînă o literă • priveam prin sticlă • mîna mea scrisă cu cerneala
unui sunet • cu călcîiele grele de greutatea unei orbiri bruște • ce
mă aruncase dincolo de sinele din mine • ca o praștie care strigă
: david! • da, vid! •

•

și mi se zbătea un înger nenăscut sub pleoapa frunții • unde se
ascunde scorbură cu ochi • nemurire nepictată • fereastră
retrăgîndu-se într-o subterană cu stropi • unde reamintirile,
nevăzîndu-mă, mă dizolvă • nemaivăzîndu-le, am ajuns să țin cu
fanta capului de-un bob nimicul meu de raze •

•

lumina stă pe străfunduri ca o apă pe pietre • cad mîinile ca niște pleoape de pe ochiul invizibil într-o negație cu arsură • o lavă de culori îmi răsucesce creierul cu tirbușonul • pleoapa frunții mi se umflă silindu-mă să-nchid ochii • ca și cum un embrion pitit în uterul capului meu ar căuta deabușilea o deschizătură prin care să iasă •

•

cînd se-ntîmplă ceva care te buimăcește, trebuie să arăți o profundă răbdare • electricitatea străfundurilor vorbește cu necuvinte • deși nu putem atinge cu umbra nici măcar un număr care să nu ne curgă printre aripile osificate • nici un număr - iată un umăr de aripă • nici un număr și iată această undă doarme de adînc • o ține în mîini o fantomă de aur cu gura de tăcere • ca un leșin care m-ar duce cu fluviul în oceanul de vid • lăsînd în urma mea să se spargă toate geamandurile •

•

mă golisem de fluviu ca de un peisaj acoperit de negri morți • vocea judecătorului se asurzea în ea însăși - pătrundea în mine, pătrundea în sine, pătrundea nepătrunsă în propria ei nepătrundere • mi se umpluse privirea de fantome albe • rătăceam printre ele ca un orb fără mîini • nedeslușit zăream prin ceață cenușa chipurilor din fulgerele uitate • fața mea lipită de vid atingea lumea și anti-lumea în toate punctele destrămării lor pierdute • sărutam cu buzele un centru însetat • uitarea ca un clopot negru plin cu îngeri înveșmîntați în întuneric și infern • trăsăturile mi le plimbă noaptea ca pe niște căței ținuți în lesă • fluviul se acoperea încet cu negri înecați, ca stranii piramide răsturnate în care cădeau sori • ca o pupilă încordată în care tăcerea, acest demon, înghesuisse o lună • mă descompunea

foarte încet explozia foarte înceată a totului ce se dezvăluia din mine • ca mașina extrem de înghețată înțepenită-n creierul pe șine • fulgi înghețați la negru își desfăceau intervalele imaginare • fărîme sîngerînde îmi cădeau din ochi și din tîmple ca niște crabi verzi • și o sufocare întunecată mă golea de orice mișcare • de parcă un ou uriaș și-ar fi întins labele de crustă împrejurul oului meu • atunci o frînghie imensă începu să vorbească în mine • cu glasul înfîpt ca o pasăre cu ciocul în urlet • o frînghie imensă începu să facă profeții • despre chipurile urcării lui cum va mai fi • despre cum plutea pe spate înneecatul coborînd spre adîncă lui corabie • despre tăcerea nebunului franjuriu în gură cu-o ghilotină cu vrabie • oh! frînghia imensă prin mine urcînd-coborînd despre multe mi-a mai vorbit și des-vorbit • multe taine absurd ne-nțelese mi le-a drogat cu-nțeles • ridicîndu-se din mare m-a înfundat în mîl ca să-i văd vălul • m-a pus să mestec plumb și astfel toate ființele încetară să se miște ștergîndu-se din imagine-n mine • *le eram* pe măsura muțeniei lor • ca un întuneric ce m-ar fi desfăcut în aripi • mă întîlneam pe dinăuntru exact în măsura în care mă pierdeam pe dinafară • și-n mod curios, pentru a ajunge la nenumitele mele certitudini se făcea c-a fost să pierd orice reper • acoperit de umbre ca de-o rouă de invizibil mă scufundam din ce în ce mai jos cu contrapunctul în mîini dar contemplînd absența lumii cu dosul palmelor numai • funia îmi făcu din nou un semn și din nou mi se arătă ceața fără noimă și zării prin ea umbrele chipurilor sîngerii • lovindu-mă ca de o palmă de altul ori de cîte ori încercam să mă ajung pe mine însumi • și tăind în undele indecise ale fluviului sunetele numelui îngropat pe care îl pierdusem •

•

melancolie, şarpe cu inelele de magnet • iată-mă răspunzînd
chemărilor tale • aflînd despre mine doar atît: că mă puteam
lungi golindu-mă de raze • ca un sarcofag din care s-a desprins
planeta m(o)arte • ca dinţii spectrelor incolore cu chipuri de
cloroform • ca un lung cortegiu înaintînd într-un tunel de vid •
moartea desfăcîndu-se cu braţele din scufundata ei închipuire •
căci astăzi tăcerea a umplut cu franjuri funerare parfumul zărilor
întunecate • astăzi a urcat în mine, definitivă, scufundarea,
aruncînd în cale trepte grele de scoici negre • ca nişte culori
irizate prin fosilele unor nori • astăzi pustiul s-a acoperit cu
uriaeş scoici pînă departe, ca fosilele paşilor unui titan
evanescent • acesta e vidul presărat cu lotuşi, golul podit cu
reticentele-i străfunduri • precum gurile unor rugăciuni osificate
• ceremoniile morţii lui doi şi-ale nefiinţei lui unu • acolo
procesioni de stranii dansatoare pictate pe creştet în culori de
vid şi somn ca o floră vagă a inconştientului unduiesc veşnic •
cu paşi de alge ce fluctuează fără a înainta • acesta este însuşi
glasul mut, glasul mut al tăcerii, glasul ei gînditor • şi timpul ei
ce tace ca o procesiune de surdo-muţi din creştetele îngheţate
ale cărora ar creşte flori de umbră încheagată în care dansatoare
stranii ca nişte alge mute cîntă cu vocile dansînd • şi mi-am
retras din nou ochiul în subterana mea de lacrimi ca absenţa
orbului cloroformizat a cărui fantasmă veghează •

•

scoicile plouă cu înserare ca o întunecare de mări • noaptea de
mări se pogoară în timp ce-o gîndesc • acesta este Oceanul
versurilor oceanice • o picătură de noroi plînge pe vîrf
bocancului • oul spart se contemplă prin propria lui fisură •
metamorfoza topirilor succesive • arta transformării dispariţiilor
în adîncime • neantul lui unu între nefiinţa singurătăţii lui doi •
chipul meu plînge în dublu • ca un tramvai putrezit între două

șine • ca o dare peste cap a numărului doi • ca un lup mort între două televizoare defecte • ca un punct mort între două puncte defecte • ca un zero mort în brațele lui infinit • acest zero răsucit de două ori ca sincopa semnului de întrebare • căci materia care nu mă e mă putrezește • căci materia ce n-o sînt se putrezește • căci materia ce nu e, putrezind, adîncește neființa ei în neființa mea •

•

mă rezum prin gaura de sus a găurii de jos rescriindu-i temeiul • mă acopăr de culori de litere decupînd cu negru cerul mov -n iov • cineva mă citește ca pe-o carte în care mă transform citindu-mă • alunecă prin mine o moliciune neagră ca un pește roșu • mi se descompun în creieri straturi de păduri cu prăbușirea-nceată • ca o spumă ierboasă căptușită cu catifea de vid • arunc în oglinzi cu magneți și zbor după ei cu aripi de renunțare • metalul duelează cu invizibilul • mortul din cada de baie năpîrlește pisica de vrăji de pe fața-i pufoasă ca gramatica nebuniei • cu u nautor de la aceeași editură • ce e oare copacul acesta cu frunze lipicioase care ning cu anii • ele cad ca un urlet mut prin aerul ca o bucată de unt negru care se topește • așternîndu-se cu palmele spre nicăieri ca un somn profund cu farurile stinse • copacul acesta de ninsori e un neant molatec ce se povestește golindu-se • el plînge arătînd cu mâini de vid ca peștii acoperite-n rugăciune spre-un tandru loc nemaivăzut unde-n străfundul oceanului posibil se umflă un soare ca un cronometru de anti-timp • și totul scufundîndu-se în el îl crește cu tot ce nu e în cenușa lui a fi • adăugîndu-i litere de pene pe chipul de aur sacru, fără trăsături căci fără gînduri • ca amprenta numai a oglinzii desprinzîndu-și voalul, unul după altul, prin spațiul căzut din spatele imaginii de vid •

•

mirarea soarelui cu zborul mînjit cu galben de spital cheamă cu respiraţia zei • şi înghiţindu-i în suflu îşi aprinde prezenţa cu mîinile aduse de raza coborîrii lor • ca o rugăciune crescînd cu val împădurit • acolo unde adîncul sparge în cristale moliciuni de turme • ca pieţiţe subţiri desprinse de pe zborul însuşi al aripilor catifelate • ca o mîină a morţii fluturînd în inimi înceata ei chemare de nor trimis • lăsînd să curgă, într-o singură întindere, întregul drum pe care îl arată • asemeni unei păsări pe care infinitul a preschimbato-n vierme • încetinindu-i cu veşnicie zborul oprit •

•

începusem să mă desprind • privind cu ochii închişi cum se dezgheaţă în mine privirea ca o plenitudine evanescentă • o substanţă metaliccleioasă mi se adunase în aripa din cap • ca un ochi zburînd în afară şi dezlipind tot mai mult privirea de sine • fixitatea aceasta nealcătuită nu e decît ghemuirea în sine a spaţiului privirii • de pe care a fost luat argintul tenebros al imaginii • înainte de propria lui desfăşurare • de prelunga lui aruncare căzută îndărăt din secunda stelară a nefiinţei • atunci el cade în lespezi mute de falduri ca penajul retroactiv al unei păsări din absenţe somptuoase de raze • ea atinge un cer indolor cu antene de aur de nicăierea • purtînd ca pe un ou oprit propria ei transcendenţă •

•

ţine în fiecă pană a ei ca într-o cuşcă nocturnă cîte o pasăre tot asemeni ei de mai adîncă • cenuşi necume-i curg pe creştetul efervescent de unde se evaporă mereu noi spaţii de urcare • ca

niște îngerî grei gemînd în plumb, înconjurați de ape neștiute și-atîta de adînci că nicăieri ei nu pot fi găsiți prin vidul des în care, ca niște străfulgerări de păsări, mor priviri • asemenea se prăbușesc apoi, cu sexele rănite sîngerînd prin chiar metalul zborului • și adunîndu-se în drojdii îngerești întru străfunduri • întocmai unor ochi uriași închiși • se prăbușesc izbindu-se sonor de pleoapele bolovănoase ca mirajul rărit al unei muzici a golurilor, nimicindu-se la infinit •

•

și-mi spuse tăcerea zîmbindu-mi cu îndepărtată tristețe: • “dar ei continuă să greșască, și numai murînd înțeleg • ca un orologiu din care se cern, golindu-l, norii căzători de secunde” • deja însă golit cădeam asemeni unei secunde mărite de mirare • lăsîndu-mă, în fulguire tot mai joasă prin dalele unor străfunduri de nemurire oarbă • o burniță mărunță și cenușie de sori dormea peste ocean și însumi plonjînd ca de pe o trambulină a etajelor adîncului • mă întindeam în străfulgerări de întreruperi verticale • printre sterpele blocuri de incognoscibilă însinere • producînd cu fiștece rupere de cădere un nou abis de porți • deschizînd în toate direcțiile infinite închideri • închizînd ca-ntr-o oglindă mereu mărită infinite limpeziri • infuzii de închideri și deschideri prin transparente de căderi lichide • golite de-o holbare care sapă străfunduri noi de porți • și se privește mereu mai coborînd • întunecată de aripile unui plumb adînc ca algele privirilor coagulate ale vreunui demon • și iarăși ca imaginile dilatate ale coborîrii înseși, resfirate-n fantasme înfrigurate ca niște lungi frisoane ale apei • rătăcind sub clopotele unei tăceri a hăurilor • peisajele unei dezordini suspendate se prăbușeau odată cu miliardele de mine asemeni unor întinderi orizontale ale secunde • astfel, rătăcirile acestea ale timpului, fișia albă de delir a clipei, nesfîrșeau la infinit... •

•

și-n această cădere încetinită de măririle de spații ale timpului •
secunde-și desfășurau tărîmul de hiperboreeni ghețari
evanesceți... •

•

o tu naștere de magneți în care mă sfărîm • curentul tău electric
nemăsurat de uscat și alb sfîșie în mine depărtarea pe care-o
stinge în afara mea • ca fișiile unor flori fluorescente în care se
cojesc lumini de îngeri și de întuneric • îngeri uriași de undeva și
nevăzut cu aripile desfăcute în așteptarea sunetului • căci lumina
însăși nu e, poate, făcută, de-i făcută • decît din lungi bucăți de
întuneric stoarse de apa abisurilor și lăsate să se zvînte apoi cu
grijă • într-adevăr, lumina nu e, poate, decît întunericul uscat •
bezna secată de puterile ei profunde • tenebra eliberată de adînc

•

•

tenebra eliberată de adînc, luminoasă ca un portret al abisului •
acolo unde parfumul hipnotic privește prin grosimea visului,
acolo e o groapă cu păsări, cu pămînturi din aripi de păsări, cu
lumi de ape din scufundări de zbor • acolo plutește regină
senzația • imaginile ei sînt numai hăul visat al descompunerii cu
gîtul lung • al mîinii care intră prin oglindă • ieșind din ea și
astfel reflectîndu-se • singură, răsfrîntă sieși din propriul ei
neant • și-ntr-o adîncă scurgere de sfere cu zbateri convulsive de
cușcă de plămîni • cuvîntul își sfărîmă scheletul de silabe în care
sunetu-i cu nerăbdare mușcă • îngropat în licărinde întunecimi
mi-am văzut cu privirea ochiul • rotind ca pe-o singură sferă de

piatră întunericul cu aripi de imensități mute mi-am văzut ochiul
cu ochiul • zborul orbului străpungînd visul celui mut • valuri de
vulturi plutesc în imensa lor scufundare ca o moleculă depilată •
valuri de vulturi zboară încet prin lespezile vide ale gîndului,
abia hașurat în banchize • ca un somn al mișcării hipnotizate de
aerul începînd al privirii • căci astfel cade-n sine întunericul
pictîndu-se cu neființă • ca un ocean a cărui apă se conjugă la
trecut •

•

întunericul, iată, e, deci, forma decupată a zborului • unei păsări
înramate în propriul ei neant • ca o sferă dizolvată în stolurile de
pene printre care se afundă • căutîndu-se cu sine și vopsindu-se
cu mine • o fotografie neagră purtată de-aripi stranii printre
dimensiuni • contact curbat al neființei lor ca sîngele convers
convex • el, zborul, în care toate dimensiunile dispărînd se
îmbrățișează • în zîmbetul îngerului orb •

•

și iată-mă prelungindu-mă prin îngerul armurilor negre • ele cad
în timp ce el zboară • privindu-l se întorc apoi spre el, din
depărtări purtîndu-l, transparente • pictura acestor carențe în
altul îl desfășoară • și-apoi, atingîndu-l, îl ning • îl zîmbesc și-l
dispar acoperindu-l cu tăceri • infinitul caută cu-o aripă o
secundă de ieri • în vreme ce armurile negre cad înnegrindu-se
în îngerul lor • ca o creștere-n sine a desprinderii • cerului
indolor •

•

mă culege o somnolență de lipici negru • privirea mea nu sînt eu
• ci somnul urmei mele desprinse de mine • somnul urmei mele
risipindu-se ca un gol de sînge în absența mea • negativul meu
perfect s-a retras în tăcerea care mă multiplică • aflîndu-mi
memoria într-o dilatare de secunde • tot ce pierdeam din mine se
acumula tăcînd, pierzîndu-mă • mă ningîndu-mă mă ating • mă
stîng • senzație neantului meu • neant senzației mele • ca și cum
mereu, tot mai mereu, tot mai mereu, urcarea mea m-ar îngropa,
îngreunîndu-se, sub propria ei îngroșată cădere • și iarăși ca și
cum, în mine lăsîndu-se, căderea mea m-ar urca • ...doamne, tu
îngere •

•

în ninsoare groasă însinerea se-nsine • densitatea contemplației
interioare se evaporă fără retine • sinele înoată în compactul
unei celule • ca un ocean scufundat în ochii propriilor lui
molecule • ca un vid adîncit în oglinzile-i de absență • întregul
plutește în grelele lui părți • adunîndu-se-n evanescență •
transparentele se lasă-n transparentă • concentrat, sîmburele
înnoadă un ou • negrul atinge negrul în nesinea sa • posesivul nu
se colorează • altul nu s-a acoperit cu nici o rază • orbul cu
obscuru-i poleindu-l • zăcerea zace-n zăcere, obturată •
înăuntrul, înăuntrului său îi cade-n cravată • totul e prea mult și
nimic nu e destul cînd cojile lui nimeni pleacă în căutarea lui
cineva • cînd miezul lui nimic lăcrimează după ceva • cînd orbul
obturat de nemărginire își cade privirea în necuprins • cînd fără
urmă dispare ensul lui ins •

•

... și ca un zbor mereu îngroșat se adîncește a mirare • 'n
neculoarea lui sferică sinele orb • prelungi senzații de-atingeri

ușoare descompun gura în care se sorb • și ca o ninsoare
urcătoare se refractă • adâncimea lui curentată • continuitatea
abstractă • a discontinuității cu ghiare •

•

și se șterge dintre vale ș-intervale • depărtările lui dinăuntru se
dislocă de apropieri din afară • firul căderii cu plumb labirintul
străfundului-l mosoară • și-astfel sinele-n nesinea lui se duce •
codrii își dezleagă lemnul-n cruce • corzile alunecă din lucruri
soarele-n străvechea-i neculoare • aurul dis-cernerii lui moare •
dedesubtul genelor genunii • neantul izolat-s-a-n eterna lui
poveste cu care îl învăluie fanta • degetul înțelepciunii vede
coborînd în apele din somn • viul unge nopțile cu moarte • păsări
cu pupile dilatate se droghează a domn • în coroanele himerice
ale sferei •

•

... văluit el absentează • umbrele lui lunecă în sus ca niște dungi
lăsate-n aer de reflectoare • umbrele lui șterg în el orice umbră
de substanță • venind mereu în sine el e neantul strict prezent •
umbrele lui cern subtil hăul și-l multiplică • adâncimea lui
pictată se trage în spatele luminii • el e lumina ce străpunge
întunericul • el e lumina ce străpunge lumina pe dinăuntru •
căruia lumina îi e întuneric și umbră • e o subtilă lumină de
negații, curent electric fără electroni de neted • ocult, el se
acoperă de-absență • prezent, el n-are lanțuri de ființă • prezent,
el e mereu venindul sinelui în sine • când dispărînd ca apărînd,
cînd apărînd ca dispărînd, doar • asemeni etern lui însuși el
neasemeni își plutește manta • și peste tot de nicăieri i-e locul lui
• lunecînd mereu în sine adîncește-n lucruri, spre sine, dîra
de-ntuneric • el e o fisură plătîndă plutindu-și privirea peste

capetele lucrurilor • o fisură, o fantă prin care lucrurile nu privesc niciodată, tocmai astfel rămânând lucruri chiar de-și spun, din întâmplare, oameni • o lacună e diluată peste lumea care nu îl cheamă • coborînd în lumea care nu-l cunoaște • plutind lin printre făptuiri și făpturi cu aripile lui lacunare • căci el e un înger orb zburînd cu aripi de absență • un înger-lacună planînd pe aripi de transparență • el plouă în sine și ninge în sine și e toate peisajele-n nesinea lui • deși nici un peisaj nu-i cuprinde aripa • el ale cărui pene sînt cunoaștere • al cărui zbor e adevăr •

•

căci el e un soare negru • și un turn negru năruit în sine • coloana lui de aur e plonjonul eternității în abisul străfund al oceanului • la un capăt cu coroană de ochi și la celălalt capăt cu rădăcini de privire • astfel plonjează înfrigurată de aripi coloana lui dincolo de vâluirile și-nvâluirile ființei • venind în sine el iese din sine și drumul spre sine îl înfășoară în sine • căci el e drumul lui și nedrumul lui, ajungerea lui din obstacolul lui • depărtarea lui infinită îl apropie și apropierea lui infinită îl depărtează • el aruncă în depărtare semințe de apropiere și cu depărtarea însămîntează apropierea • ca un bun agricultor ce vrea să culeagă de peste tot rod egal • și din nicăieri rod de sine •

•

și iată-l că se apleacă cu ferestre privind 'n-adînc de noi • el ne privește simultan de la toate distanțele și în special din noi înșine • privirile lui o! doar se întîlnesc în somnul nostru • și se șterg de noi golindu-ne încuvîntînd tăcere • el este omul-fantă ce, plutind deasupra capetelor noastre, lasă să se scurgă din degetele inimii noastre a lui stropii de frig ai acestei lumi •

•

asfel mereu în arătarea-i și-este altul • și altul decît sine se cunoaște însuși • maestrul frigului ființei și-al oglinzii • scînteia lui cu raze d'înfinit egală e cu întunericul • și-nchisă-n sine se desprinde fără a zbura din zbucnetu-imobil • atît de altul și-e în fărîmata identitate a neființei sale • că singur își măsoară uitarea în lumina înstrăinată a drumului pierdut •

•

“ascultă-mă” • îmi spuse tăcerea • “căci timpul meu vine dintr-o depărtare fără spații • acolo adîncul nu-și mai cunoaște cu lacrimi plînsul prin care se revelă • atinse de-acel frig se desprind de-a valma aripile îngerilor ninse de strălucirile ochilor lor • o dublă cădere, a mișcării și-a cunoașterii, desăvîrșește prăbușirea infinită a întunericului • eu însămi nu știu despre mine decît atît • : că nu mă găsesc nicăieri • odată unul din Îngerii nesfirșiți ai infinitului se rătăci în apele neființei mele • și de atunci se nimicește etern, etern continuîndu-și zborul, el, ce era cuvînt • nici o revelație nu mă cuprinde, nici un adevăr nu se poate menține în străfundurile mele • dacă nu ia chipul și asemănarea mea • aflînd, nu mă pot afla decît pe mine și mie însămi îmi sînt adunare sacră • străvezimi nevăzute își revarsă în mine claritățile și eu mă amestec cu ele, scufundîndu-mă în singurătate • tărîmurile vacuităților mele mereu se despart și se-mpart întîlnindu-se • pierind încet unele într-altele • transparența pătrunde în transparență • și se întinde în sine cît o primește somnul • domnul străin al transparențelor • auzul meu și văzul meu pătrund peste tot în mine însămi • esența mea e atenția • însă nu aud niciodată nimic • nu văd nicăieri nimic • privirea mea se revarsă peste mine ca aurora scînteindu-și

imensa orbire • nici o conștiință nu mă începe • suflul nici unei
idei nu-mi încrețește apele • o transparentă necuprinsă îmi
deschide mereu porțile unui cer infinit mereu închis • sînt groasă
de somn ca o stivă de liniști • și totuși în lentila adîncită a tăcerii
mele • pîlpîie fanta unei flăcări străine • căci știu că eu dorm” •

•

“ascultă-mă” • îmi spuse din nou tăcerea • scuturîndu-și spre
mine scînteierile abisale • și trecîndu-și cu un tremur fulgerător
de greu străvezimile în adîncime • ca un castel d'infinit cu toate
peșterile stinse • “știu că eu dorm și că numai somn îmi e
neîntinderea • sînt aurora oarbă a tuturor începuturilor
necontinuate • eu ce etern mă continui • fără să știu cine sînt •
oridecîteori încerc să-mi ating începutul străvezimile mi se
preschimbă-n oglinzi • adîncimile mi se mînjesc cu mugetul
chipului meu • căci tăcerea mea nu e decît tărîmul unei întrebări
• străvezimea mea - urcarea neîntreruptă a unei îndoieli • “cine
sînt oare cînd nu mai dorm, eu a căruia ființă e numai somn” • iată
noaptea ce-mi înăbușă cu vag ziua • preschimbîndu-mi
transparentele în ecourile unei opacități stranie • acoperindu-mă
cu pestilențele unor infernuri purulente ce se numesc “lumi”” •

•

ce se întîmplă cînd două săbii de adînc • două săbii cu oțelul de
adînc • se întîlnesc, totuși • “ascultă-mă”, îmi zise tăcerea • ca un
castel d'infinit cu toate peșterile stinse • “ascultă-mi înfiorarea •
căci străvezimile mele tremură • străvedeniile își pictează
imensa holbare cu uimire • golurile mi se acoperă cu un vîz
străin • și-n mine însămi mă învăluiesc cu o redutabilă nepăsare,
pîndind să mă prind • o **transparentă străină** a pătruns în mine
• nu știu de unde vine • nu bănuie unde vrea să ajungă • o

transparență străină mă străbate, umplându-mă de disperare și plăcere • umplându-mi transparențele de străvezimi necunoscute • făcînd să tremure neclintirea mea • și încrețindu-mi cu așteptări de îngeri limpezimea stearpă • pătrunzînd în mine m-a făcut să mor, căci am visat că înțeleg că eram moartă • intrînd în mine m-a schimbat în sine și-n mine s-a preschimbat, intrîndu-mă • cine nu sînt m-a făcut să aflu • și cine nu e a încercat să uite • scopul lui, neînțelegîndu-l, îl urmam, eu cea fără scop • îl slujeam, primindu-l pe străin în mine • sau primindu-mă pe mine în locul lui • căci *influența* lui apăsătoare și străină mă făcea să visez că joc în dublu rol • că fiind însămi mă primesc pe mine-n chipul lui și că doar mie neasemănîndu-mă, îi semăn • veghea lui stingheră răzbătea în mine dintr-o apropiere indescriptibilă • de parcă nimeni ar fi răsărit subit din veci în miezul lui nimic • eu însămi eram parcă el și totuși alta decît neclintirea veghii lui • oriunde mă găseam încă pe mine eram vis • și-oriunde îl găseam pe el era fantasmă • vegheată din adîncul nemuririi lui muream mereu • nemuritor, se adîncea mereu mai mult murindu-mă • și umbrele mi-acopereau cu urma tulbure a gîndului strălimpezimile inconștiente” • ... •

•

și deodată peste abisurile-mi tulburate se înălță un Înger cu aripile de vacuitate • un Înger zămislit de dublul nostru vis al visului meu tulbure - *visat* • un înger straniu al somnului și al treziei • al veghii îndelungi visînd la el • o aparență a transparențelor 'ntr-o transparență a aparențelor • îngemănare străveche de străvezimi • și-erau în el două priviri • negîndul meu și supragîndul celuiilalt • încît în dubla lui alcătuire visul nimicului visat se îmbina cu veghea visătorului neant •

•

şi dispăru în transparenţă Îngerul vacuităţii şi-al oglinzilor • şi m-am acoperit de visuri şi coşmaruri convulsive ca nişte cratere ale somnului • iar **transparenţa străină** continua să mă străbată urmărindu-şi, scufundată în tăcere, ţelul nebulos • şi nori imenşi se-nvăluiră-n explozii de tărîmuri colorate • şi fâpturi confuze înţepeniră în făptuirea unei emersii oceanice • acoperind cu umbrele convulsiei lor tărîmurile evanescente • şi m-am privit nerecunoscîndu-mă în aceste meleaguri ale evanescenţei şi melancoliei • pictate în amar, cu gustul negru • şi-un Strop strălucitor se apropie de oceanul crăpat în care nu mă recunoşteam • cu-ntinsul fisurat de ridurile unor vîrste insondabile • şi Stropul înota în sine ca un Ochi săpîndu-şi forma de lumină umedă în tainele privirii • iar apele oceanului atinse cu degetele de tăcuta lui splendoare strigară laoparte răsfoindu-se ca paginile unei subacvatie, imense Cărţi • şi clara lumină a vidului pătrunse dureroasă în adîncul meu trezind absenţa-n mine a **transparenţei străine** pe care neînţelegînd-o, o slujeam •

•

“ascultă-mă”, îmi zise tăcerea • “substanţa tenebroasă se sparse deasupra mea în miliarde de raze strălucitoare • ce se roteau adînc ieşind dintr-un crater fără centru • ca umbrele decapitate căzînd • ale privirilor gravide electrocutate • tînjind după mine Stropul îşi arunca în mine văzul • trezind embrionii somnului în sămînţa mea pestriţă • şi bulbucînd de fetuşi fantasma de apă a vacilor multicolore • visam din nou străbătută de răceala **transparenţei străine**, eu ce-mi pierdusem transparenţa prăbuşindu-mă prin ţevile încinse ale spaţiului roşu • în urletul lui fără durată • ca o clipă decupată din clipitul vid al unui ochi •

Stropul mă scufundă într-un spasm de transparență tenebroasă •
ca un caleidoscop de avortoni din care mă nașteam • linsă de
excitație ca o stană de piatră, la confluența de orgasm a apelor
cu soarele mînjit de extazul fără imagini • cu toate tăcerile
zbîrlite valul îmi năpădisese cu ocean chipul cadaveric • tînjită ca
un bici îmi sparse norul sămînța de aur a *doritului* •
înnecîndu-mă în piscul semnalului de alarmă •

•

și nu mai era nimic • decît urletul orbitor al luminii săpînd o
aură-n strălimpezimile Stropului dement • el, tot atît de plin de
urcare ca un diamant de vid • el, vîrful muntelui absent deasupra
căruia valul luminii înțepenise • ca o interjecție sculptată în aer •
plin de distanțele încordate ale infinitului ca un cîntec de
sfîrșitul lumii • oare acei îngeri străveziți 'n haloul lui ca o
placentă de întuneric • pe cînd valul ridicîndu-l cu adînc
străluminos, Stropul își iriza strălucirea cu ocean • erau
semințele lui urlătoare în miezul nopții lor • ...erau aceia ce ca o
placentă oglindită înconjurau buzele numelui • cînd muntele
de-absență cu piscurile obscure pătrunse în profundul nopților
nebulare • mulțimile nocturne își urlară căutarea originii
comune în care se aflau • cetatea stranie a scufundărilor cu
clopetele insulelor de fantasme • tărîmul numelor abisului și-al
cuiburilor • meleagul, da, albit, albit al Unului •

•

și deodată atomul nebun uită • Stropul dement cu fixa lui privire
de asfixiate apropieri dispăru • dînd drumul inimii care-l
zămislise • globuloasa lui holbare cu miriadele gurilor cu ochi
zbîrliți d'extazul limbilor văzătoare • ca un gust al mierii cu
care-și ascultau mirosul nemuririi toate glasurile • se destrămă

în răgușeala corurilor atrofiate • cu vocile istovite în
transparența nemuririi formelor • metalul mugetului se-ncordă
în fluviul orgasmului urcării • frigul țintei atinse mă pătrunse cu
moartea lui • de peste tot izbucniră în mine corurile • ca o inimă
cu vidul spart de o cheie franceză • ca un soare ținându-și globul
din inima razelor de cioburi • păienjenișul acela care se întinde,
se întinde cu alboare prin văile vrăjitoare ale vidului • ca fisurile
ultrafine dintr-un geam incasabil • bătut de metalul lunii cu
gloanțe • ah! mulțimile urlă spre absența unei origini • spre
neantul cu capul spart al originii lor comune • mulțimile urlă a
timp cu pietre de îngeri în gură • spre mumele acelea risipite,
risipindu-se deasupra nopților cu bale de testicule • nenăscutele
sterpe cu pruncul lor de vid • ca o pianină mecanică fără dantură
din care-și leagănă pletele ludwig van beethoven •

•

sacadat-sacadat! • vidul, cetățean gravid cu o naturalizare de
neant • ca vaca cu ochi zmulși a abisului paradisului • atît
albastru urlă în atîta întuneric • el ce pune-n mișcare un embrion
printre atîtea divinități fără testicule • nefiind care-a fost
născîndu-se din nou • el intră cu nesinerea în propria-i neființă •
ca un tată, abis extras, uitîndu-se-ntr-un fiu •

•

căci stă ca-ntr-un picior soarele-i negru • cu piciorul scufundat
în netimp • “da” - spuse el - “dacă mi-aș ridica în neaer piciorul
n-ar mai fi azi și n-ar mai fi mâine și nici o secundă n-ar mai
plînge îmbrățișîndu-și cu mîinile-ntinse fantoma • iar demonul
roșu ascuns în piatră n-ar mai pune întrebări despre frînghia de
cenușă din zorii zilei • ca o pădure de spectre • ca și cum, da, ea,
în începuturi ar fi zăcut • ca o frînghie încolăcită pe amurgul

oceanului ea, a cărei inimă unsă cu nemurire privește cu ochiul ei ciclopic scoarța-i de adevăr • de parcă apele ar curge peste fața apelor ca un fluviu de ulei peste un lac de mercur” •

•

astfel precuvîntă și muri născîndu-se înebunind de extaz • dispăru și astfel își purtă povara stingînd-o cu neființă • ah! cum mai tînjea după mugetul bivolului, el, tînjitorul în gura deschisă cu mulțimi urlînd • se desprinse de sine aruncîndu-se-n noapte cu numele sticlindu-și balele de testicule • ca un embrion făcîndu-și loc cu coatele prin splendoarea zeilor castrați • se prăbuși prin etajele apelor circulare evaporîndu-se într-un urlat cu soarele • de acolo de unde ajunse oceanul își unduia străfundurile uteroase • cuvîntul strigă și vidul îl auzi • tăcerea se desprinse prelinsă din zidu-i de silabe • întunericul cu multele lui șuvoaie deschise gura ca o naștere • pămîntul începuturilor se înalță scufundîndu-și văile hăuloase sub adîncuri de aur • ca o gură întunecată stropită cu argint de sămînță • ca o gură ce cu sămînța-i *privea* • ea, gheea, ce dispărînd se născuse tremurîndu-și șarpele • lăsîndu-se să alunece într-o naștere de deasupra ei • purtată-n colți de falusul mistreț • ca o respirație blîndă îmbibată cu adîncuri • se risipi întinzîndu-și în spații măreția • descolăcîndu-și prin timpi profunzimea uterină • umezite de abisuri harpele zămislirii cîntau, atinse de neant cu degetele-i orfice de trăznet cuvîntător al vidului • ca o scoică bătrînă acoperită cu mușchiul unor tăceri nemaiauzite, astfel, deci, brusc, străluci •

•

se născu, într-adevăr, dispărînd • fără frunte, tot o infinită gîndire • fără corpul unde posibilitățile zac înlănțuite • simplu și

gol şi unu • oculul cu aripi • zămislit, se înălţă dintr-o infinitate de utere • ca un soare aruncându-şi razele prin craterele străfundurilor • se înălţă dispărînd, dezvăluindu-se • se înălţă strălucind ca o țeavă de curenţi gol pe dinăuntru ca o privire • se acoperise cu o peliculă subţire sticlind de fantome electrice ca de nişte aripi bîntuitoare • îşi coborîse frigurile nenaşterii sale peste genunea de silabe care fără să vrea îl zămislise • în înălţime îşi întrecea moartea • în profunzime se pogorîse mult dincolo de adîncurile nemuririi • peste întunecatele, întinsele, de vid şi noapte cuprinsele ape originare lăsase să-i cadă cu sticliri de veşminte aruncate • două umbre • de lumină una, de beznă, alta • albă, una - neagră, alta • incoloră una, fără culoare, alta • privitoare una, oarbă alta • o umbră visînd, şi-o umbră dormind • de vis, una, de somn, alta • în una apărînd, în alta trezindu-se • una din somnul lui • alta din somnul somnului lui • neom fu omul la început • şi om, neomul, la sfîrşit • cînd amîndouă se adăugară una la alta, tăcînd •

•

căzuse peste orizont ca o frînghie de cenuşă • eliberat de ape ca de propria lui placentă • cenuşiu, încă, într-adevăr, de o lumină îndoliată • incertă şi cu orbire pătată fiindu-i privirea • şi nesigură, de asemeni, şi umedă de nenăscîndă privire, orbirea lui • căci el, născîndu-se, se privea • înălţîndu-se îşi dezdoia privirea ca un corp ascuns, mînjit de sămînţa-i oculară • năclăit cu sămînţa vorbitoare, cuvîntă născîndu-se • însă nimeni nu îl auzi, nu îl simţi, nu îl mirosi şi nu-l gustă, căci pentru acestea nu era sămînţă • născîndu-se muri cu moarte de nemurire • nenăscîndu-se se nemuri cu nemurire de moarte • născîndu-se se nenăscu şi se născu, nenăscîndu-se •

•

se ridică pe oceanul unui val • capul lui era un nor cu o infinitate de piscuri • ninse de albeața apariției lor • acolo, pe creasta ascuțită a adevărului • dincolo de străpiscul unde explozia vorbitoare își presară tîmplele cuvintelor cu cioburi de lumină • acolo, gura lui uriașă, întunecată, stropită cu argintul orb al semințelor vorbitoare • acolo, gura lui de titan decapitat lăsînd să-i lunece pe salivă două silabe • o silabă sferică și o silabă cubică • acolo, unde gura lui cu mulțimi urlătoare își urlă originea • cînd mumele cu straniile lor coliere ling mierea ouălor decapitate • acolo unde forma sa acoperea cu soluri de spermă extazul bivoliilor roșii • fărîmîndu-și zborul în convulsia de piatră a orgasmului umbrelor extazului • procesiunea aceasta dementială ce i se scurge sub naștere ca un puroi polar • palidele lui aripi țintuite în bezna infinitului imobil • zborul acesta fix de care nu se mai putea desprinde • ca hipnotizatorul de ochiul său • ei, da! • nenașterea asta născută'n nașterea asta nenăscută • ei, ba! •

•

și deodată totul începu să strălucească! • **transparența străină** se ridică invizibilă • mugetele se prăbușiră în aur, forma sparse zenitul • o rază nesfîrșită compusă din goluri își coborî cîntecul • întunericul se trezi • o! neant! • o! nimic! • gura aceea etern închisă vorbise veșnic • cineva se povestea și aripile i se dizolvau ca niște silabe • uriașă se înălță vocea plină de sori de pieire, străpungîndu-și tăcutul trecut • obscură-i era întinderea, această strălucire de tăcere albastră • soarele cădea succesiv în dispariția-i de gheață • ca și cum ochiul cu care se privea n-ar fi izbutit să se fixeze • amețită de cenușă și vid se prostitua de destrămare frumusețea cu sălcii • cu sălcii despletite în ochi își picurau tîmplele stropii ei de moarte • împînziți de rotiri precum

mîna de somn şi nimicire • pusă-ntr-un gol cu uimire de privirea neprivirii lui Oµ • Oµ - stăpînul facerii desfacerii şi-al morţii oglinzilor şi lumii •

•

Oµ se născu într-o silabă, silabisindu-se • nenăscîndu-se nu se ştia, necuvîntîndu-se, gura lui cu mîini se rescia • Oµ se născu într-o poartă cu aripi • scăldat de freamătul nenaşterii, în apele ce, îmbăindu-l, îl povesteau • fire de nemuriri străluceau valma ochiului lui hipersolar • acolo unde împreună cad genuni de lumi • suflul îl părăsise de extaz • urlînd peste începuturi, cu frisoane cuvîntîndu-şi nefiirea • ca o mare febră striga respirînd de-apărînd • incandescenţă inconsolabilă - orgasm de aur al parfumului • exalaţia exorbitată a nemuritorului din privire • coma abruptă a eternităţii • Oµ! Oµ! • cu o viteză imuabil imobilă Oµ se dispăru în formele ce-i oglindiră din vibraţii neapariţia • îmbrăcat în polii nimicului se purta pe umeri • cu tot sinele îngrozit de sine însuşi • şi rugîndu-se la sine ca suflul lui dumnezeu pe genunchi de moarte • senzaţie rece şi stranie şi atît de vidă • precum băutura invizibilă fermentată din stropi de uitare • Oµ, îmbrăcat în zei tăcuţi şi 'n monştri cu coroane de cunoaştere şi cununi de raze infinite • Oµ! strigă sub fulgere sparte zeul cu negrul nefiinţei lui în mîini • Ooo! pasul greu al vocii lui strivea razele tulburi ale vînturilor roşii • febrele tremurau de ascultare cînd se rostogolea valul acesta nemişcat de calm • şi totuşi dumnezeirea lui nu era decît suflul cu gura deschisă în care toate dispariţiile apăreau intrînd • febrele zbîrlite ale înfiorătoarei lui cunoaşteri de necunoaştere • abisul unde recele adîncii mîini revărsa singurătate rătăcitoare incandescenţelor inconsolabile • ca zidurile suflînd pustii ale labirinturilor clădite din rotitoare ruină a ochiului •

•

visînd și-adună întunericu-n ocean somnul de aripi • labirintul pictat cu enigmă cade în schelet • larvă profundă nașterii lui Oμ
oceanul își pierduse în trezire stropii • cu gesturi negre apele căutau vacuitatea, soarele diluat în doliul somnului • în negrul valului intern, latentă medita lumina • ca un sînge umbros umflîndu-se convex • respirînd de-apărînd • tăcut se-adună soarele obscurului prin subtilul schelet al labirintului în centrul căruia lumina explodează • cînd sinele în sine îngenunchează • prăbușindu-se de groază, spălat spre o adîncime nelămurită de invizibila privire • profunzimi de profunzimi curate coborînd spre o taină ce-și trimite printre adîncuri razele de cîntec • inaudibilă lumină infinită în care dorm de umezeală neagră endymioni monstruoși • desenați pe cîte o petală de nimicire de îngenuncheatele scînteii • “privește-mi” - zise sinele - “taina nemăsurată • și află cum beat de nimicirea tuturor formelor adăpostite în fervoare se zămisli în porțile de groază ale silabei revelația de vibrații a lui Oμ • Oμ, noaptea în sine scăldată a tuturor formelor și a niciuneia • respirînd de dispărînd • noaptea aceea pictată-n creștet cu sămînța nelumească a nebuniilor lumini • cu harfe de tenebră îngerii de infinit zburau în gură • îngenunchind în mestecarea sacră a lui Dumnezeu • zeu fără chip cu sfîrșitu-n toate părțile • “privește-mă”, își spuse sinele, “cufundă-te îngenunchind în infinitu-mi • norii acestor dune din clepsidre de iluzie îndepărtînd orizontul te întunecă • tu ești sinele • contemplă-ți, dar, în mine, cu aripi de labirint și guri de enigmă, singurătatea • cu toate aceste lumi fărîmîndu-mi-se-n stropi de sub frunte • cu toate aceste raze de închegate goluri arzînd de guri, revărsîndu-se-n răsfirări uriașe de ochi împăduriți de brațe • priviri înfiorate de un gust cu-auzuri tenebroase • străbătîndu-mi cu forme de infern ceruri de caverne • tu, monstrule, în care mă cutremur • de propria mea închipuire

• privește templele acestea informe ale hăului • hăulirea și hăulirea vastă unde letargii eterne plăsmuiesc mormane somnambule de singurătate • pătruns de-oculta ta orbire privește-te cu trupurile-ți nenumărate necuvîntate-n necuvînt • de obscur bătrînul • toate acele ∞ceane îndepărtate de cuvinte fumuiind de viziuni și de tenebre schimbătoare • undele străbune cu pîntece de guri și ochi de brațe sculptate-n neiviri c'expiră apărînd • ascultă întunericul cu tîmple de azbest • tăcerea monstroaselor metale aglutinate în trupul apelor de foșnet și de umbră • plescăitul greu al buzei fantomatice ce se sărută cu neființa • gura plină de stingere scînteind incandescentă în morțile multiple • și ochiul acest centru al neînceputurilor fără sfîrșit clădindu-și cu vid tăcerea • ascultă tîmplele cu temple fărîmate și clipele infinite cu șerpi divini • silabele în care fragmente de chip și-arată zeii • și simțurile risipite-n ape ca niște insule strălucitoare ale străfundurilor • tu ești acesta monstrule cu turnuri abolite de sori negri săpînd în rugurile hirsute ale morții porți de fîntîni • cutremură-te cînd te-ntinzi prin goluri cu razele-ți de vid ca jeturi străfirate de îngeri răstigniți • tu monstrule bătut în sori de aur negru de pretutindenii înzăuat cu labirinturi • tu care-ncepi în toată nesfîrșirea ta nemijlocită • cu nebunia presărată-n timp • și neființa strînsă-n ghome de eternitate • clădit întreg din duble oglinzi rotindu-se etern între 'năuntru și 'nafară • neantul și nimicul, nimicul și neantul reflectîndu-se-ntru tine • alternativ • corurile vocilor evaporate din pămîntul îngerilor zboară înspre tine cu guri de zei • străpunse de hipnoza ivirii tale veșnice și fixe • trezindu-te mereu tu cazi etern în somn ca altul • același, astfel în trezire nefiind • dumnezeul tău se roagă în tine cînd tu, omule, îmi stărui în genunchi • risipit în umbra întunecoasă a stelelor nimic nu îți seamănă • iar nemurirea pe care-o dezbraci e otravă umbrei dintre două secunde • scuturat de infinite înfrisonate curcubee cu groază-ți guști forma de bezne și de

friguri • semănînd un colț în fiecă vîrstă de apă făptuirii tale îi mesteci limita • somnolența ta moare cu viața noastră și cu moartea în extaz te somnolăm • trezirea noastră doarme-n umezeala ochilor onirici • o reverie e trezirea noastră • iar abisul prin care se plimbă lumina, unde ponderi infinite din plămîni invizibili răsuflă • ecou de vis” •

•

scoicile cad • bătrînul obscur, obscur bătrînul urcă pe orbită • “Oμ, trupul tău e o ieșire din adîncuri sau o intrare • silueta ta neagră urcă deasupra norilor scînteind de bizare abise unde șerpi divini orbi își umblă graiul • monstrul membranelor tale, obnubilatul geometru al membrelor tale, spînzurătorile cu siluete de sticlă pe creta neagră ținînd în craniul zeului gîndul lui uns cu nebunie ca o altă logică • mîinile obscure cu degete sculptate cu labirint, ciudata ta mestecare fărîmînd între tîmple sacrul, moartea cu aer a ținutului despre care minotaurul aural nu-l știe și melcii plini de umed cu tăioasa lor somnolență însîngerată și insulele acestea cu sori lugubrii stingheriți de eșafodele decapitate • da, întunericul zeului și limba olfactivă a monstrului mînjită cu sperma lui adîncă, țigare sfărîmată de ochiul frunții cu raze uraniene • scoicile cad și-atîta se golesc de pleoape precum somnul lor de vid • întunericul respiră visîndu-și dispariția • toate aceste mormane mestecate de erupția gurilor incandescente în miezul cu ochi roșu • ooo! ochii uriași azvîrlind în erupție oceane înroșite clocotind de guri magmatice • nebunul înșiră între degete hoardele metalului • ca un osuar visat de un catafalc • iată capul tău atinge cerul fulgerînd de urlate • erupțiile ochilor tăi exorbitați se răsucesc în dinții coapselor privirii • tu care în monstruoasa ta seninătate ești mereu altul • spune : cum pot fi jeturile trupurilor tale atîta de halucinant d'identice • cum explodînd în izvorîri de

rămurișuri diferențele fierbinți ale alcătuirii tale se amestecă, nici înainte, nici pe urmă, și se dezvoltă în amestecuri și țesături hidos fluide stingându-se în infinit, din timp • și cum-cum-cum! toate aceste părți fixe ale alcătuirii giruetează înfinit în tine • izvorârile lor infinite amestecându-se în izvorârea ta infinită • ca și cum acoperit de tine-n care ai țesut toate aceste trupuri • toate aceste măști iluminate de o ignee ricanare • caleidoscop beant cu nisipul întunecat de secunde • apărînd - n-ai fi fost niciodată decît fantasmatele celor care cu destrămarea te caută” •

•

scoicile scad • visul, visul acesta în care mă străfund • ca niște oglinzi în care s-a pietrificat răbdarea • “am murit și m-am trezit tăcîndu-mă, murîndu-mă • m-am acoperit de propria mea taina și m-am strigat în litere • *transparența*, **transparența străină** care mă întunecă • am murit multe treziri • morțile trezirilor mele mă visează vizitîndu-mă cu faldurile lor somptuoase • melancolia îmi moare în palme ca o aripă de sînge • trupul e o împlinire a torturii • cu degetele sufletului mîngîi putrezirea • am pierit, am pierit deși nu m-am născut încă • abisul e înverzit de luminile mele, acoperindu-se cu vine albastre • ochiul tău mă lapidează cu toate pietrele trădării • mă izgonesc dinspre tăcerea mea înspre însingurarea însingurării de mine însumi • singur sînt acest monstru ce s-a trezit cu toate aripile în gură • căci gura mea e un tărîm unde sălășluiește sfînt un rege • vîntul acesta mare prin care suflă simțurile cu pulberile lor onirice • sterpe sînt întinderile acestea ale grelelor mele creații pe care cu oglinzi le-am visat • cu oglindă mă visez pe mine însumi, nefiîndu-mă, adînc zbor în reflectarea-i • o, frunzele de dune ale acestui copac de nisipuri • ele pictează cu întuneric scurgerea lor înceată • privesc în gol căci nici o imagine nu mă pătrunde deși toate mă acoperă • ciudat labirint în care gîndul meu stins se

privește, nerecunoscându-se • visele acestea în care se zîmbește
vidul parcă tîrîndu-și matematica lui calomnioasă • stropii
aceștia de mine atît de altfel nimeni • pierd mereu somnul
agoniei care mă trezește • dorința mă acoperă cu aripile-i
tenebroase în care rătăcesc • risipit într-un labirint de sunete •
căci prea subtil sînt pentru simpla mea trezire și prea adîncă
mi-e singurătatea cînd nu dorm • singurătății fără sîni îi sînt
străinul martor și orb mă întunecă singurătatea mea cu sîni •
deasupra somnului meu straniu sîni mei visează un zeu visînd
că s-a trezit • imagine adîncă a sînilor mei, zeul îmi veghează
somnul în care visez că dorm • și-n penele reverberației vocii
mele se privește cu oglinzi • străluminat îi este creștetul
extazului de soarele istorisirii mele în care cuvîntîndu-mă, mie
însumi invizibil de prezent, mă aflu • adîncă mea poveste o
pierd în somn misterios urmărindu-i umbra • și-n urmă gîndul
meu visez că-l înțeleg de parcă un vâl ar sta pe sunetele tainice
creînd cuvîntul • astfel zeului pierdut între copacii de nisip ai
neființei mele însumi îi citesc din cartea mea de dune o tăcere de
neînțeles în care bezna lui se scaldă • scăzîndu-mi în profunde
pilde de demult în singurarea neînțelegerii lui
incomprehensibile” •

•

intrînd din toate sensurile-n sine zeul se întoarce spre abisul
turnurilor ce se bifurcă • “această insuportabilă peregrinare cînd
va înceta” - îmi spuse zeul • privindu-mă cu crepuscularele lui
absențe • “cînd se va istovi această naștere a monstrului de pași •
cînd - încetînd să mă mai cauți nu mă vei mai sili să te privesc •
retrăgîndu-ți ochiul în inimă • și sămînța trimițînd-o prin fina
țesătură a neantului • cînd oare transparența ta străină se va trezi
din transparența care o înstrăinează • și vâlul de pe chipu-i
îndepărtîndu-l, năvodul mi-l va îndepărta din mîini • sămînța

aceasta albă hipnotizându-mă cu legăturile-i subțiri • povestirea
ta în care mori și prevestirea mea în care niciodată nu trăiesc •
creștetul țestei mele doarme, acum când îți vorbesc, hipnotizat
de lumina bolnăvicioasă a absenței tale • a tăcerii din care
lipsești pentru că mă visezi • și iarăși, iată-mă pe mine,
sperietoarea neființei tale veghind un somn ce nu e decît visul
visului în care dormi • ca vis secund jucîndu-mă cu golurile-n
care silaba îți întruchipează sfera • o, vreau să dorm, îmi spuse
zeul, și toate aceste creații să le pier • o, vreau să pier, îmi spuse
zeul, și toate aceste creații să le dorm • direcțiile să nu-mi mai
tîrască ochii și chipul ubicuității mele să fie stins • aripa ta să se
smulgă din mine • vâlul sinelui, îmbrobonat etern de stropii
neantului, să fie chip scufundat • fruntea mea lunară să nu-și mai
poarte urmele de tihnă ca încercările unei insomnii • cu
brațele tăcerii tale nu vreau să mai creez fantasme peste
disperările de spumă • nici să mai tînjesc la sînul embrionilor
după aurul de nemișcare al androginului • cu aripile gurii tale
strînge-ți glasul cuvintelor de întunerice • și smulge, o smulge de
pe mine nemaivisîndu-mă în locu-ți aurul de aer al puterii •
sunetul lui de beznă în care îmi scade cu ființă neființa • hăul
greu pe care-l port apăsătoare coroană • și genunea care mă
preschimbă în tronul țintuit de stîncă umbrelor unui regat • cadă
de pe mine străinul tărîm de fum • cu razele-i malefice ăst soare
nu mă mai îmbie să-i rătăcesc sălbatic printre săgeți • somnul
tău nu-l sînt • în tine fumul meu întrepru-l • nu te cunosc deși
umbra ta de lumină nu-mi e străină • nu mă cunoști deși
necunoscut nu-s vâlului tău • de moartea pe care ți-o va aduce
trezirea nu te mai teme • de moartea pe care mi-o va aduce
trezirea-ți nu te bucura” •

•

curios să știu ce e întunericul i-am luat în gură degetul • sugînd acest sîn straniu aflai de ce în vid trăznetul e inexprimabil • ce e trăznetul întrebare o pereche de buze dintr-un plăcut sentiment de ignoranță • răspunsul străbătuse însă deja întrebarea dezarticulată • am început să mă spăl cu ce cuvinte terminau apa • eu însumi mă spălam cu ușurință însă altfel mi-era cu neputință să mă ating • gestul odată început se termina undeva prea în adîncul meu lăsînd între mine aerul sau apa • acolo mai deslușeam foarte palid unele obiecte • apa, curgîndu-le deasupra le făcuse și mai stranii • transpăream și stropii de apă încercară să se apropie de pupila lor stinsă ca un copil care • cristale împietrite, cîndva vii, mă cercetau cu ochii morți • apa le făcu și mai transparente, și mai transparente • era ceva inutil în transparență, ceva din care mi-am tras degetul • obiectele luciră, apoi se decupară • mai recunoșteam în ele ceva stîlcit ca gumarabica • o fantomă postmodernistă • se schimbau mecanic • vacanța aceasta încetase să se fotografieze • am strîns toate aceste capete într-o colecție de noduri gordiene • a le desface conta exact cît un zar • tăcerea aceasta lovită cu leuca nu mai știe nimic despre ce uitase • cînd voi termina să mă spăl ce-o să mai rămîină de deschis • o scoică moartă e deja spălată de mîlul de pe fund • cît timp nu știam încă să mor viețile-mi intrau una-ntr-alta • nu mai aveam de pierdut nici o secundă alta decît mine însumi • curios să mă măsoar cu un bec începui să cioplesc întunericul • un ciudat aer tern măcinat își încetase respirația transparentă • o moluscă - iată un mic portret cu vid și lac al negrului • fărîmam nuci cînd dădai peste cuvîntul “eternitate” pe care-l spărsei mai departe • ce mai puteam afla absolut nou despre negații • lipsa de sens cine o imita mai bine cu un gol la fiecare patru secunde • nu mai știam prea mare lucru despre mine cînd începui să spăl spațiul • mirosea tare urît • între apă și umbră nu mai era nici o distanță • de aceea am început să dau doar peste lucruri dure • cîte fire de praf, mă întrebai, pot încape pe cuvîntul “inițial” •

dar răspunsul cam mirosea a nichel • nichel cu diamante e o tautologie, zic • și se opri • însă ce putea fi mai strălucitor decât această contradicție-sandviș • fluieram o expansiune totală, țineam încă în mână un papirus • “un cimitir e o ocazie pentru alfabet” mă agrăi misterios o fantomă • cam tot atâtea semnificații sună răspunsul • astea-s fleacuri! • singura soluție corectă e cu totul alta • “cu autocarul pe o piatră tombală” • cuvintele acestea au un sens profund • neant inițial final • așezându-se la masă începu să se mănînce • “am uitat diferența” mărturisî cînd se consumase demult • practicase cu succes plonjonul anual al anusului reinventîndu-și intestinele • aceste insondabile confuzii care acoperă neantul cu infrangibile pelicule de transparență • cu ce animal seamănă săpată această lacrimă • tocmai semnasem cu sînge pactul cu diavolul din faust cînd constatai că nu mai aveam nimic de dat • mefisto era prejudecata lui nimeni • sîngele se uscaser pe hîrtia goală iar contractul proaspăt autentificat la notariat era nul • totul nu fusese decît un joc de umbre cu o mărgică de sticlă și un rest de femur • cam tot atît de nefast ca un ciolan cu măduvă • știam, știam cîte ceva și totuși absolutul continua să miorlăie • mestecam un zar bătut cu-n singur ac cu gămlie cînd neantul mă arătă cu degetul • né-né - exclamai - né-né! • ceea ce gîndești, gîndești la întîmplare, ceea ce afli, afli din întîmplare, ceea ce ești, ești întîmplare • ca o floare de praf •

•

am descompus un zeu și-am rămas cu o eprubetă • spălînd dezordonat neantul riști să rămîi cu ceva • “nu m-am ales cu nimic”, zise alchimistul fericit • dar atunci cum de te-ai mai ales • am mai descompus un zeu și n-am mai rămas decît cu sticla • spirala aceea s-a spart în bucăți cu aripi de icar • ceva mitologic • bucăți de gîfîit • obiecte de lătrat • -u la lume • -a la lună • patos

îndopat • singur-singur-în fine! • dizolv zei, dizolv zei cu
solitudinea • materie demoniacă rezistentă, rezistentă • curios
cum nu mai am nimic cînd termin cu început • iată: am
descompus și-al treilea zeu și am rămas cu aer • am pus un punct
pe o foaie de hîrtie și-n punct am pus privirea • în privire m-am
pus pe mine și am păstrat tot ce-a mai rămas • ce rămăsese pe
mine m-a scos din sine • din mine a ieșit privirea, din privire,
punctul, din punct, foaia de hîrtie • din foaia de hîrtie, lumea •
din lume, nelumea și tot ce-a mai rămas • tot ce-a mai rămas din
mine după mine și tot ce-a mai rămas din lume după lume • am
descompus al patrulea zeu • și n-am mai descompus nimic căci
n-am mai rămas cu nimic • n-am mai descompus nimic căci, de
fapt, nu mai era nimic de descompus • nimic de nimeni •

•

se fărîmă, se fărîmă tăcut • caută o ieșire prin punctul cel mai
opac • un concentrat de neființă, un atom de gol • punct-limită
incoercibil • hazard inversat intens • în materia fărîmată caută o
ființă, în ființa fărîmată un neant • ceva altceva decît ceva • cum
altcum decît cum • o alteritate izbăvitoare • o identitate-miraj •
dincolo de puls - un plus-ocult • poate că nu există ce nu există •
nu sînt ce nu sînt • fărîmă/fantă • caut și mai mic un ombilic •
minim • infim • cuvintele acestea au zarurile prea mari • prin
gaura acului lor cămilele hazardului poartă numai grelele poveri
ale lui șase-șase și nici o frîntură de unu • zar de unu frînt • zero
taiat • zero anulat • o fantomă doarme pe un cimitir • un gînd
fragmentat sub tot atîtea pietre tombale • inima lui e o ciudată
fiolă cu sinucidere abstractă • un elixir al expresiei • respirația
hazardează gîndul în vis • ideea ne scapă în suflu diluată de
extazul lui • ca o șurubelniță lîngă o fata morgana • în ultimă
instanță de ce nu • ca un afiș plin de viață lîngă un laser cu tîlc •
un punct spălat de propria sa identitate • ce ciudată trebuie să fie

apa acestei minime linii • apa hiperpunctuală poluată cu un mister hipopunctual • se stinge/se aprinde • apa aceasta spălată de propria ei umiditate • nu ajunge decît pînă unde nu se poate ajunge întorcîndu-se spre ea • se fărîmă în toate ieșirile simultane de care se spală • punctul e ulciorul care culegînd-o dispăre o dată cu ea • stranie evaporare în nimic a nimicului • o dispariție ca o stranie adăugare • să se spele pe sine în sinele incolor - poate punctul? • sau apa e ecoul lui straniu • ecoul grafic al tăcerii lui invizibile • se spală și de acestea • ultima fărîmă nu se fărîmă ci se dizolvă • se dizolvă-n sine, în propriul ei nimic • apa aceasta poluată de ea însăși încetează în ea însăși • portretul-robot al moleculei de aer-zero • gîndul ascuns al moleculei de umbră • o lumină moale, spălată de strălucire • poluarea aceasta hiper-pură, uite-o cum se extinde prin elementele neantului • presocratism mistico-infînitezimal • sau post- • o mișcare perfectă stingînd în ea toate soliile • mesagerul unui gînd face un franj în interval • atomul își mai suprimă astfel o fațetă în care labirintul se reflectă invizibil • stropul se spală încet • lipsește încă subtilul fulgurant • trăznetul abrupt al vidului • neantul nu e încă decît umbra unui ecou • el se anunță și renunță • încă nu vrea să se cunoască, spoit cum e cu sine • melancolia lui îl aservește magiei • un pendul încă lent, un vîjîit care nu suprimă • apa care-ar trebui să spele, diluează numai • un punct uscat, fărîmicios • se fărîmă • încă se mai fărîmă • tovarășul pamfil se mai fărîmă încă • cu respirația lui ofidiană • demiurg • în pustiu • neantul se fărîmă • ce oroare cuprinde oare asta • *neantul se fărîmă* • în **ce** se evaporă, se distilează, el, nimicul • îi refacem rapid cu fard fantoma • neantul se fărîmă • el nu mai e nici neant, nici neneant • nici nici neant, nici nici neneant • nici “nici...nici” • spălarea lui de nesine e perfectă • mai-mult-ca-perfectă • se fărîmă, se fărîmă (nu mai știu ce) • s-a fărîmat •

•

vid privind la vid • timpul, acest spațiu abandonat • nu mai știu nimic din propria mea poveste • nu mai știu să mă trezesc din ăst vis • golit, golit • toate reperele au fost șterse • captivitatea mea abolită, deplină • mai stă oare reamintirea mea în prag • în cîte praguri • tăcerea mea nu mai are personaje • stau evaporat în mine însumi, fărîmat în mine însumi ca o puritate fetidă • cadavrul etern gol al purității mele putride • ca o cenușă arzînd încă cu flacără • focul inextinguibil al cenușii mele absente • mă povestesc încă • îmi povestesc nepovestea • ca H_2O • ca o bucată de marmură șlefuită la zero • forma aceasta pură în care orice închidere în sine se evaporă • măcinată de propria ei identitate • prin purificări succesive nenașterea mea se evaporă • și totuși subzistă • acoperită de tăcute emanații • ca un cîmp înflorit cu sunete tenebroase • straniile lui umbre hieratice de sfere • nu mă cunosc, nu mă recunosc încă deși în tăcerea aceasta nu mai este nimeni • tăcut străbat camerele mele de tăceri deși obscur știu că pentru a le străbate nu mă mișc din loc • imobilitatea aceasta, însă, cîntă • și modificat mereu de note desenul camerelor mă derutează • tot acest palat de negăsiri sînt totuși eu însumi în mine însumi neputincios să mă identific • matematica aceasta a ecoului îmi calomniază umbra • ca o insomnie de gheață a ascezei • ghețarul unui somnambulism insomniac •

•

el poate vedea pentru că epitaful lui e mereu altul • “nici un altul” • vid fulgerat ca o ninsoare lentă • fulguirea tăcerilor lui îl înconjoară • el e omul • nici un altul decît el nu este • nici un altul • nici un dumnezeu • decît el însuși - dumnezeu - nimeni îl este • el este, epuizează și exclude • e omul • neantul, neantul numai • nimeni decît el nu urcă negînd cu pași inverși misterul •

el este • e nitescentul unic • tenebrescentul zero • neprihănitul
fulgurant al izolării • sublimul somnambul insomniac • lumina
lui îi este izolarea • haloul negativității perfecte • buna primire a
străinului • în el totul se alege, totul se culege, totul se dezleagă •
totul sporește, totul se neagă • la negația sa totul se dezvăluie,
totul se învăluie • căci el e omul de har, neantul de taină • nicări
cules • de-nțeles • nulul niciunui • -i •

•

tălpile lui decupează umbre apei • dîre adînci de aur cad în
tăcerea umedă din sălcii • divin e entuziasmul neantului • tămîia
o îmbibă cu neagra lui reamintire străinul • ramurile leapadă
leneș îngerii grei • tînjirea ce se tînguie sub șerpi, fumul ce
împrăștie pe apă morțile trecute • verdele adîncurilor umple cu
umbre cerul acesta de iarbă • și somnul își întinde putrezirile
prin profeții • el stă pe țarm cu fruntea acoperită cu guri • în
apele pierdute de pe aripi i se-aruncă umbra • tiresias în orbirea
lui doarme sau orbirea-i doarme pentru el • ochii orbului cîntă
negrii-n adîncuri • precum doi șerpi împreunați tăcuți spală
adîncurile de stîncă ochii lui • ca doi șerpi rătăcind prin
coridoarele întunericului • sătui de mirajul mocirlos al formelor
și de bunătatea-i otrăvită • versul acela pierdut tiresias orbul îl
caută cu mîini de întuneric în străfundul ochiului lui homer •
căci de-un singur ochi sînt orbi toți orbii, c-un singur uriaș ochi
orb văd ei cu toți • amenințarea sumbră ce îi împresoară ca un
parfum • “mă reflect și mă refract în mine” își spuse bătrînul
contemplîndu-și sînii de fecioară peste care barba-i profundă
făcea un orb popas • “mă întîlnisem cu singurătatea-mi și cu
toiagul cuvîntului atunci cînd ochii îmi căzură-n șerpi • căci nu
era pe atunci tiresias, tiresias ci numai prilej de întîlnire cu vreun
zeu” • țarmul îndepărtat îi purta înspre adînc imaginea • tăind în
aer propria lui cădere • “uterul femeii-l port în mine sterp • doar

cu cuvinte fecundându-l • stearpă mi-e tăcerea și vulva fără
profeții • de mine însumi părăsit cu mine însumi întâlnindu-mă
mi-aș fi umbră și soție • cu tot ce-n mine prisosind, lipsește,
tînjesc să mă-ntîlnesc cu lipsa ce pe-atunci îmi prisosea” • pasta
adîncă a apelor deasă ca o junglă macerată într-o vulvă de
femeie • ca o oglindă-n care fulgurante subterane se rugau, cu
ochii goi deschiși în ochiul orb, tăcerilor oculte • ciudata
înverzire a adîncurilor în care vine groase din straturi de imagini
nu adaugă decît umbră de privire îngroșată • și iarăși uitarea
aceasta groasă în care-și adună încetineala cimitirele trecutelor
priviri • lacurile acestea moarte înghețate în aluviunile
imagnarului • cu labirinturile lor împachetate ce-și schimbă
leneș forma putrezind • cu dîrele de aur nălucind în neființa lor
scufundătoare • “strălucirile acestea obscure inventate de
orbirea mea născută din împreunarea unor zei • mă sorb printre
pînzoasele miraje ale descompunerii • de parcă scufundîndu-mă
în mine însumi, din mine însumi în adîncu-mi scurgîndu-mă •
m-aș străbate prin tărîmuri exorbitate în care născîndu-mă aș
muri • și aș muri născîndu-mă cu inima în dinții unui orgasm în
care straturi lungi de greață așezate pe țărîmul de dezgust al
agoniei și-ar vomita sămînța ca o avalanșă-n care somnul
se-amestecă cu țipătul de moarte al unei lumini” • “măreția
flăcărilor lașe • mă poartă apa-n umbră și cu umbre o hrănesc •
mă poartă umbrele pe ape, din țărîmul meu profund m-alunecă •
iată-mă ajuns la capătul apei cu păstoasa-i țesătură, umbra •
iată-mă ajuns la capătul străfundului, la capătul vămuit al
scufundării mele • căci cu început îmi înec scufundarea care
mă-ntunecă • se descompuneau în jurul meu primele stele cînd,
nocturn, gîndu-mi mă zări din apă • cînd, nocturn, gîndul meu
mă chemă în apă laolaltă cu femeile și șerpîi • cînd fructul
cuvîntător al toiașului meu mă atinse cu o dorință necunoscută •
și cînd cu grădini de somn mă îmbie dansul șerpilor • precum
încrîncenata ispășire din caduceul înșelătorului • zeu furat de

propria enigmă ce ne-ntinde cu săruturi taina” • moartă sieși
privirea-i rățăcea acum ca o febră putredă peste apa tulbure • cu
umbre presărîndu-i căruntețea de abise, mîl peste mîl, tiresias
bătrînul putrezea • “căci putrezesc cu umbre-și zise el, și mîlul
peste părul meu ciudat în care ninși prinseră rădăcini eonii își
pribegeste străfundurile risipite • cuvîntul meu de aur întunecat,
obscur i-e soarele în unda îngroșată unde umbrele și-au scuturat
substanța, întinîndu-și cu stele năvodul măcinat • petrolul lor
adînc de diamante oarbe străvede lucirile maligne ale apusului
scăldîndu-se-n tapiseria-i de miraje • ecoul unde narcis se
prăvălește-n taina opacă a istovirii lui” • mlaștina de umbre își
întindea pîna departe caleidoscopul de înfrigurare cerebroasă
febra mirajelor cețoase în care se umflau evanescente
străluminările murinde ca o pustietate de disperare descompusă
• pîlpîind pe infinitele pupile ale orbirii somnul putregăios ca
plînsul reînnoit brumos al vechilor dispariții închegate ca
cenușa • o înflorire îndepărtată mînjea cu spumele abjecte ale
perisabilului palorile rahitice ale tăcerii ca un dublu monstru cu
țeste ofidiene de destin și mit • tiresias, din ce în ce mai gol, cu
umbrele îndepărtîndu-se în jos, în lungi cortegii de dolii
catabazice, își contempla mulțimea cu mulțumirea gîrlei stinse a
sîngelui mînjindu-i buzele cu o gîlgîitoare reamintire •
“melancolia mea e o monstroasă menstruație coborîndu-și
privirile în rămurișul nefast al pînzelor de care mă leagă • sîinii
mei profunzi scurg un lapte negru ca o purpură intensă iar
coapsele-mi le simt mînjite de calda divinație a vulvei de parcă
veșnici bărbați absenți m-ar scormoni cu straniile lor sexe
arborescente cufundîndu-mă în josnicia unei plăceri de noroi
solar și lunară piatră • de parcă apele cu razele lor stinse de
umbre vegetale în care negrul primește verdele și-l zămislește
m-ar cetlui în legănarea lor halucinată de alge • strecurîndu-mi
prin fibre subtile frisoanele lor leneșe de îndelungă negrăire •
întunecîndu-mi cu sterp și cu fantasme și cu vîrtejuri ochii

văzători” • “sîngele vulvei mele mă coboară-n umbre, cortegiile
mîlului mi se presară-n pași • îmbrățișînd giganticele siluete
confuze cu ude trepte • și întîmpinînd cu sărutări de scufundări
prăvălirea lor înceată” • “meditația menstruației mele continuu
cufunde întîmpinată în cuprinderi de fantasmă ce mă părăsesc se
îndurerează dincolo de mine • aruncîndu-se în palmele înnegrite
de stinse viziuni din stirpea apei • unde otrăvitul argint își sună
infernul și unde luminile înnoptate a moarte țipă veșnic cu
liniștea pe buze” • “mă descompun, mă putrezesc întregul meu
trup declină în cortegii de subterană sîngerare • precum o vînă
de giganți zbătîndu-și pulsul între convulsiile mărețe ale
creierului și firmamentul de mistic adevăr • eu, convulsivă cupă,
legat prin dubla legătură a cerului și a mîlului adînc • prin
profeții care creează lacrimi și doliu de cuvînt • cu guri de-argint
și aur săpate-n inimă • prin care răspîndesc otrava și lumea
nemuritorilor eu, femeie stranie a înțelepciunii, tîrfă-fecioară
fecundată de bărbatul ce-am fost și care voi mai fi • eu,
întorcîndu-mă întortocheat la mine însumi prin putreziri de altul
• străbătînd, cu stagnările mirajelor de sînge, cu ochi cu
rădăcinile-n destin și mituri, potecile înveninate ale
metamorfozelor • acoperind cu mantii de venin divin și agonia,
și moartea, și reînvierea ocultă a muritorilor • ca o rază de soare
statornică, înghețată de privirea unui șarpe etern • hălăduind în
semne dintre limpede cerebralul cer și inima, fertilă-n maleficii,
de pămînt • legînd, străin mereu dintr-o lumină imobilă, dubla
sămîntă de umbra ei profundă” • “zeu și șarpe și cuvînt • acesta e
oracolul cînd tăcerea se sparge pe ape • e întinderea aceasta ce
se macină precum un munte scuturîndu-se etern de toate viețile
ce îl acoperă • ca un munte de neîntîlnire rotindu-se-n adîncuri de
ființă • în ființă, precum cuvîntul măcinîndu-se, el, toiagul meu •
el, toiagul meu, acoperit cu o nemuritoare rouă prin care ochii
mi i-am prschimbat în profunzimi de șerpi • iar șerpîi în frumoși
sîni de fecioară • în sîni peste care barba-mi adîncă, plină de

cuvinte, poate face cufundat popas • căci ochii, iată taina, mi-i
țin în sîni, cu șerpîi laolaltă, iar șerpîi, de mine atinși cu toiagul
urîș al cuvîntului, cu toiagul plin de seva roșie prin care zeii și
hăul se sorb • cu guri de lumină și umbră • curg ascunși în
laptele oracolului negru peste apele de etern venin divin • acolo
unde copacii începuturilor își scutură negre și roșii tîmplele • și
unde tăcerea cu lampa ei mortală se plimbă peste chipuri ca un
abur plumburiu • acolo, acolo unde gîndul cu crinu-n mînă
împietrește • iar treptele prăbușindu-se pustii se roagă măștii
pierdute a glasului de sînge” • “soarele acesta ce-l sînt, raza
aceasta ce-o mor • raza de umbre a adîncurilor ce-și urcă tîrzii
cortegiile de doliu spre mine • ca o mantie de blănuri extatice
ce-mi atîrnă tăcută din vulvă • căci cu două guri îmi întind peste
miștoasele ape oracolele • și două guri are cuvîntul meu, el,
toiagul de lumină al bărbatului și fîntîna de umbră a
scufundărilor femeii • tăcerea dospește peste buzele mele un
cuvînt mort • și-mi înfundă-n gîtlej silabele ca niște aripi
putrede • în mine, în mine însumi mă afund cînd deasupra-mi
trece umbra taurului • și femeie, tresar cînd mă atinge, obscură,
sămînța lui spectrală • căci în femeie un bărbat își poartă cu
moarte de sine scufundarea • și-n sîinii ei, vărsîndu-și laptele
privirilor orbite, se-ascund tăcuții ochi • obscurul umflîndu-l cu
vorbele adînci ale profeției necuvîntate • cu viziunile veșnice în
gurile orbitelor de neființă, legate • chipurile străfundului cu
mîlul profetizîndu-și peste ele întinderea de aur stins • tulbure ca
apa strînsă din laptele negru al privirilor oarbe • cînd ierburile și
algele și tărîmurile de gînditoare trestie și lotușii din albe
pleoape goale ai uitării • cînd convulsive se frămîntă uleioase
veninurile aride” •

•

“necuvîntător mi-era pe-atunci șarpele toiagului • copacii doar m-acopereau cu umbrele lor profetice ca niște ochi închiși • mergeam, orb numai de adîncu-mi somn, ținînd în brațe prilejuri de împreunare pentru zei • cu pieptul adormit în care cuvintele, cîndva, urmau să se trezească-n silabele de carne • mergeam ca un lup ce dansează cu sămînța soarelui ’ntre dinți • zburînd spre cer cu rădăcini de aripi • cu ochii-mi nu-mi fusese încă dat să mă-ntîlnesc • cuvîntul nu mi-l ținusem încă în neființa orbitelor • o, fixitate, nu-ți știam încă putința de a ne privi • cînd ridicam uimirea ochilor spre apă sau spre vînt doar deslușeam, doar deslușeam pierdute voci • și limba aceasta stranie a semnelor cu glasurile tăcute de zei o înțelegeam numai • atingeam pămîntul cu o altă apă mereu invizibilă • și purtam în umbra-mi mărită umbrele de stingere ale poporului ce aș fi fost • dacă în loc de a citi în lume zei aș fi lăsat neantul meu să fie zeul • ca printr-o sită de somn și nemișcare țîșneau în jerbe visurile • acoperindu-mi ochii cu femeii de ne-nțeles, turnînd în semne fixitatea profetică a statuilor • să spun cuvîntul care se ascunde nu să fiu tăcerea care vede era doar gîndul meu • căci încă îmi gîndeam dorințele și îmi citeam cu silabe vidul • țineam în mîini o respirație de sensuri iar din femeie nu cunoșteam decît dublul dispreț și-orbirea pe care trupu-i fără chip ne-o pune-n față • ca o mască a uitării de care atît de intens ne reamintim • apele profunde le ocoleam mugind ca niște șerpi pe care suflul meu nu-i mai putea schimba în literă • citeam, mereu aceleași, cărțile schimbătoare • și iată că întîlnirea, ocolită cu așteptare, peste care țesusem întunericul necuvîntării mele găsi în mine loc • toiagul necuvîntător mi-atinse șerpilor scufundați în păduroasa lor împreunare • în care arborii sîngerau etern • și ochii mei în care visau sensuri adînci pierdură drumul orbirii lor plătînde • al duhului care cu începuturi îi locuia • înfierbîntarea lor îmi devorase mîinile presărîndu-le cu magneti • arsura lor întortocheată-mi hipnotizase șarpele cu litere • căci atingîndu-i

ochiul meu citea sfârșitul zeilor în căutarea lor • unirea capetelor drumului • profeția e o tăcere presărată cu femei • și-n oameni șerpii dăinuiesc ca în păduri • toiagul meu pentru a deveni cuvânt îi atinsese iar semnul lor îmi deschisese o privire dincolo de ochi • această literă prăvălită ca o tăcere neagră din vreo nici o carte • cu vînturi de silabe • mă săpase mie însumi străin • urcînd văilor coborîte în copaci mîlul de fantome colorate al sînilor din ochi • cu mîinile pierdute încercam să-mi mai adun din aer fumul • sufocat de o maree tăcută ce-mi strîngea ca insule cuvinte în gîtlej • lăsîndu-mă să cad în gînditoarele lor aripi putrezite și să zbor asemeni unui sunet profetizînd întinderilor verzi ale pădurii de voci • și ierburilor pline de silaba unui foc obscur • cu buzele lipite de craniile atîtor amintiri • încît țineam ca pe o carte vidul în palmele întinse ce se desfrunzeau • ooooo! uuuuu! • era de parcă o pogorîre de tîresiași prin creștetul lui tîresias ar fi pătruns precum o infinită profeție înțeleaptă înnebunind și-acoperindu-se de toiaguri și de șerpi • de parcă lungi mantale de metale ar fi căzut din creier atingînd cu friguri iarba și urcînd pe limbă cuvintele unui delir divin de neînțelesu-i preaînțeles • șerpilor, o, șerpilor îmi urcau acum prin mîini tîrîndu-se prin scobitura zburătoare a toiagului încins și-acoperindu-mi chipul cu măști precum o lepră atomică de fețe care cad • urcau și coboram • și din toate abisurile străpuns mă prăbușeam deja-n femeie cu șerpilor morți la fumul din călcîie și cu lacrimi purtînd adîncii-mi ochi în scorburoase, scormonitoare-ntunecimi • copacii povesteau în mine șuruit lichid de frunze negre cu tîmple devorate de ciume roșii ca săgețile lui apollon • parcă mi-aș fi-mbrăcat de mii de ori ecoul în mine însumi fulguind pe creieri un urlat înaripat cu tălpile de sticlă • și ca și cum cu mîinile preschimbate-n mii de șerpi aș fi avut în palme mii de guri prin care suflul tuburilor îmi scutura cu orgi orgasmice neantul • cutremurînd în mine reverberații de păduri și urlete cu rădăcini de codrii • și urși uranoizi de care se

leapădă pământul plin de miezuri tremurătoare de tuberculi • fierbînd în clocote în care aripa e mută • și lepădîndu-și, miștoasă, umbra în mormăitoare obscurități ca sfîncșii în care au adormit cu gurile deschise enigmele egiptului • și viduri cu-ochiuri de ape reci îmi străpungeau cu glasuri înghețate delirul mîinilor • înțepenit între globuri de lumini urlînd cu toate începuturile lumii • prin țesătura ruptă a lunii în care întunericul murea • de parcă țeasta-mi ar fi fost vaginu-nhimenat al vreunei fecioare bîntuite de demonii violului • descompus de curenți adînci și sfirtecat de chipurile lobare mestecate de dinții tenebroși ai reînvierii îndurerate, îndurerate • ca și cum un singur cap uriaș ar fi răcnit de lavă de pe gîtlejurile înroșite ale unor oceane de vulcani • și-adînc am auzit atunci cuvîntul-dangăt care aruncă trăznete de clopot și încheagă cerul în ramuri dense d'imensă pară roșie • oooooo! omul trebuie să devină-ntîi un haos pentru a fi profet • căci ce sînt zeii la început: embleme ale neantului ei coboară în adîncul care devine astfel al nostru • și începutul lumii cade din amestec • fixate în neființa lor ele privesc în gol și-astfel se pierd • acoperindu-se cu vid numai • locuind etern în vid ei vidul îl devin • ciudata lor viață se scufundă mereu precum un glas din cristaline sunete tăcute • plîngîndu-se-ntr-o picurare de silabe nesfîrșită ca o fiară de lacrimi • ca o fisură crepusculară de plînsете neconținute • ei se pogoară obscur într-o silabisire înghețată cînd gura zboară cu un urllet roșu prin păduri pe unde întunericul se rupe • iar miezul cerului se-ascunde-n șerpi • căci coborînd din vidul cerului ei, zeii se trezesc din cablurile unor subterane nebănuite unde incandescentul unu dublu sens ciocnindu-se de sine se parcurge • -n dansantele taifunuri de profeții electrice • de parcă urlete de criști extaziate în jerbe de crucificare ar țîșni în infinitul eterurilor lente • amortînd cu adîncimi măreața strălucire a exploziei timpului • cînd timpul lui tiresias se-nghite și se stinge în toți timpii • și suflete de spații

se povestesc privindu-și adîncul • mereu unul • cu gura sa tiresias săpînd cu strălucirea gingiilor înflăcărate păianjenii profetici de cenușă roșie ai abisurilor • arhaosul, arhaosul • arhaosul în gîndul lui tiresias se răsturna cînd întîlnind zeii străfundurilor cu ochiul scufundării-n cer înmugurindu-i se apleca spre a culege sămînța sfărîmată a lui uranos din subpămînt • căci vuietul era acum tiresias și-nnebunind de profeții ca zeul pan, totul era acum hidosul, arhaosul tiresias • cenușa neființei lui ninge-n acum - sămînța-i mînjind eternitățile • și femeie era deja bărbatul în care dospeau silabele nemuritoare ale zeilor • precum copacii poartă în substanța lor de lut sîngele cerului • iar beția frămîntă vidul cu valuri de sînge subteran • căci șerpîi-n care-și coborîse prin ochi toiagul tiresias, iată, erau hera și amîndoi, împreunarea lor îndelungată de întunecimi era cerescul zeus • tînărul cronid bătrîn d'eternitățile ce-aveau să-i șteargă înțelepciunea cu destin • și tot ei doi erau chiar ochii, ochii lui tiresias ce-n șerpi și-n inimă-și urcaseră împreunarea • și frămîntul toiagului ce se zbătea să se necuvînte • zeii văzîndu-i ochii și-i vedea tiresias • și orb era tiresias, cenușa femeii dispărînd era vorbirea lui prevăzătoare • vorbirea orbirii lui în care tronurile zeilor se-acoperă cu fumul întunecat, clarvăzător al miturilor • iată-l urcîndu-și coborîrea-i ca un ocean ce-a înclinare tăcerea-i deasupra unui deal • murind străpuns de-oracole, el, singuratec adaos al pustietății • cu șerpi în palmele ce-s subterane pentru zei • mărețul dirijor al vrăjitorilor cuvîntului • la poalele munților lui ochii știutorilor își sfarmă laptele • femeii ce ieșindu-i din ochi i-a intrat în cuvînt, vorbirea lui îi știe orbirea • căci ce erau femeile la început decît zeii oracolului de sămînță, și ce, zeii decît femeile oracolului • tiresias, tu singur, la început, te clădeai din silabe • tu mureai de nemurirea-n care arhaosul prin destrămare își vorbea • o tu orfeu al viitorului căruia demult stins i-e, în foc de aur, orice viitor • căci tu tiresias știi bine că doar atuncea

profețești • când întîmplarea este-n tine uitare numai,
petrecută-n necuvînt • și când tu însuți ești cuvîntul • unui etern
trecut • o, tu tiresias, oglindă a timpului și umbră ninsă dintru
străfund d'eternități • neant grăirii care s-a visat •

•

mînia zeului, gelozia zeului cu litere s-a îmbrăcat în șarpe • și
cuvîntul bea puterea lumii în toiag • oracolele și le strînge din
frunzele ce vor cădea, profetul, cu un băț • și zeii îi culege cu o
cupă nevăzută în creștetul deschis • acolo unde taina însăși este
zeul • și ochiul veghetor • acolo unde taina veșnică își
cuvîntează sălașu-i cu vorbe uteroase de tăcere, presărate în
mîlurile noroase ale creierului • povestea lui și nașterea și-o știe
tiresias de când a murit • și-n uterele urlătoare ale arhaosului i se
țese viitorul • de când e singur, și de când e tot nemicul,
îmbrăcîndu-l în coroană de silabă • și somnul adunîndu-l cu
mîini prevăzătoare-n care prețul neființei de aur se străvede • o,
tu tiresias ce știi că taina focului e în cenușă • și știi să cauți
destrămării semnele pe care le-ai fost • deslușind cu gurile-ți
secrete unde nemuririle se sting că semnul, numai, este zeul •
neant și ocazie a întîlnirii dintre cuvînt și vînt • semnul
uitatu-și-a uitarea în tiresias •

•

uitîndu-și taina tiresias s-a ridicat din ape • el, femeia
de-altădată a oracolului ce își trăgea din șerpi știința • profeției
i-a devenit bărbat • căzut-au în lături riturile veșnice • șerpilor,
buzele cerului și pămîntului, buzele-nchise-n care cerul și
pămîntul tac, 's departe • pașii lui se mișcă acum printr-o
singurătate de sticlă • cuvintele cad lîngă sîngele toiagului • sîinii
femeii se umflă de-o stinsă așteptare ca o apropiere transparentă

• silabele au scuturat cenușă peste scoarța de umbră a apei • s-au cufundat în lucruri transparențele ochilor • straniu tiresias îmbrățișînd cu umbre nemurirea și moartea • zeu și zeiță și șarpe strînse-s laolaltă în timpul trupului pribeag • povestea lui a uitat-o, ea care n-a fost niciodată decît înșelăciunea și-oglanda și transparența străină în care cellalt tiresias, netiresias • mergea, în uitarea-i scufundat, prin copaci ca printr-o transparență străină • prin stînci îl purtau cu raze pașii săi de aer • și aurul din ziduri îl străpungea cu-ascunsă lui lumină • ca o tăcere traversînd tăcutele substanțe • astfel cu pașii stinși și-umplea domol cu lacuri oprirea • adunînd în mersul lui potecile umane și divine și izvoarele de cîntec ale jivinelor • cu dublul șarpe pe nesimțite de două ori se-mpreunase • și-n hieroglifa lui de două ori, netulburat, își cufundase litera • coborîse cu eternitatea lui în vulva rece a zeiței • și peste tot în drumul lui o întîlnise îngenuncheată ca o rugăciune a tăcerii în asfințitul singurătății •

•

“multe sunete negre - și iată șerprii - se revarsă • multe sunete negre în carcera toiagului meu alb • și iată-mă murind în multe chipuri • trăgînd în mine umbra sexului străvechi • tăcerea neagră de urmele blestemului • despărțirea lor cade între mine și mine • se năruie gura mea stearpă între șerprii morți • piere în neant gura mea arhaică • n-am descifrat misterul • zeul și zeița și umbra mea, propria mea despărțire • în mine s-au stins ochii lui oedip • cu toiagul încă de lemn în mîini, cu trupul încă de umbră • vrăjit ca o femeie între două întîlniri • femeia propriilor mele așteptări îndoit muribunde • bărbat întunecat în femeie, orb luminat în profet, om înserînd în șarpe • despărțit mereu de o parte din mine • nimic oglindit de propria lui falsificare • altul mereu prin pedeapsă sau prin iluzie • același mereu prin cuvînt și prin moarte • purtîndu-mi lumina ca pe o fraudă de întuneric,

ofrandă zeului de oglinzi • silabă-ntre frînturi de vînt și ramuri •
tulbure gînd despre destin • toiagul meu, precum toiagul lui
œdip, cuvîntul meu, desparte umbrele ce l-au unit • născut
dintr-o ruptură visez cu raze golul • cuvîntul meu se
prevestește-n lemn și-n profeții îmi povestesc tăcerea • sînt
strămoșul cuvintelor • în odihna privirii mele lumea și-a stins
lumina • sînt orbul începuturilor • zeul luminilor mi-e fiu • îmi
depun sămînța în fiica mea îngenuncheată • mă sting, mă-ntunec
• cuvîntul meu i-un întuneric ce năpîrlește • întunecarea mea
cuprinde ca o viață moartea • lumina mi s-a strîns ca un sicriu în
care înnoată oul morții • ca o fiolă unde abstractul homuncul
șlefuiește palorile obscure ale neantului • amôrțește a nemurire
moartea mea • apele s-au prăbușit • s-a spart oglinda-n care mă
vrăjeam cu ierburi de imagini • vorbesc tăcerii care m-a băut cu
silaba de șerpi în care am băut-o • mă despart • buze ale gurii
ascunse în care hipnotizează ochiul tenebrele înmărmurite •
armatele ce au murit strigă veșnic • eu urc • cum de nu cobori în
neființă soare • cînd paznicul adîncurilor își strigă la tine tăcerea
• eu sînt tiresias, profetul, în care au pierit toate cuvintele • nu
mai știu nimic ce-aș mai putea să uit • sîngele îmi descojește
buzele • hades, am spart oglinda peste care domneai • silabele
îmi picură negre din ochi • șerprii vorbesc în mine zeii de care
m-am despărțit • căci șerprii în împreunarea lor tenebroasă sînt
un cuplu de femele • buzele obscure ale memoriei de sînge •
tiresias din ape de care s-a despărțit umbra ridicîndu-și din ape
tiresias • țărmlul întunecat străbătut de abisale vine în care-și
doarme vacuitatea apa • șarpele care iese din șarpe intră în sine •
despărțire, ție mă închin, căci tu ești poarta adevărului •
despărțind doi șerpi am cunoscut altul sexului • dezbinînd doi
zei am cunoscut altul nopții • am cunoscut muzica stranie cu
luminoase întunecimi a nopții • privirile ei de melodie sumbră și
trezirea meditativă pe care o leagă cuvîntul deasupra creștetelor
înspumate • cînd vălătucul de anxietate al norilor se-ngrașă cu

lumina de care impregnându-se, o opreşte • ca pleoapele de umbră sură ale orbului • străbătînd raze de ape de nopţi, acoperindu-mă, acoperindu-mă • înveşmîntat în hăul care mă urcă precum în căuşul uriaş al unei aripi • mister în mister şi noapte-n noapte • solemne sînt misterele acestor căderi • suflă din încolăcirile creierului meu ca dintr-un şarpe de buze melancolia • plecat-am din ape, eu străfundul, cu nopţile imaginilor mele • cu melodia lor scufundată • eu care plîng prin munţii de cenuşă • cu scheletul sfărîmat de îmbrăţişarea urcătoare a cerului” •

•

pe podul din avignon se dansează, se dansează • pe podul din avignon rotundul dansează în cerc • pe podul din avignon se jonglează, se jonglează • pe podul din avignon tiresias jonglează cu o pereche de sîni şi cu o pereche de ochi • pe podul din avignon se dansează, se jonglează • pe podul din avignon, dansînd, tiresias şi-a scos ochii, jonglînd, tiresias şi-a pus sîinii • pe podul din avignon se jonglează, se dansează, pe podul din avignon, jonglînd, tiresias şi-a scos sîinii, dansînd, tiresias şi-a pus ochii • pe podul din avignon tiresias se joacă, moare şi se joacă rînd pe rînd • pe podul din avignon de necuvînt tiresias şi-a scos sîinii • de necuvînt tiresias şi-a scos sîinii • necuvînt, tiresias şi-a scos sîinii • tiresias şi-a scos sîinii • şi-a scos sîinii • scosu-şi-a sîinii, tiresias • tiresias • sîinii • i •

ps scoţîndu-şi sîinii tiresias şi-a pus ochii cu care neantul vede, sau poate că nu vede

Cuprins

PRIVIRI	9
PRIVIRI.....	11
<i>privire (a)</i>	11
<i>privire (b)</i>	13
<i>privire (c)</i>	14
<i>privire (d)</i>	15
<i>privire (e)</i>	16
<i>privire (f)</i>	17
<i>privire (g)</i>	18
<i>privire (h)</i>	19
<i>privire (i)</i>	20
<i>privire (î)</i>	22
<i>privire (ă)</i>	23
<i>privire (j)</i>	24
<i>privire (k)</i>	25
<i>privire (l)</i>	26
<i>privire (m)</i>	27
<i>privire (n)</i>	28
<i>privire (o)</i>	29
<i>privire (p)</i>	34
<i>privire (r)</i>	35
<i>privire (s)</i>	38
<i>privire (ș)</i>	39
<i>privire (t)</i>	40
<i>privire (ț)</i>	41
<i>privire (u)</i>	42
<i>privire (v)</i>	43
<i>privire (w)</i>	44
<i>privire (x)</i>	46
<i>privire (y)</i>	50
<i>privire (z)</i>	57
<i>privire (ă)</i>	60
FĂRĂ TITLU	61
<i>fără titlu (1)</i>	61
<i>fără titlu (2)</i>	62
<i>fără titlu (3)</i>	63
<i>fără titlu (4)</i>	64
<i>fără titlu (5)</i>	65

<i>fără titlu (6)</i>	66
<i>fără titlu (7)</i>	67
<i>fără titlu (8)</i>	68
<i>fără titlu (9a)</i>	69
<i>fără titlu (9b)</i>	70
<i>fără titlu (10)</i>	71
<i>fără titlu (11)</i>	72
<i>fără titlu (12)</i>	73
CEL CARE SAPĂ SINGUR	75
<i>cel care sapă singur</i>	75
OCHIUL ORB	77
CENTURIA ÎNTÎI	79
<i>ochiul orb (1)</i>	79
<i>ochiul orb (2)</i>	80
<i>ochiul orb (3)</i>	81
<i>ochiul orb (4)</i>	82
<i>ochiul orb (5)</i>	83
<i>ochiul orb (6)</i>	84
<i>ochiul orb (7)</i>	85
<i>ochiul orb (8)</i>	86
<i>ochiul orb (9)</i>	87
<i>ochiul orb (10)</i>	88
<i>ochiul orb (11)</i>	89
<i>ochiul orb (12)</i>	90
<i>ochiul orb (13)</i>	91
<i>ochiul orb (14)</i>	92
<i>ochiul orb (15)</i>	93
<i>ochiul orb (16)</i>	94
<i>ochiul orb (17)</i>	95
<i>ochiul orb (18)</i>	96
<i>ochiul orb (19)</i>	97
<i>ochiul orb (20)</i>	98
<i>ochiul orb (21)</i>	99
<i>ochiul orb (22)</i>	100
<i>ochiul orb (23)</i>	101
<i>ochiul orb (24)</i>	102
<i>ochiul orb (25)</i>	104
<i>ochiul orb (26)</i>	105
<i>ochiul orb (27)</i>	107
<i>ochiul orb (28)</i>	108
<i>ochiul orb (29)</i>	111

<i>ochiul orb (30)</i>	112
<i>ochiul orb (31)</i>	113
<i>ochiul orb (32)</i>	114
<i>ochiul orb (33)</i>	115
<i>ochiul orb (34)</i>	116
<i>ochiul orb (35)</i>	117
<i>ochiul orb (36)</i>	118
<i>ochiul orb (37)</i>	119
<i>ochiul orb (38)</i>	120
<i>ochiul orb (39)</i>	121
<i>ochiul orb (40)</i>	122
<i>ochiul orb (41)</i>	123
<i>ochiul orb (42)</i>	124
<i>ochiul orb (43)</i>	125
<i>ochiul orb (44)</i>	126
<i>ochiul orb (45)</i>	127
<i>ochiul orb (46)</i>	129
<i>ochiul orb (47)</i>	131
<i>ochiul orb (48)</i>	132
<i>ochiul orb (49)</i>	133
<i>ochiul orb (50)</i>	134
<i>ochiul orb (51)</i>	135
<i>ochiul orb (52)</i>	136
<i>ochiul orb (53)</i>	137
<i>ochiul orb (54)</i>	138
CENTURIA A DOUA.....	141
<i>ochiul orb (55 sau poate 1)</i>	141
<i>ochiul orb (2 sau 56)</i>	142
<i>ochiul orb (3 sau 57)</i>	143
<i>ochiul orb (4 sau 58)</i>	144
<i>ochiul orb (5 sau 59)</i>	145
<i>ochiul orb (6 sau 60)</i>	146
<i>ochiul orb (7 sau 61)</i>	147
<i>ochiul orb (8 sau 62)</i>	148
<i>ochiul orb (9 sau 63)</i>	149
<i>ochiul orb (10 sau 64)</i>	150
<i>ochiul orb (11 sau 65)</i>	151
<i>ochiul orb (12 sau 66)</i>	152
<i>ochiul orb (13 sau 67)</i>	153
<i>ochiul orb (14 sau 68)</i>	154
<i>ochiul orb (15 sau 69)</i>	155

<i>ochiul orb (16 sau 70).....</i>	<i>156</i>
<i>ochiul orb (17 sau 71).....</i>	<i>157</i>
<i>ochiul orb (18 sau 72).....</i>	<i>158</i>
<i>ochiul orb (19 sau 73).....</i>	<i>160</i>
<i>ochiul orb (20 sau 74).....</i>	<i>161</i>
<i>ochiul orb (21 sau 75).....</i>	<i>162</i>
<i>ochiul orb (22 sau 76).....</i>	<i>163</i>
<i>ochiul orb (23 sau 77).....</i>	<i>164</i>
<i>ochiul orb (24 sau 78).....</i>	<i>165</i>
<i>ochiul orb (25 sau 79).....</i>	<i>166</i>
<i>ochiul orb (26 sau 80).....</i>	<i>167</i>
<i>ochiul orb (27 sau 81).....</i>	<i>168</i>
<i>ochiul orb (28 sau 82).....</i>	<i>169</i>
<i>ochiul orb (29 sau 83).....</i>	<i>171</i>
<i>ochiul orb (30 sau 84).....</i>	<i>172</i>
<i>ochiul orb (31 sau 85).....</i>	<i>173</i>
<i>ochiul orb (32 sau 86).....</i>	<i>174</i>
<i>ochiul orb (33 sau 87).....</i>	<i>175</i>
<i>ochiul orb (34 sau 88).....</i>	<i>176</i>
<i>ochiul orb (35 sau 89).....</i>	<i>177</i>
<i>ochiul orb (36 sau 90).....</i>	<i>178</i>
<i>ochiul orb (37 sau 91).....</i>	<i>179</i>
<i>ochiul orb (38 sau 92).....</i>	<i>180</i>
<i>ochiul orb (39 sau 93).....</i>	<i>182</i>
<i>ochiul orb (40 sau 94).....</i>	<i>184</i>
<i>ochiul orb (41 sau 95).....</i>	<i>186</i>
<i>ochiul orb (42 sau 96).....</i>	<i>188</i>
<i>ochiul orb (43 sau 97).....</i>	<i>192</i>
<i>ochiul orb (44 sau 98).....</i>	<i>206</i>
<i>ochiul orb (45 sau 99).....</i>	<i>207</i>
TIREZIADA SAU PARADA MODE(LE)LOR.....	209
CUPRINS	355

Ara Alexandru Șişmanian este autorul unor versuri superbe care ne încântă adesea prin pregnanța lor de definire poetică, apropiată de oracular. Aleg câteva din multele emisii de acest fel, deopotrivă paradoxale și extraordinare, ca de pildă: „o poezie e o veste despre neant, stoarsă din neantul altor vești despre neant” sau „melancolia e peșteră în care liră e geniul” ori „privirea ca aerul ne acoperă într-un înec de invizibilitate”.

Poetul arpegiază, în același timp, cu virtuozitate și într-o adevărată cascadă sonoră pe rime și cuvinte, pe aliterații și asonanțe, poemul său semănând nu de puține ori cu jocul suprealist al hazardului ajustat în ceea ce se chema „le cadavre exquis”. Înlănțuirea imaginilor e debordantă, dar prin ele și dincolo de ele se trasează câteva teme fundamentale în ce privește miturile proprii ale poetului: haosul, neantul, vidul, infernul, abisul și, mai cu seamă, raporturile fenomenologice dintre lucruri și privire. Căci, precum un Tiresias modern (ori post-modern), Ara Alexandru Șişmanian ne îndeamnă spre profunzimea nevăzută: „închide ochii ca să deschizi privirea”.

Dan Cristea